Articol I. Agatha Christie

Articol I. Agatha Christie

Articol II. Omul în costum maro

În amintirea unei călătorii, a unor istorioare cu lei şi a promisiunii că într-o zi am să scriu „. Misterul de la Mill House”
Agatha Christie

Prolog

Nadina, balerina rusoaică ce luase cu asalt Parisul, răspunse aplauzelor, înclinându-se iar şi iar. Ochii săi negri, înguşti, se îngustară şi mai tare, colţurile gurii de un roşu aprins se ridicară uşor. Entuziaştii francezi continuau să bată podeaua în semn de apreciere, în timp ce cortina cădea cu un foşnet, ascunzând vederii roşul, albastrul şi argintiul bizarului décors. În învolburarea vălurilor albastre şi oranj, balerina părăsi scena. Un domn cu barbă o luă în braţe entuziasmat. Era impresarul.

— Magnificent petite, magnific, strigă el. În seara asta te-ai întrecut pe tine. O sărută galant pe ambii obraji într-o manieră oarecum firească.

Doamna Nadina acceptă omagiul cu indiferenţa pe care ţi-o dă obişnuinţa îndelungată şi trecu mai departe spre cabina ei încărcată de buchete de flori, împrăştiate neglijent peste tot, de minunate costume cu design futurist, îmbibate cu diverse parfumuri, sofisticate flacoane de diferite esenţe. Jeanne, garderobiera, îşi luă în primire stăpâna, vorbind neîncetat şi lansând un torent de complimente excesive.

O bătaie în uşă îi opri logoreea. Jeanne se duse să deschidă şi reveni cu o carte de vizită.

— Doamna primeşte?

— Dă-mi să văd.

Balerina întinse o mână lascivă, dar, la vederea numelui de pe cartea de vizită „Contele Sergiu Paulovici”, în ochi i se aprinse brusc o scânteie de interes.

— Îl voi primi. Adu-mi repede peignoir-ul galben. Iar când intră, poţi să pleci.

— Bien, madame.

Jeanne aduse peignoir-ul, un elegant capot din şifon de culoarea grâului şi împodobită cu hermină. Nadina se strecură în el şi îşi zâmbi sieşi, în timp ce mâna lungă şi albă bătea uşor în geamul mesei de toaletă.

Contele profită prompt de privilegiul ce-i fusese acordat. Era un bărbat de înălţime medie, foarte zvelt, foarte elegant, foarte palid, extraordinar de blazat. Trăsături foarte comune şi, lăsând la o parte manierele, un om greu de recunoscut dacă îl întâlneai a doua oară. Se aplecă să-i sărute mâna cu o curtoazie ieşită din comun.

Atât putu să vadă Jeanne înainte de a ieşi şi a închide uşa după ea. Rămas singură cu vizitatorul său, zâmbetul Nadinei suferi o bruscă transformare.

— Deşi suntem compatrioţi, cred că n-ai să vorbeşti ruseşte, rosti ea.

— Din moment ce niciunul dintre noi nu cunoaşte vreun cuvânt din această limbă, nici n-am putea, fu de acord vizitatorul.

În urma consimţământului ambelor părţi, începură să vorbească în engleză, şi nimeni, acum că purtarea aferată a contelui fusese lăsată deoparte, n-ar fi zis că nu e limba lui maternă. Se însufleţise cu repeziciunea unui artist de music-hall londonez.

— Ai avut mare succes în seara asta, remarcă el. Te felicit.

— În tot cazul, sunt îngrijorată. Poziţia mea nu mai e cea care era. Suspiciunile ivite în timpul războiului nu s-au stins niciodată. Continui să fiu urmărită şi spionată.

— Dar ţi s-a adus vreodată vreo acuzaţie de spionaj?

— Planul şefului nostru e prea bine elaborat ca să ajungă la asta.

— Trăiască „Colonelul”, spuse contele zâmbind. Uimitoare veste, nu-i aşa, că intenţionează să se retragă? Să se retragă? Să se retragă! Exact ca un doctor, sau ca un măcelar, sau ca un instalator…

— Sau ca orice alt om de afaceri, completă Nadina. N-ar trebui să ne surprindă. Ăsta a fost întotdeauna „Colonelul”… Un excelent om de afaceri. A organizat reţeaua cum altul ar fi organizat o fabrică de ghete. Fără să se implice personal, a plănuit şi a condus o serie de lovituri fantastice, cuprinzând toate ramurile din ceea ce am putea numi „profesiunea” lui. Furturi de bijuterii, falsificări, spionaj (ăsta din urmă foarte profitabil pe timp de război), sabotaj, asasinate discrete, cu greu ar mai exista ceva care să nu fi abordat. Însă lucrul cel mai înţelept e că ştie când să se oprească. Jocul începe să devină periculos? Se retrage cu graţie… Şi cu o avere fabuloasă!

— Hm! Exclamă contele cu îndoială. Asta e destul de… Neliniştitor pentru noi toţi. Dacă o face, suntem în încurcătură.

— Dar suntem plătiţi… În cel mai generos mod!

Ceva în tonul ei, o notă de ironie mascată, îl făcu să o privească pătrunzător. Continua să-şi zâmbească sieşi, însă nuanţa acelui zâmbet îi stârni curiozitatea. Dar adăugă, diplomat.

— Da, „Colonelul” a fost întotdeauna un patron generos, bun platnic. Multe dintre succesele lui le-am atribuit acestui fapt… Şi invariabilului său plan de a găsi întotdeauna un ţap ispăşitor. Un mare creier, fără îndoială un mare creier! Şi un adept al maximei: „Dacă vrei ca un lucru să fie făcut în siguranţă, nu-l fă tu însuţi!” Iată-ne pe fiecare dintre noi complet compromişi şi în puterea lui, fără ca vreunul din noi să aibă o dovadă împotriva lui.

Se opri, parcă aşteptând ca ea să-l contrazică, însă balerina rămase în continuare tăcută, zâmbind ca pentru

ea, ca şi până atunci.

— Niciunul din noi, rosti contele dus pe gânduri. Totuşi, să ştii, bătrânul e superstiţios. Cu ani în urmă, a fost la o prezicătoare. Ea i-a prezis că va avea o perioadă de succes, însă i-a destăinuit că prăbuşirea îi va veni de la o femeie.

Reuşise să-i provoace interesul. Îl privi iute.

— E ciudat, foarte ciudat! De la o femeie, zici?

Contele zâmbi şi ridică din umeri.

— Fără îndoială, acum că s-a… Retras, se va căsători. Va lua vreo tânără fermecătoare din înalta societate care îi va spulbera milioanele mai repede decât le-a făcut.

Nadina clătină din cap.

— Nu, nu, nu asta e calea. Ascultă, prietene, mâine plec la Londra.

— Dar contractul de aici?

— N-am să lipsesc decât o noapte. Şi incognito, cum fac cei din casa regală. Nimeni nu va şti vreodată că am părăsit Franţa. De ce crezi că plec?

— Greu de crezut că de plăcere, în această perioadă a anului. Ianuarie e o lună detestabil de ceţoasă! Trebuie să fie pentru profit, eh?

— Exact. Se ridică şi se aşeză în faţa lui, arogantă şi mândră. Puţin înainte ai spus că niciunul dintre noi nu-l are cu ceva la mână pe şef. Greşeşti. Eu îl am. Eu, o femeie, am avut isteţimea şi, da, curajul – pentru asta îţi trebuie curaj – să-l înşel. Îţi aminteşti diamantele De Beers?

— Da, îmi amintesc. La Kimberley, chiar înainte de izbucnirea războiului? N-am avut nimic de a face cu asta şi n-am auzit niciodată amănunte… Cazul a fost muşamalizat din anumite motive, nu-i aşa? Şi asta a fost o captură măreaţă.

— Pietrele valorau o sută de mii de lire. Doi am lucrat la asta… la ordinele „Colonelului”, fireşte. Şi atunci mi-am întrezărit şansa. Vezi tu, planul era să substituim câteva dintre diamantele De Beers cu mostrele unor diamante aduse din America de Sud de doi tineri geologi care s-au

întâmplat să fie în acel timp la Kimberley. Bănuiala a căzut pe ei.

— Bine gândit, interveni contele cu admiraţie.

— Colonelul” este întotdeauna deştept. Ei bine, mi-am îndeplinit misiunea… Dar, în plus, am făcut un lucru pe care „Colonelul” nu-l prevăzuse. Am ascuns câteva din pietrele din America de Sud… Una sau două sunt unice şi se poate lesne dovedi că n-au trecut niciodată prin mâinile lui De Beers. Cu aceste diamante în posesia mea, îl ţin în şah pe stimatul meu şef. Odată, cei doi tineri scoşi din culpă, bănuiala va cădea asupra lui. N-am spus nimic în toţi aceşti ani, am fost mulţumită să ştiu că am această armă de rezervă, dar acum problema se schimbă. Îmi vreau plata… Iar ea va fi mare, aş putea spune o plată uluitoare.

— Extraordinar, spuse contele. Fără îndoială că porţi pietrele astea cu tine peste tot unde te duci?

Privirea lui se plimbă circular peste dezordinea din încăpere.

Nadina râse încetişor.

— Cum poţi să-ţi închipui aşa ceva? Nu sunt proastă. Diamantele sunt într-un loc sigur, unde nimeni nici n-ar visa să le caute.

— Niciodată n-am crezut că eşti proastă, draga mea doamnă, dar îmi iau permisiunea să-ţi spun că te cam joci cu focul. Să ştii, „Colonelul” nu e genul de om pe care să-l iei frumuşel şi să-l şantajezi.

— Nu mi-e frică de el, râse balerina. A existat un singur om de care mi-a fost frică… Iar acela e mort.

Bărbatul o privi curios.

— Atunci să sperăm că n-o să se întoarcă din morţi, remarcă el moale.

— Ce vrei să spui? Strigă ascuţit balerina.

Contele păru uşor surprins.

— Am vrut să spun că învierea ar fi cumplită pentru tine, explică el. O glumă proastă.

Femeia scoase un oftat de uşurare.

— Oh, nu, e mort de-a binelea. Ucis în război. A fost un bărbat care cândva… M-a iubit.

— În Africa de Sud? Întrebă neglijent contele.

— Da, dacă tot mă întrebi, în Africa de Sud.

— Asta e ţara ta de baştină, nu-i aşa?

Femeia încuviinţă. Oaspetele se ridică şi îşi luă pălăria.

— Ei bine, tu îţi cunoşti mai bine interesul, însă în locul tău, m-aş teme mult mai mult de „Colonel” decât de un amant decepţionat. Este un om pe care ar fi o nesăbuinţă să-l… Subestimezi.

Balerina râse dispreţuitor.

— Ca şi cum nu l-aş cunoaşte după toţi aceşti ani!

— Mă întreb, chiar îl cunoşti? Spuse contele, moale. Mă îndoiesc foarte tare că îl cunoşti.

— Oh, nu sunt proastă! Şi în treaba asta nu sunt singură. Mâine acostează în Southampton un vas poştal din Africa de Sud şi, la bordul lui, e un om ce vine special la cererea mea din Africa, şi care mi-a îndeplinit anumite ordine. „Colonelul” va trebui să aibă de a face nu cu unul, ci cu doi dintre noi.

— E înţelept ce faci?

— E necesar.

— Eşti sigură de acest om?

Un zâmbet aparte apăru pe chipul balerinei.

— Foarte sigură. E incapabil, dar e de încredere. Se opri, apoi adăugă pe un ton indiferent. De fapt, se întâmplă să-mi fie bărbat.

Toţi din jurul meu au insistat să scriu această poveste, începând cu cel mai mare (reprezentat de lordul Nasby) şi terminând cu cel mai mic (reprezentat de fosta noastră femeie în casă, bună la toate, Emily, pe care am văzut-o când am fost ultima oară în Anglia. „Zău, don'şoară, ce carte frumoasă aţi putea scoate din toate astea… Chiar ca în filme!”)

Trebuie să recunosc că am o anumită calificare pentru treaba asta. Am fost implicată în afacere de la bun început,

am fost în miezul ei tot timpul şi am triumfat „înfruntând moartea”. Din fericire, faptele care mi-au scăpat sunt amplu reflectate în jurnalul lui sir Eustace Pedler, jurnal pe care acesta a avut amabilitatea să mi-l pună la dispoziţie.

Aşadar, iată! Anne Beddingfeld începe să-şi depene aventurile.

Întotdeauna am tânjit după aventuri. Vedeţi, viaţa mea a fost îngrozitor de monotonă. Tatăl meu, profesoral Beddingfeld, era una dintre cele mai mari autorităţi engleze în viaţă în ceea ce privea omul primitiv. Era cu adevărat un geniu… Toată lumea o recunoştea. Mintea lui se instalase în paleolitic, iar necazul vieţii sale era că trupul îi sălăşluia în lumea modernă. Tata nu dădea doi bani pe omul modern… Chiar şi pe cel din neolitic îl dispreţuia ca fiind doar un păstor de vite şi abia perioada musteriană reuşea să-i stârnească entuziasmul.

Din nefericire, nu te poţi dispensa complet de lumea modernă. Eşti forţat să faci un fel de troc cu măcelarii, brutarii, lăptarii şi zarzavagiii. De aceea, cu un tată cufundat în trecut, cu mama moartă încă de când eram sugar, mie mi-a revenit să susţin latura practică a vieţii. Cinstit, urăsc omul din paleolitic, fie el aurignacian, musterian, chelean, sau orice altceva şi, deşi am dactilografiat şi revizuit majoritatea lucrărilor tatei despre „Omul de Neanderthal şi strămoşii săi”, oamenii din Neanderthal m-au umplut de resentiment şi mereu am considerat, că a fost o fericire faptul că s-au stins în epocile acelea îndepărtate.

Nu ştiu dacă tata mi-a schimbat sentimentele privitoare la acest subiect, probabil că nu, şi, oricum, nu l-ar fi interesat. Părerea celorlalţi nu l-a interesat niciodată, câtuşi de puţin. Cred că asta era într-adevăr o dovadă a geniului său. Tot la fel de detaşat era şi de necesităţile vieţii de zi cu zi. Mânca ce i se punea în faţă într-un mod exemplar, dar părea uşor îndurerat când se ridica problema plăţii acesteia. Nu părea niciodată să aibă vreun ban. Celebritatea lui nu era dintre

acelea care se recompensează în bani cash. Deşi făcea parte din aproape toate societăţile importante şi după numele său se înşiruiau o grămadă de titluri, marele public abia dacă ştia de existenţa sa, iar cărţile lui mult prea savante, deşi întregeau, în mod remarcabil, cunoştinţele despre umanitate, n-aveau nici o atracţie pentru mase. O singură dată a intrat în atenţia publică. Citise o lucrare în faţa uneia dintre societăţi despre puiul de cimpanzeu. Puiul rasei umane prezintă câteva trăsături antropoide, pe când puiul de cimpanzeu se apropie mult mai mult de om, decât cimpanzeul adult. Asta pare să demonstreze că, în timp ce strămoşii noştri erau mai simieni decât noi, cei ai cimpanzeului erau de un tip superior actualelor specii… Cu alte cuvinte, cimpanzeul e un degenerat. Acel ziar curajos care este „Daily Budget”, în căutare de senzaţional, a titrat imediat cu litere de-o şchioapă: „Nu noi ne tragem din maimuţă, ci maimuţa se trage din noi? Un eminent profesor afirmă că cimpanzeii sunt fiinţe umane degenerate”. Scurt timp după aceea, a venit la tata un reporter şi s-a străduit să-l convingă să scrie o serie de articole pe înţelesul maselor asupra acestei teorii. Rareori l-am văzut pe tata atât de supărat. L-a dat pe reporter afară fără nici o ceremonie, spre marea mea supărare ascunsă, căci în acea perioadă o duceam deosebit de rău cu banii. De fapt, m-am şi întrebat o clipă dacă n-ar fi fost bine să alerg după tânărul acela şi să-i spun că tata s-a răzgândit, şi că va scrie articolele cu pricina. Le puteam foarte uşor scrie eu şi, după toate probabilităţile, tata n-ar fi aflat niciodată despre această tranzacţie, el nefiind un cititor al lui „Daily Budget”. Am respins, totuşi, ideea ca fiind prea riscantă, aşa că m-am mulţumit doar să-mi pun cea mai bună dintre pălăriile mele şi m-am dus mohorâtă în sat să vorbesc cu băcanul nostru pe drept iritat.

Reporterul de la „Daily Budget” era singurul tânăr care intrase vreodată în casa noastră. Erau dăţi când o invidiam pe Emily, mica noastră servitoare, care „ieşea”, ori de câte

ori prindea prilejul, cu un zdrahon de marinar cu care era logodită. Între timp, „ca să-şi menţină antrenamentul” cum se exprim ea, ieşea şi cu laborantul zarzavagiu şi cu vânzătorul de la farmacie. Reflectam cu amărăciune că eu nu aveam cu cine „să-mi menţin antrenamentul”. Toţi prietenii tatei erau profesori în vârstă… De regulă cu bărbi lungi. E drept că profesorul Peterson m-a îmbrăţişat o dată şi mi-a spus că am „o tăliuţă fină”, apoi a încercat să mă sărute. Expresia în sine mi l-a fixat în memorie. De când eram în leagăn nici o femeie care se respectă nu mai avea „o tăliuţă fină.”

Tânjeam după aventură, după dragoste, după chestii romantice şi păream condamnată la o existenţă de o utilitate prozaică. În sat exista o bibliotecă, plină de cărţi poliţiste şi romane de dragoste zdrenţuite, iar eu savuram primejdia şi amorul şi continuam să visez la rhodesienii duri şi tăcuţi, şi la bărbaţii puternici care întotdeauna „îşi doborau adversarul dintr-o singură lovitură”. Nu exista nimeni în sat care măcar să fi arătat ca unul care să-şi fi putut „doborî” vreun adversar dintr-o lovitură sau chiar din mai multe.

Exista de asemenea un cinematograf la care, săptămânal, rula câte un episod din „Peripeţiile Pamelei.” Pamela era o tânără grozavă. Nimic nu o speria. Cădea din avioane, se aventura pe submarine, se căţăra pe zgârâie-nori şi se strecura în lumea interlopă fără să i se clintească un fir de păr. Nu era cu adevărat deşteaptă, şeful lumii interlope o prindea de fiecare dată, dar, cum părea că nu putea să sufere să-i dea una-n cap pur şi simplu şi mereu o osândea la moarte prin gazare, sau prin alte metode mai noi şi mai sofisticate, eroina reuşea întotdeauna să se salveze la începutul următorului episod săptămânal. De obicei ieşeam de la film cu mintea cuprinsă de-o dulce ameţeală… Iar apoi ajungeam acasă şi găseam o notă de la Compania de Gaz în care eram ameninţaţi că ni-l taie pentru neplata datoriei restante!

Şi, totuşi, deşi nu bănuiam, cu fiecare clipă, aventura era tot mai aproape de mine.

E posibil să existe mulţi oameni în lume care să nu fi auzit niciodată despre descoperirea unui vechi craniu în Broken Hill Mine din Rhodesia de Nord. Într-o dimineaţă când am coborât, l-am găsit pe tata pe punctul de a face apoplexie de atâta agitaţie. Mi-a turuit întreaga poveste.

— Înţelegi, Anne? Fără îndoială există anumite asemănări cu craniul din Java, dar superficiale… Numai superficiale. Nu, aici avem de-a face cu ceea ce eu am susţinut mereu… O formă ancestrală a rasei de Neanderthal. Poţi garanta că craniul din Gibraltar este cel mai primitiv dintre craniile Neanderthaliene găsite? De ce? Leagănul acestei rase a fost în Africa. De aici au trecut în Europa…

— Nu pune dulceaţă pe scrumbii, tată! Am strigat repede, reţinând mâna distratului meu tată. Da, ce spuneai?

— Au trecut în Europa pe…

Aici va opri înecându-se rău de tot din cauza gurii prea pline cu oase de scrumbie.

— Trebuie să pornim imediat, declară el la terminarea mesei şi se ridică. Nu e timp de pierdut. Trebuie să fim la faţa locului… Nu încape îndoială că există în vecinătate o infinitate de mostre ce aşteaptă să fie descoperite. Mă interesează să-mi notez dacă uneltele sunt tipice perioadei musteriane… Vor fi rămăşiţe ale boului primitiv, nu ale rinocerilor cu blană. Da, în curând va porni o mică armată. Trebuie să le-o luăm înainte. Îi vei scrie azi bucătăresei, Anne?

— Şi cu banii cum rămâne, tată? Am sugerat eu, delicat.

Mi-a aruncat o privire plină de reproş.

— Punctul tău de vedere întotdeauna mă deprimă, copila mea. Nu trebuie să fim meschini. Nu, nu, într-o cauză nobilă cum e ştiinţa, nu trebuie să fii meschin.

— Presimt că bucătăreasa ar putea fi meschină, tată.

Tata păru îndurerat.

— Dragă Anne, îi vei plăti cu bani gheaţă.

— N-am nici un fel de bani gheaţă.

Tata păru de-a dreptul exasperat.

— Copila mea, crede-mă că nu suport să fiu pisat cu problemele astea băneşti vulgare. Banca… Am primit ieri ceva de la director care spunea că aş avea douăzeci şi şapte de lire.

— Presupun că ăsta e debitul dumitale.

— Ah, am găsit! Scrie editorilor mei.

Am încuviinţat cu îndoială, cărţile tatei fiind mai mult aducătoare de glorie decât de bani. Ideea de a merge în Rhodesia îmi surâdea nespus. „Bărbaţii duri şi tăcuţi”, îngânam extaziată. Ceva în înfăţişarea tatălui meu mă izbi în mod deosebit.

— Ce ciudat ţi-ai pus ghetele, tată, am spus. Scoateţi-o pe aia maro şi pune-ţi tot una neagră. Şi nu uita fularul. Azi e foarte frig.

După câteva minute, tata ieşea semeţ, corect îmbrăcat şi bine înfofolit.

În seara aceea se întoarse târziu şi, spre spaima mea, am văzut că-i lipseau fularul şi paltonul.

— Vai, Anne, ai dreptate. Le-am scos când am intrat într-o grotă. Aşa tare te murdăreşti acolo!

Am dat înţelegătoare din cap, amintindu-mi că odată se întorsese literalmente tencuit din cap până-n picioare cu preţiosul noroi de pleiocen.

Principalul motiv al şederii noastre în Little Hampsly fusese că se afla în vecinătatea lui Hampsly Cavern, o peşteră bogată în vestigii aparţinând culturii aurignaciene. În sat aveam un muzeu mititel, iar custodele lui şi tata îşi petreceau majoritatea zilelor cotrobăind pe sub pământ şi scoţând la lumină rămăşiţe de rinoceri cu blană şi urşi de peşteră.

În seara aceea, tata a tuşit rău, iar în dimineaţa următoare am văzut că avea temperatură şi am chemat doctorul.

Bietul tata, niciodată n-a avut noroc. Avea dublă pneumonie. A murit după patru zile.

Toţi au fost drăguţi cu mine. Cât eram de zăpăcită, totuşi am apreciat asta. N-am simţit nici o durere nimicitoare. Tata nu mă iubise niciodată, o ştiam destul de bine. Dacă ar fi făcut-o, l-aş fi putut răsplăti şi eu cu dragostea mea. Nu, între noi nu existase iubire, ci doar depindeam unul de altul, eu îl îngrijeam şi îl admiram în secret pentru învăţătura lui şi pentru acea intransigentă devoţiune a sa faţă de ştiinţă. Şi mă durea că murise tocmai când fusese atât de aproape de visul vieţii sale. M-aş fi simţit mai fericită dacă aş fi putut să-l înmormântez într-o peşteră cu desene rupestre şi unelte din cremene, dar puterea opiniei publice m-a constrâns la un mormânt elegant (cu dală de marmoră) în amărâta curte a bisericii noastre locale. Consolările vicarului, deşi bine intenţionate, nu m-au alinat câtuşi de puţin.

A trecut ceva timp până să-mi dau seama că, în sfârşit, aveam lucrul după care tânjisem mereu – libertatea. Eram orfană şi, practic, fără nici o leţcaie, dar liberă. În acelaşi timp am înţeles extraordinara amabilitate a tuturor acestor oameni. Vicarul făcu tot ce i-a stat în putinţă pentru a mă convinge că soţia lui avea nevoie urgent de o însoţitoare. Micuţa noastră librărie locală se hotărî brusc să aibă un ajutor de bibliotecar, în cele din urmă, a trecut pe la mine doctorul şi, după câteva scuze ridicole precum că a întocmit o notă de plată greşită, s-a bâlbâit o groază de timp ca apoi, brusc, să-mi sugereze că aş putea să mă mărit cu el.

Am fost foarte uimită. Doctorul era mai aproape de patruzeci decât de treizeci de ani, un omuleţ rotofei ca o tobă. Nu era deloc eroul din „Peripeţiile Pamelei” şi cu atât mai puţin rhodesianul dur şi tăcut. Am reflectat o clipă, apoi l-am întrebat de ce vroia să se însoare cu mine. Asta păru să-l tulbure tare mult şi a îngânat că o soţie era un ajutor preţios pentru un medic generalist. Situaţia părea şi mai lipsită de romantism decât până atunci şi, totuşi, ceva în mine mă îndemna s-o accept. Siguranţă, asta era ceea ce mi se oferea. Siguranţă şi un cămin confortabil. Gândindu-mă

acum la asta, cred că i-am făcut omuleţului o nedreptate. Era sincer îndrăgostit de mine, dar o delicateţe rău înţeleasă l-a împiedicat să insiste în direcţia sentimentelor sale. În tot cazul, predispoziţia mea romantică s-a răzvrătit.

— Este extrem de amabil din partea dumitale, i-am spus, dar e imposibil. N-am să mă mărit niciodată cu un bărbat pe care n-am să-l iubesc la nebunie.

— Nu crezi…?

— Nu, nu cred, am răspuns fermă.

A oftat.

— Dar, draga mea copilă, ce ai de gând să faci?

— Să cunosc aventura şi să văd lumea, i-am răspuns fără nici cea mai mică ezitare.

— Domnişoară Anne, eşti încă aproape o copilă. Nu înţelegi…

— Greutăţile practice? Ba da, doctore, le înţeleg. Nu sunt o şcolăriţă sentimentală… Sunt o scorpie încăpăţânată. Ai şti-o dacă ai fi însurat cu mine.

— Aş dori să mai reflectezi…

— Nu pot.

Oftă din nou.

— Am şi o altă propunere. O mătuşă de-a mea, care locuieşte în Wales, este în căutarea unei tinere care s-o ajute. Ce părere ai?

— Nu, doctore, plec la Londra. Dacă se întâmplă cu adevărat ceva undeva, la Londra se întâmplă. Am să casc bine ochii şi ai să vezi, ceva se va întâmpla! Data viitoare vei auzi despre mine din China sau din Timbuctu.

Următorul meu vizitator a fost domnul Flemming, avocatul tatei din Londra. A venit din capitală special să mă vadă. El însuşi un pasionat antropolog, era un mare admirator al lucrărilor tatălui meu. Era un bărbat înalt şi subţirel, slab la faţă şi cărunt. Când am intrat în cameră, se ridică să mă întâmpine şi, luându-mi mâinile într-ale sale, mi le-a strâns afectuos.

— Sărmana mea copilă, mi-a spus. Sărmana, sărmana mea copilă.

Fără ipocrizie voită, m-am pomenit adoptând comportarea unei orfane nefericite. El mi-a insuflat ideea. Domnul Flemming era blajin, cald şi patern… Şi nu încăpea nici cea mai mică umbră de îndoială că mă considera o fată total prostuţă, lăsată de izbelişte să înfrunte o lume haină. Dintr-un bun început, am simţit că nu avea nici un rost să încerc să-l conving de contrariu. După cum s-au desfăşurat lucrurile, poate că e mai bine că n-am făcut-o.

— Draga mea copilă, crezi că poţi să mă asculţi în timp ce voi încerca să-ţi clarific câteva lucruri?

— Oh, da.

— Tatăl tău, după cum ştii, a fost un om foarte mare. Posteritatea îl va aprecia. Însă n-a fost un bun om de afaceri.

O ştiam foarte bine, dacă nu chiar mai bine decât domnul Flemming, însă m-am abţinut să i-o spun. Continuă:

— Nu cred că înţelegi prea bine aceste probleme. Voi încerca să-ţi explic cât de limpede am să pot.

Mi-a explicat inutil de amănunţit. Concluzia părea să fie că eram lăsată să înfrunt viaţa cu suma de 87 de lire, 17 şilingi şi 4 pence. Părea o sumă ciudat de nesatisfăcătoare. Aşteptam cu o oarecare înfrigurare ceea ce avea să urmeze. Mă temeam ca domnul Flemming să nu aibă şi el vreo mătuşă în Scoţia care să fie în căutarea unei tinere însoţitoare isteţe. Totuşi, părea să nu aibă.

— Problema este viitorul, continuă el. Am înţeles că nu ai rude în viaţă.

— Sunt singură pe lume, am spus.

Şi iarăşi m-a izbit asemănarea cu o eroină de film.

— Prieteni ai?

— Toţi au fost extrem de drăguţi cu mine.

— Cine n-ar fi drăguţ cu o fată atât de tânără şi fermecătoare? Zise galant domnul Flemming. Bine, bine, draga mea, trebuie să vedem ce se poate face. Ezită un

moment, apoi spuse: Ce zici… Ce-ar fi să vii la noi pentru un timp?

Am tresărit în faţa şansei: Londra! Locul în care se întâmplau atâtea!

— Sunteţi extraordinar de amabil. Chiar aş putea merge? Doar până îmi găsesc ceva. Trebuie să încep să-mi câştig existenţa, ştiţi doar.

— Da, da, draga mea copilă. Înţeleg foarte bine. O să căutăm ceva… Corespunzător.

Am intuit că ideea domnului Flemming despre ceva corespunzător era, probabil, cu totul diferită de a mea, însă, în mod clar, nu era momentul să-mi expun punctul de vedere.

— Atunci rămâne stabilit. De ce nu vii cu mine azi?

— Oh, mulţumesc, dar doamna Flemming va…

— Soţia mea va fi încântată să-ţi spună bun venit.

M-am întrebat dacă bărbaţii îşi cunosc chiar atât de bine nevestele precum cred ei. Dacă aş fi avut bărbat, l-aş fi urât, dacă mi-ar fi adus orfani în casă, fără să mă fi consultat mai întâi.

— Îi vom trimite o telegramă din gară, continuă avocatul.

Mi-am împachetat repede cele câteva lucruri. Mi-am contemplat cu amărăciune pălăria, înainte de a mi-o pune. La origine fusese ceea ce numeam eu pălărie „Mary”, înţelegând prin asta genul de pălărie pe care o poartă servitoarele în ziua lor liberă… Dar nu mai era! O chestie ţeapănă din pai, neagră, cu respectiva bordură deprimantă. Cu o inspiraţie de geniu, o transformasem cândva, găurindu-i, în două locuri, calota şi adăugând o chestie în cel mai pur stil cubist de un stacojiu ţipător. Rezultatul fusese extrem de şic. Morcovul îl îndepărtasem deja, se înţelege, ca şi toată munca de înfrumuseţare. Pălăria „Mary” revenise la statutul iniţial, la care adăugasem şi însemne de doliu, ceea ce o făcea chiar mai deprimantă decât la început. Puteam să semăn cum nu se poate mai bine cu popularul concept de orfană. Eram uşor nervoasă

gândindu-mă la primirea doamnei Flemming, dar speram ca înfăţişarea mea să aibă un efect dezarmant.

Şi domnul Flemming era nervos. Mi-am dat seama de asta în timp ce urcam treptele casei înalte din liniştitul Kensington Square.

Doamna Flemming mă primi destul de drăguţ. Era o femeie corpolentă, plăcută, genul „bună mamă şi soţie”. Mă luă într-un dormitor imaculat, tapiţat în creton, îşi exprimă speranţa că n-o să-mi lipsească nimic din ce-mi doresc, mă informă că ceaiul avea să fie gata în aproximativ un sfert de oră şi plecă lăsându-mă să mă descurc singură.

I-am auzit vocea, uşor ridicată, în timp ce intra în salonul de dedesubt, de la primul etaj.

— Păi bine, Henry, de ce Dumnezeu…

Restul l-am pierdut, însă cerbicia tonului era evidentă. După câteva minute o altă frază ajunse până la mine, cu o notă şi mai acidă.

— Sunt de acord cu tine! E foarte drăguţă.

Asta, da, viaţă grea! Bărbaţii nu sunt drăguţi cu tine dacă nu arăţi bine, iar femeile nu sunt drăguţe cu tine dacă arăţi.

Oftând adânc, am purces să fac ceva cu părul meu. Aveam un păr frumos. Negru… Negru adevărat, nu şaten închis, pe care îl purtam pe spate şi peste urechi. Cu o mână neîndurătoare l-am tras în sus. Ca urechi, urechile mele erau foarte frumoase dar, în privinţa asta, nu încape vreun dubiu, urechile sunt démodé în ziua de azi. Sunt ca şi „gambele reginei Spaniei” din tinereţea profesorului Peterson. Când am terminat, semănăm incredibil cu genul acela de orfană care merge în rând, cu boneţică şi pelerină roşie.

Când am coborât, am observat că ochii doamnei Flemming poposiră pe urechile mele cu o privire blajină. Domnul Flemming părea zăpăcit. Nu aveam nici o îndoială că în sinea sa îşi spunea: „Ce şi-a făcut copila asta?”

În general restul zilei trecu cu bine. Era stabilit că urma să pornesc de îndată să-mi caut ceva de lucru.

Când m-am dus la culcare, m-am privit serioasă în oglindă. Eram într-adevăr frumoasă? Sinceră să fiu, n-aş putea spune că o credeam! Nu aveam acel nas drept grecesc, nici gura ca un boboc de trandafir, sau vreunul din lucrurile pe care ar fi trebuit să le am. E drept că un muzeograf mi-a spus odată că ochii mei sunt ca „soarele întemniţat într-o pădure foarte întunecoasă…" dar muzeografii cunosc o groază de citate, şi aruncă cu ele la întâmplare. Aş fi preferat să am ochi albaştri de irlandeză decât verde închis cu stropi aurii! Totuşi, verdele este o culoare bună pentru aventuriere.

Mi-am pus o rochie neagră, strânsă pe corp, ce-mi lăsa braţele şi umerii dezgoliţi. Apoi mi-am pieptănat părul pe spate şi l-am lăsat din nou peste urechi. Mi-am dat cu o grămadă de pudră pe faţă, încât pielea părea chiar mai albă decât de obicei. Am cotrobăit până când am găsit un ruj şi mi-am pus kilograme pe buze. Apoi, mi-am aplicat puţină funingine pe sub ochi. În final, mi-am aruncat o eşarfă roşie peste umerii goi, mi-am prins în păr o pană stacojie şi mi-am înfipt o ţigară în colţul gurii. Efectul general m-a încântat nespus.

— Anna Aventuriera, am spus tare, înclinându-mă în faţa imaginii mele din oglindă. Anna Aventuriera. Episodul I. „Casa din Kensington!"

Fetele sunt nişte proaste.

În săptămânile care au urmat m-am plictisit foarte tare. Doamna Flemming şi prietenele ei mi se păreau total neinteresante. Vorbeau ore întregi despre ele şi copiii lor, despre cât de greu găseşti lapte bun pentru copii, despre ce au spus ele la primărie când laptele n-a fost bun. Apoi continuau pe tema servitoarelor, şi cât de greu găseşti o servitoare bună şi ce-au spus ele femeii de la Oficiul de plasare al forţei de muncă. Păreau să nu citească niciodată ziarele, sau să le pese de ce se petrecea în lume. Nu puteau suferi să călătorească… Totul era altfel decât în Anglia. Doar Riviera era frumoasă, pentru că îţi întâlneai toţi

prietenii acolo. Ascultam şi abia puteam să mă stăpânesc. Majoritatea acestor femei erau bogate. Ar fi putut cutreiera prin cele mai minunate locuri din lume, dar se încăpăţânau să stea în Londra aceea murdară şi mohorâtă şi să vorbească despre lăptari şi servitoare! Acum, când privesc în urmă, cred că am fost poate puţintel intolerantă. Însă erau proaste… Proaste chiar în ocupaţia pe care şi-o aleseseră: majoritatea din ele ţineau cea mai inadecvată şi mai încâlcită socoteală a cheltuielilor casei.

Afacerile mele progresau lent. Casa şi mobila fuseseră vândute şi banii obţinuţi abia putură să ne acopere datoriile. În plus, nu reuşisem încă să-mi găsesc un post. Nu că l-aş fi dorit cu adevărat! Aveam convingerea fermă că dacă umblam după aventură, aventura avea să-mi iasă în întâmpinare. Asta era teoria mea, că întotdeauna capeţi ce îţi doreşti.

Teoria mea avea să se confirme practic.

Era pe la începutul lui ianuarie… pe 8, mai exact. Mă întorceam de la o întrevedere infructuoasă cu o doamnă care spunea că vrea o secretară-însoţitoare, dar de fapt, dorea o femeie cu ziua, zdravănă, care să lucreze douăsprezece ore pe zi pentru 25 de lire pe an. Despărţindu-ne cu reciprocă impoliteţe voalată, am pornit pe Edgware Road (întrevederea avusese loc într-o casă din St. John's Wood) şi am traversat Hyde Park spre Spitalul St. George. Acolo am intrat în staţia de metrou Hyde Park şi am luat un bilet până la Gloucester Road.

Ajunsă pe peron, m-am îndreptat spre capătul acestuia. Mintea mea iscoditoare dorea să verifice dacă existau într-adevăr macazuri şi o deschidere între cele două tunele, chiar dincolo de staţie, în direcţia Down Street. Am fost prosteşte de încântată că aveam dreptate. Nu era multă lume pe peron, iar acolo, în capăt, eram doar eu şi un bărbat. În timp ce treceam pe lângă el, am adulmecat cu neplăcere. Dacă există un miros care nu pot să-l sufăr, acela e mirosul de naftalină! Paltonul acestui om era pur şi simplu

impregnat cu ea. Şi totuşi, majoritatea bărbaţilor îşi puneau paltoanele de iarnă înainte de ianuarie şi, ca atare, până atunci mirosul trebuia să fi dispărut deja. Bărbatul stătea dincolo de mine, chiar la capătul tunelului. Părea pierdut în gânduri şi am putut să-l privesc fără să par nepoliticoasă. Era un om scund şi subţirel, foarte închis la faţă cu ochi de un albastru deschis şi cu o mică barbă neagră.

„Tocmai a sosit din străinătate”, am dedus eu. „De asta îi miroase atât de tare paltonul. Vine din India. Nu e ofiţer, altfel n-ar avea barbă. Poate plantator de ceai.”

În acel moment, omul se întoarse, ca şi cum ar fi vrut să-şi îndrepte paşii în lungul peronului. Îmi aruncă o privire, apoi ochii îi fugiră spre ceva din spatele meu şi se schimbă la faţă. Trăsăturile îi erau schimonosite de spaimă… De panică, chiar. Făcu un pas înapoi ca şi cum, involuntar, s-ar fi ferit de un pericol, uitând că se afla chiar în capătul tunelului şi se prăbuşi în gol.

O lumină puternică ţâşni din bezna tunelului şi se auzi o izbitură. Am ţipat. Lumea a venit în fugă. Doi inşi din personalul staţiei s-au materializat ca din eter şi au preluat comanda.

Am rămas unde mă aflam, ţintuită de un fel de fascinaţie oribilă. O parte din mine era îngrozită de neaşteptatul dezastru, iar cealaltă parte din mine era rece şi detaşată de metodele folosite pentru a scoate cadavrul de pe şine şi a-l readuce pe peron.

— Daţi-mi voie să trec, vă rog. Sunt medic.

Un bărbat înalt cu barbă şatenă mă împinse şi se aplecă peste corpul nemişcat.

În timp ce-l examina, mă cuprinse o stranie senzaţie de ireal. Treaba nu era reală… Nu putea fi. În final, doctorul se ridică şi clătină din cap.

— E mort de-a binelea. Nu se mai poate face nimic.

Ne îmbulzisem cu toţii în locul acela şi, la un moment dat, auzirăm glasul ridicat al unui impiegat.

— Daţi-vă la o parte, vă rog. Ce sens are să vă înghesuiţi aşa?

Brusc, m-a cuprins greaţa şi, întorcându-mă în loc, am pornit orbecăind spre scările ce duceau sus, la lift. Simţeam că trebuie să ies neapărat la aer. Doctorul, care examinase cadavrul se afla chiar în faţa mea. Liftul era pe punctul de a urca, în timp ce celălalt cobora, şi doctoral o rupse la fugă. În timp ce fugea, i-a căzut o bucăţică de hârtie.

M-am oprit, am ridicat-o şi am alergat după el. Însă uşa liftului se închise chiar în faţa mea şi am rămas cu hârtia în mână. Când al doilea lift ajunse la nivelul străzii, nu se vedea nici o urmă a vânatului meu. Am sperat să nu fi fost ceva important ceea ce pierduse şi, pentru prima oară, am examinat-o.

Era o jumătate de foaie de carnet pe care fuseseră mâzgălite cu creionul câteva, cifre şi două cuvinte: „17.122 Kilmorden Castle”

Uitându-mă la ea, mi-am zis că, în mod sigur, nu părea să fie ceva important. Totuşi, am ezitat s-o arunc. Cum stăteam aşa cu hârtia în mână, fără să vreau am strâmbat din nas cu dezgust. Iarăşi naftalină! Am dus uşor hârtia la nas. Da, mirosea puternic a naftalină. Dar, în cazul ăsta…

Am împăturit cu grijă biletul şi l-am pus în poşetă. Am pornit-o încet spre casă, gândind intens.

I-am explicat doamnei Flemming că fusesem martoră la un accident groaznic în metrou şi că eram destul de întoarsă pe dos, aşa că aş fi vrut să urc direct în camera mea şi să mă întind. Buna femeie insistă să iau o ceaşcă de ceai. După asta am fost lăsată în plata Domnului şi am trecut la elaborarea unui plan pe care mi-l schiţasem în drum spre casă. Vroiam să ştiu ce-mi provocase acel curios sentiment de irealitate, în timp ce-l urmăream pe doctor examinând cadavrul. Mai întâi m-am întins pe jos în poziţia corpului, apoi am pus sulul de la canapea în locul meu şi am început să reproduc, atât cât îmi puteam reaminti, fiecare mişcare şi gest al doctorului. Când am terminat, găsisem ceea ce

vroiam. M-am aşezat pe călcâie şi mi-am pironit ochii, încruntându-mă, pe peretele din faţa mea.

În ziarele de seară apăru o scurtă ştire despre un om ce fusese omorât în metrou şi se punea întrebarea dacă fusese sinucidere sau accident. Asta m-a determinat să-mi fac datoria de a limpezi lucrurile, iar domnul Flemming fu complet de acord cu mine după ce auzi întreaga poveste.

— Nu încape îndoială că vor avea nevoie de tine la anchetă. Spui că nu era nimeni mai aproape care să fi văzut cum s-a întâmplat?

— Am avut senzaţia că venea cineva în spatele meu, dar nu sunt sigură… Şi, oricum, nu putea fi mai aproape decât mine.

Avu loc ancheta. Domnul Flemming făcu toate aranjamentele şi mă luă cu el. Parcă se temea ca toată afacerea să nu fie un calvar pentru mine şi a trebuit să-i ascund că, de fapt, eram cât se poate de liniştită.

Defunctul fusese indentificat ca fiind L. B. Carton. În buzunarele lui nu se găsise nimic, în afara unui permis al unei agenţii imobiliare de a vedea o casă pe malul Tamisei, aproape de Marlow. Era pe numele lui L. B. Carton, Russell Hotel. Recepţionerul de la hotel îl identifică şi declară că sosise cu o zi în urmă şi îşi rezervase o cameră pe acest nume. Fusese înregistrat ca L. B. Carton, Kimberley, Africa de Sud. Era evident că venise direct de pe vapor.

Eram singura persoană care văzuse cum se petrecuse toată povestea.

— Crezi că a fost accident? Mă întrebă procurorul.

— Sunt convinsă. L-a speriat ceva şi s-a dat orbeşte înapoi fără să se gândească.

— Dar ce-ar fi putut să-l sperie?

— Asta nu ştiu. Dar ceva a fost. Părea cuprins de panică.

Un jurat flegmatic sugeră că unii bărbaţi sunt îngroziţi de pisici. Se putea ca omul să fi văzut o pisică. N-am considerat sugestia lui ca fiind sclipitoare, însă păru să aibă priză la

juriu, care abia aştepta să plece acasă şi era extrem de mulţumit să dea verdictul „accident”, în loc de „sinucidere”.

— Ceea ce mi se pare foarte ciudat, spuse procurorul, este că doctorul care a examinat, primul, cadavrul nu a venit. Ar fi trebuit să-i fie luate pe loc numele şi adresa. E complet neregulamentar că nu s-a procedat aşa.

În sinea mea, am zâmbit. Aveam teoria mea cu privire la doctor. În baza ei eram hotărâtă să mă duc la Scotland Yard cât mai repede cu putinţă.

Dar ziua următoare aduse cu ea o surpriză. Familia Flemming cumpără „Daily Budget”, iar „Daily Budget” titra cu litere mari:

EXTRAORDINARĂ CONTINUARE LA ACCIDENTUL DIN METROU.

O FEMEIE GĂSITĂ STRANGULATĂ ÎNTR-O CASĂ PUSTIE.

Am citit cu înfrigurare.

„O senzaţională descoperire a fost făcută la Mill House, Marlow. Mill House, care este proprietatea lui sir Eustace Pedler, membru al Parlamentului, urma să fie închiriată nemobilată şi un permis de a vizita această proprietate a fost găsit în buzunarul bărbatului despre care s-a crezut, la început, că s-a sinucis aruncându-se pe şinele metroului din staţia de metrou Hyde Park Corner. La Mill House, într-o cameră de la etaj, a fost descoperit cadavrul unei frumoase tinere, strangulate. Se crede că este străină, însă, până în prezent, nu a fost identificată. Se spune că poliţia ar deţine o pistă. Sir Eustace Pedler, proprietarul de la Mill House, îşi petrece iarna pe Riviera”.

Nimeni nu s-a prezentat să identifice moarta. Ancheta scoase la iveală următoarele fapte: Pe 8 ianuarie, puţin după ora unu, o femeie elegantă şi cu un uşor accent străin intrase în birourile domnilor Butler şi Park, agenţi imobiliari din Knightsbridge. Le spuse că dorea să închirieze sau să cumpere o casă pe malul Tamisei, în apropiere de Londra. I-au fost prezentate caracteristicile câtorva case, inclusiv Mill House. S-a recomandat drept doamna De Castina şi a spus

că stă la Ritz, însă, mai târziu, s-a dovedit că nu stătea nimeni cu acest nume acolo, iar personalul hotelului nu reuşi s-o identifice.

Doamna James, nevasta grădinarului lui sir Eustace Pedler şi îngrijitoarea de la Mill House, care locuia într-o căsuţă de la poarta domeniului, depuse mărturie. În jurul orei trei după-amiază, o doamnă venise să vadă casa. Îi arătase un permis de la agenţia imobiliară şi, cum se face de obicei, doamna James îi dăduse cheile casei. Aceasta era situată la o oarecare distanţă de căsuţă, şi ea nu obişnuia să-i însoţească pe eventualii chiriaşi. După câteva minute sosise un tânăr. Doamna James îl descrise ca fiind înalt, lat în umeri, cu faţa bronzată şi ochi de un verde deschis. Nu avea barbă şi purta un costum maro. Îi explicase că era prieten cu doamna care venise să vadă casa, însă se oprise la poştă să trimită o telegramă. Doamna James îl îndrumase către casă şi nu se mai gândise la problema asta.

Cinci minute după aceea, tânărul reapăruse, îi dăduse cheile şi-i spusese că, după părerea lor, casa era prea mare pentru ei. Doamna James n-o văzuse pe tânăra doamnă, dar se gândise că o luase înainte. Remarcase, însă, că tânărul părea foarte tulburat de ceva. „Arăta ca un om care văzuse o stafie. Am crezut că îi e rău”.

În ziua următoare, o altă pereche se prezentă să vadă casa şi descoperi cadavrul pe podeaua uneia din camerele de la etaj. Doamna James îl recunoscu ca fiind al aceleia care venise cu o zi înainte. Agenţii imobiliari îl identificară şi ei drept „doamna De Castina”. Medicul legist opinase că femeia trebuia să fi fost moartă de aproximativ douăzeci şi patru de ore. „Daily Budget” se repezise să tragă concluzia că bărbatul din metrou o omorâse, după care se sinucisese. Totuşi, din moment ce victima din metrou era moartă la ora două, iar femeia la trei era bine-merçi, singura concluzie logică ce se impunea era că cele două întâmplări n-aveau nici o legătură una cu alta, iar permisul de a vizita Mill

House, găsit în buzunarul mortului, nu era decât una dintre coincidenţele care se întâmplă atât de des în lumea asta.

Fu pronunţat un verdict de „Crimă cu premeditare împotriva unei persoane sau unor persoane necunoscute”, iar poliţia (şi „Daily Budget”) fură lăsate să-l caute pe „Bărbatul în costum maro”. Întrucât doamna James susţinea cu hotărâre că în casă nu se afla nimeni când intrase doamna şi că nimeni, cu excepţia tânărului în cauză, nu intrase până în ziua următoare, singura concluzie ce se putea trage, în mod logic, era că el o asasinase pe nefericita doamnă De Castina. Fusese strangulată cu o bucată de funie neagră, rezistentă şi era evident că fusese luată pe neaşteptate, neavând măcar timp să strige. Poşeta de mătase neagră pe care o purtase conţinea un portofel doldora şi ceva mărunţiş, o batistă fină de dantelă, fără monogramă, şi un bilet de întors la Londra, la clasa întâi. Nimic de care să te agăţi.

Acestea erau detaliile publicate de „Daily Budget” şi „Găsiţi bărbatul în costum maro”, era strigătul lui de luptă zilnic. Ca urmare, în jur de cinci sute de persoane scriau, în fiecare zi, anunţând succesul căutării lor, iar tineri înalţi cu faţa bronzată blestemau ziua în care croitorii lor îi convinseseră să-şi facă un costum maro. Accidentul din metrou, admis ca o coincidenţă, îşi pierduse interesul în faţa opiniei publice.

Era o coincidenţă? Nu mi se părea atât de sigur. Fără îndoială, mă simţeam frustrată – incidentul din metrou era misterul meu favorit – însă credeam că între cele două tragedii exista o legătură. În ambele era câte un bărbat cu faţa arsă de soare – evident, un englez stabilit în străinătate – precum şi alte lucruri. Tocmai aceste alte lucruri m-au împins, în final, la ceea ce am considerat eu un pas îndrăzneţ. M-am prezentat la Scotland Yard şi am cerut să vorbesc cu cineva care se ocupă de cazul Mill House.

A trecut ceva timp ca cererea mea să fie înţeleasă, întrucât nimerisem la secţia pentru umbrele pierdute, dar, în cele

din urmă, am fost condusă într-o încăpere mică şi prezentată inspectorului detectiv Meadows.

Inspectorul Meadows era un bărbat scund, cu un cap roşu şi, după părerea mea, cu o purtare deosebit de enervantă. Un satelit, de asemenea în civil, şedea modest într-un colţ.

— Bună dimineaţa, am spus nervoasă.

— Bună dimineaţa. Vrei să iei ioc? Am înţeles că doreşti să-mi spui ceva ce consideri că ne-ar putea fi de folos.

Tonul lui părea să indice că un asemenea lucru era câtuşi de puţin probabil. Am simţit că-mi sare ţandăra.

— Ştiţi, desigur, despre bărbatul care a fost omorât în staţia de metrou? Bărbatul care avea în buzunar un permis de a vizita aceeaşi casă din Marlow.

— Ah! Spuse inspectorul. Dumneata eşti domnişoara Beddingfeld care a depus mărturie la anchetă. Bine-nţeles că bărbatul avea un permis în buzunar. O grămadă de oameni se poate să-l fi avut şi ei… Numai că nu li s-a întâmplat să fie omorâţi.

Mi-am adunat forţele.

— Nu vi se pare ciudat că nu avea nici un bilet de tren în buzunar?

— Cel mai uşor lucru din lume este să-ţi arunci biletul. Eu însumi o fac.

— Şi nici un ban?

— Avea ceva mărunţiş în buzunarul pantalonilor.

— Dar nu portmoneu.

— Unii bărbaţi nu poartă portmonee sau portofele de nici un fel.

Am încercat altă tactică.

— Nu credeţi că e ciudat că doctorul nu s-a prezentat la anchetă?

— Un medic ocupat rar citeşte ziarele. Probabil a uitat cu totul de accident.

— De fapt, inspectore, sunteţi hotărât să nu găsiţi nimic ciudat, am spus dulce.

— Ei bine, înclin să cred că-ţi place puţintel cam mult cuvântul „ciudat”, domnişoară Beddingfeld. Tinerele sunt romantice, ştiu… Le pasionează misterele şi alte treburi de genul ăsta. Dar cum eu sunt un om ocupat…

Am înţeles aluzia şi m-am ridicat.

Bărbatul din colţ rosti cu un glas moale:

— Poate ar vrea domnişoara să ne spună pe scurt ce crede ea despre problema asta, ce zici, iaspectore?

Inspectoral împărtăşi sugestia cu destulă promptitudine.

— Da, hai domnişoară Beddingfeld, nu te simţi ofensată. Ai pus întrebări şi ai făcut aluzii. Spune-ne deschis ce ai în cap.

Am oscilat între mândria rănitei şi dorinţa arzătoare de a-mi expune teoria. Mândria rănită căzu la pământ.

— Ai spus la anchetă că eşti sigură că n-a fost sinucidere.

— Da, sunt foarte convinsă de asta. Omul era înspăimântat. Ce îl înspăimântase? Nu eu. Însă cineva din spatele meu trebuie că venea înspre noi… Cineva pe care l-a recunoscut.

— Nu ai văzut pe nimeni?

— Nu. N-am întors capul. După aceea, imediat ce corpul a fost scos dintre şine, un bărbat s-a repezit să-l examineze spunând că e doctor.

— Nimic neobişnuit în asta, declară inspectorul, sec.

— Dar nu era doctor.

— Ce?

— Nu era doctor, am repetat.

— De unde ştii, domnişoară Beddingfeld?

— E greu de spus cu exactitate. În timpul războiului am lucrat într-un spital şi am văzut doctori mânuind cadavre. Există un gen de rutină profesională pe care omul acela nu o avea. În plus, un doctor nu ascultă inima în partea dreaptă a pieptului.

— Aşa a făcut?

— Da, la vremea respectivă n-am remarcat-o în mod special… Am simţit doar că ceva nu era în regulă. Când am

ajuns acasă am reconstituit scena şi aşa mi-am dat seama de ce totul îmi păruse pe dos în momentele acelea.

— Hm, făcu inspectorul. Se întinse încetişor după toc şi hârtie.

— În timp ce pipăia partea superioară a cadavrului, ar fi avut, din plin, ocazia să-şi însuşească din buzunare tot ce dorea.

— Mi se pare puţin probabil, spuse inspectorul. Dar… Ei bine, ai putea să-l descrii cât de cât?

— Era înalt şi lat în umeri, purta un palton de culoare închisă, ghete negre şi o pălărie trasă pe ochi. Avea barbişon negru şi ochelari cu ramă de aur.

— Scoate-i paltonul, barba şi ochelarii, şi nu-ţi mai rămâne prea multe de recunoscut, mormăi inspectorul. Ar fi putut să-şi schimbe înfăţişarea în cinci minute, dacă ar fi vrut… Ceea ce probabil a şi făcut, dacă era un adevărat hoţ de buzunare, cum sugerezi.

Nu avusesem intenţia să sugerez nimic de genul ăsta. Însă, din clipa aceea, mi-am spus că inspectorul nu-mi era de nici un folos şi mi-am luat gândul de la el.

— Nu ne mai poţi spune nimic altceva despre el? Mă întrebă, văzând că mă ridicasem să plec.

— Ba da. Am prins ocazia să-i dau lovitura de graţie. Avea craniul brahicefal. Pe ăsta n-ar fi putut să şi-l schimbe prea uşor.

Am observat cu plăcere că inspectorul Meadows ezită. Era clar că nu ştia cum se scrie brahicefal1.

În furia primului acces de indignare următorul pas mi s-a părut neaşteptat de uşor. Când mă dusesem la Scotland Yard, avusesem în minte un plan pe jumătate format pentru cazul în care întrevederea mea cu cei de acolo avea să fie nesatisfăcătoare (fusese profund nesatisfăcătoare). Adică, decă aveam nervi să trec prin toate astea.

Lucruri pe care, în mod normal, te codeşti să le întreprinzi, sunt uşor de abordat într-un moment de furie.

Fără să mai stau pe gânduri m-am dus direct la locuinţa lordului Nasby.

Lordul Nasby era milionar şi patronul lui „Daily Budget”. Mai avea şi alte câteva ziare, însă „Daily Budget”era copilul său favorit. Aşa se face că proprietarul lui „Daily Budget” devenise cunoscut în fiecare casă din Regatul Unit. Cum tocmai fusese publicat itinerariul zilnic al paşilor marelui om, ştiam precis unde să-l găsesc în acel moment. Era ora la care, în propria-i casă, îi dicta secretarului.

Bineînţeles că nu mi-am închipuit că orice tânără, care are chef să vină şi să-l caute, va fi pe dată primită de augusta persoană. Dar, în privinţa asta, mă asigurasem. Pe tava cu cărţi de vizită din holul casei familiei Flemming, observasem cartea vizită a marchizului de Loamsley, cel mai faimos pair sportiv al Angliei. Luasem cartea de vizită, o curăţasem cu grijă cu miez de pâine şi scrisesem pe ea: „Vă rog să-i acordaţi domnişoarei Beddingfeld câteva clipe din timpul dumneavoastră”. Aventurierele nu trebuie să fie prea scrupuloase în metodele lor.

Treaba a mers. Un valet pudrat a primit cartea de vizită şi a plecat cu ea. La un moment dat apăru un secretar palid. L-am fentat cu succes. S-a retras înfrânt. Apăru din nou şi-mi ceru să-l urmez. Asta am şi făcut. Am intrat într-o încăpere spaţioasă şi o stenodactilografă, cu figură înspăimântată, zbură pe lângă mine ca o nălucă. Apoi uşa se închise şi am rămas faţă în faţă cu lordul Nasby.

Un om mare. Cap mare. Faţă mare. Mustaţă mare. Burtă mare. M-am adunat. Nu venisem să comentez burta lordului Nasby. Acesta începuse deja să urle la mine.

— Ei, ce e? Ce vrea Loamsley? Eşti secretara lui? Despre ce e vorba?

— Pentru început, am spus cu cât mai multă răceală am fost în stare, nu-l cunosc pe marchizul Loamsley, şi, în mod sigur, nici el nu ştie nimic despre mine. I-am luat cartea de vizită din casa familiei la care stau şi am scris cu mâna mea cuvintele acelea. Era important să vă văd.

O clipă m-am întrebat dacă pe lordul Nasby îl loveşte sau nu apoplexia. În final, înghiţi de două ori, şi depăşi momentul.

— Admir sângele rece pe care-l ai, domnişoară. Ei bine, m-ai văzut! Dacă mă interesează ce vrei, vei continua să mă vezi exact încă două minute.

— Îmi vor fi de ajuns, am răspuns. Şi o să vă intereseze. Este vorba de „misterul de la Mill House”.

— Dacă l-ai găsit pe „Bărbatul în costum maro”, scrie-i redactorului, mă întrerupse repezit.

— Dacă mă întrerupeţi, o să dureze mai mult de două minute, am spus hotărâtă. N-am găsit „Bărbatul în costum maro”, dar e foarte probabil că o voi face.

Pe cât de scurt am putut, i-am expus faptele accidentului din metrou şi concluzia la care ajunsesem. Când am terminat, a spus pe neaşteptate.

— Ce ştii despre craniile brahicefale?

L-am menţionat pe Papa.

— Omul – maimuţă? Da? Bun, se pare că ai ceva cap, domnişoară. Dar toate astea sunt cam firave, să ştii. Insuficient ca s-o porneşti la drum. Şi aşa cum se prezintă… Nu ne folosesc la nimic.

— Sunt perfect conştientă de asta.

— Atunci, ce doreşti?

— Vreau o slujbă la ziarul dumneavoastră ca să investighez problema.

— Asta nu se poate. Avem omul nostru special.

— Iar eu deţin cunoştinţele mele speciale.

— Pe care tocmai mi le-ai împărtăşit ai?

— Oh, nu, lord Nasby. Mai am ceva în mânecă.

— Oh, chiar aşa? Pari o fată luminată la minte. Ei bine, ce-ar mai fi?

— Când aşa-zisul doctor a intrat în lift, i-a căzut o bucăţică de hârtie. Am ridicat-o. Miroase a naftalină, la fel ca şi răposatul. Doctorul, nu. Aşa mi-am dat seama că doctorul

trebuie s-o fi luat din buzunarul mortului. Pe ea erau scrise două cuvinte şi câteva cifre.

— Să le văd.

Lordul Nasby întinse neglijent o mână.

— Nu cred, i-am răspuns zâmbind. Asta e descoperirea mea, mă înţelegeţi.

— Am avut dreptate. Eşti o fată isteaţă. Numai bună de a te ocupa de aşa ceva. Nu te-a mustrat cugetul că n-ai depus-o la poliţie?

— Pentru asta am fost acolo azi-dimineaţă. Au insistat în a susţine că toată treaba nu are nici o legătură cu afacerea de la Marlow, drept care m-am gândit că, în asemenea circumstanţe, eram îndreptăţită să o păstrez.

— Ce om cu vederea îngustă! Ei bine, fata mea, iată tot ce pot să fac pentru tine. Mergi înainte pe linia asta a ta. Dacă găseşti ceva… Ceva publicabil… Trimite-l aici şi mai vorbim. La „Daily Budget” există oricând un loc pentru un talent adevărat. Dar mai întâi trebuie s-o dovedeşti. Pricepi?

I-am mulţumit şi m-am scuzat pentru metodele mele.

— Să nu mai vorbim de asta. Îmi plac obrăzniciile… Când vin de la o fată drăguţă. Apropo, ai spus două minute şi ai consumat trei, scăzând întreruperile. Pentru o femeie e de-a dreptul fantastic! Asta ţine de educaţia ta ştiinţifică.

Eram iarăşi în stradă, respirând greu, ca şi cum aş fi alergat. Am descoperit că era destul de obositor să faci cunoştinţă cu lordul Nasby.

M-am dus acasă într-o stare de euforie. Planul îmi reuşise mult mai bine decât aş fi putut vreodată spera. Lordul Nasby fusese de-a dreptul fermecător. Acum rămânea doar în puterea mea „să o dovedesc”, cum se exprimase el. Odată încuiată în cameră, am luat preţioasa bucată de hârtie şi am studiat-o atent. Acolo era cheia misterului.

Pentru început, ce reprezentau cifrele? Erau cinci, dar după primele două un punct. „Şaptesprezece… O sută douăzeci şi doi”, am îngânat.

Asta nu părea să ducă la nimic.

Apoi le-am adunat. În romane lucrul ăsta se făcea adesea şi conducea la deducţii surprinzătoare.

„Unu plus şapte fac opt, şi cu unu fac nouă, plus doi fac unsprezece, şi cu doi rezultă treisprezece”.

Treisprezece! Numărul fatal! Era un semn de avertizare să las în pace toată afacerea? Foarte posibil. Oricum, lăsând la o parte avertismentul, părea pur şi simplu lipsit de sens. Refuzam să cred că, în viaţa reală, un conspirator ar fi ales calea aceasta pentru a scrie treisprezece. Dacă se gândise la treisprezece, ar fi scris, simplu, treisprezece. 13… Uite-aşa.

Între unu şi doi exista un spaţiu. În consecinţă, am scăzut douăzeci şi doi din o sută şaptezeci şi unu. Mi-a dat o sută cincizeci şi nouă. Am refăcut scăderea şi mi-a rezultat o sută patruzeci şi şase. Nu încăpea nici un dubiu că aceste exerciţii de aritmetică erau un antrenament excelent, însă privitor la soluţia misterului, păreau total ineficace. Am lăsat aritmetica în pace, neaventurându-mă să le mai înmulţesc sau să le împart, şi am trecut la cuvinte.

Kilmorden Castle. Asta era ceva clar. Un loc. Probabil reşedinţa unei familii aristocrate.(Vreun moştenitor dispărut? Vreun pretendent la titlu?) Sau poate o ruină. (O comoară ascunsă?)

Da, în general, eram înclinată spre teoria comorii îngropate. Îndeobşte, cifrele au legătură cu o comoară îngropată. Un pas la dreapta, şapte paşi la stânga, sapi treizeci de centimetri, cobori douăzeci şi două de trepte. Cam aşa ceva. Puteam să descopăr asta mai târziu. Deocamdată, trebuia să ajung cât mai repede la Kilmorden Castle.

Am ieşit strategic din cameră şi m-am întors cu cărţi de referinţă: „Who's Who”, „Whitaker”, un ghid al obiectivelor turistice, o istorie a caselor vechi scoţiene şi o monografie a Marii Britanii.

Timpul trecea. Căutam silitoare, însă din ce în ce mai necăjită. În cele din urmă, am închis cu o pocnitură ultima

carte. Părea să nu existe nici un loc cu numele de Kilmorden Castle. Era un hop neaşteptat. Trebuia să existe un asemenea loc. De ce să fi inventat cineva un nume ca acesta şi să-l mai şi scrie pe o bucată de hârtie? Absurd!

Mi-a venit o altă idee. Era posibil să fie vreo vilişoară amărâtă în una din suburbiile Londrei, al cărei stăpân îi dăduse numele ăsta pompos. Dacă era aşa, avea să fie înfiorător de greu de găsit. M-am aşezat încruntată pe călcâie (întotdeauna când am ceva important de făcut mă aşez pe podea) şi m-am întrebat cum Dumnezeu să procedez.

Exista o altă pistă pe care aş fi putut s-o urmez? Am reflectat intens şi apoi am sărit în picioare mulţumită. Bineînţeles! Trebuia să vizitez „locul crimei”. Cei mai buni detectivi întotdeauna o fac! Şi nu contează după cât timp, ei întotdeauna găsesc ceva ce poliţia a trecut cu vederea. Drumul meu era clar. Trebuia să merg la Marlow.

Dar cum urma să intru în casă? Am lăsat de o parte câteva metode alambicate şi m-am hotărât pentru calea cea mai simplă. Casa fusese de închiriat… Probabil că mai era. Aş fi putut trece drept o viitoare chiriaşă.

De asemenea, m-am decis să-i atac pe agenţii imobiliari ca sperând că aveau mai puţine case în realitate decât în registrele lor.

Aici, totuşi, calculasem greşit, fără să ţin seama cu cine aveam de-a face. Un funcţionar amabil îmi prezentă caracteristicile a cel puţin o jumătate de duzină de proprietăţi tentante. Mi-a trebuit multă ingeniozitate să le găsesc cusururi. La sfârşit mi-a fost teamă că am dat-o în bară.

— Şi chiar nu aveţi nimic altceva? Am întrebat privind patetic în ochii funcţionarului. Ceva chiar pe malul fluviului, cu o grădiniţă mare şi o cabană mică? Am adăugat, rezumând principalele caracteristici de la Mill House, aşa cum le citisem prin ziare.

— Păi, desigur, există şi proprietatea lui sir Eustace Pedler, spuse omul cu îndoială. Ştiţi, Mill House.

— Nu… Nu e unde… M-am bâlbâit eu… (Zău, bâlbâiala a început să devină punctul meu forte).

— Ba da. Unde a fost comisă crima. Probabil, însă, nu v-ar plăcea…

— Oh, nu cred că m-ar deranja, am spus, parcă mai revenindu-mi. Simţeam că buna mea credinţă nu era foarte convingătoare. Şi, probabil, aş putea s-o obţin ieftin… Date fiind circumstanţele.

O lovitură de maestru, mi-am zis.

— E posibil. Acum nu mai pretinde nimeni că e uşor de închiriat… Servitorii şi toate celelalte, ştiţi cum e. Dacă o să vă placă după ce o vedeţi, v-aş sfătui să faceţi o ofertă. Să vă scriu un permis?

— Dacă sunteţi amabil.

Un sfert de oră mai târziu, eram la căsuţa portarului de la Mill House. Am bătut şi, ca răspuns, o femeie înaltă, de vârstă mijlocie năvăli literalmente afară.

— Nimeni n-are voie să intre în casă, ai auzit? M-aţi îmbolnăvit voi, reporterii. Sir Eustace a dat ordin…

— Am înţeles că locuinţa e de închiriat, am spus îngheţat şi i-am întins permisul. Bine-nţeles, dacă e deja dată…

— Oh, vă rog să mă scuzaţi, domnişoară. Am fost tot timpul deranjată de ziariştii ăştia. Nici o clipă de linişte. Nu, casa n-a fost dată… Şi, probabil, nici n-o să se dea.

— Nu merge canalizarea? Am şoptit neliniştită.

— Oh, Doamne, domnişoară, canalizarea e în regulă! Dar nu se poate să nu fi auzit de doamna străină care a fost omorâtă aici.

— Cred că am citit ceva prin ziare, am răspuns neglijent.

Indiferenţa mea o păcăli pe buna femeie. Dacă aş fi trădat vreun interes, probabil, ar fi fost mută ca un peşte. Dar, ce să-i faci, a căzut în plasă!

— Cred şi eu, domnişoară! A apărut în toate ziarele. „Daily Budget” încă îl mai caută pe omul care a făcut-o. După ei,

poliţia noastră nu e bună de nimic. Eu sper să-l prindă… Deşi, fără doar şi poate, era un tip drăguţ. Avea ceva de militar… Ah, aş îndrăzni să spun că a fost rănit în război, ştiţi, după aceea unii devin puţin ciudaţi, cum s-a întâmplat şi cu băiatul surorii mele. Poate că ea s-a purtat urât cu el… Străinii ăştia sunt foarte răi. Totuşi era o femeie frumoasă. Stătea acolo, unde staţi dumneavoastră acum.

— Era blondă sau brunetă? M-am aventurat eu. Din pozele astea din ziar nu-ţi poţi da seama.

— Avea părul negru şi faţă albă… Prea albă ca să fi fost de la natură. M-am gândit că buzele ei erau prea puternic rujate. Mie nu-mi place asta… Puţină pudră, ici şi colo, e altă treabă.

Discutam acum ca două vechi prietene. Am pus o altă întrebare:

— Părea cât de cât nervoasă sau tulburată?

— Nici un pic. Zâmbea ca pentru ea, foarte liniştită, ca şi cum s-ar fi amuzat de ceva. De asta parcă a căzut cerul pe mine când, a doua zi, oamenii ăia au venit în fugă cerând să chem poliţia şi spunând că se comisese o crimă. N-am s-o uit în viaţa mea, iar să pun piciorul în casă, după ce se întunecă, nici să nu aud. Vai, n-aş mai fi rămas în căsuţa asta, dacă sir Eustace nu m-ar fi rugat în genunchi să stau.

— Credeam că sir Eustace Pedler era la Cannes.

— Acolo şi era, domnişoară. S-a întors la Londra când a aflat vestea, iar cât despre rugatu'n genunchi a fost doar un fel de-a vorbi, secretarul lui, domnul Pagett, ne-a oferit dublu ca să rămânem şi, cum spune John al meu, banii sunt bani în ziua de azi.

Am fost din tot sufletul de acord cu John, deşi nu era o remarcă originală.

— Mă gândesc la tânăr, spuse doamna James, revenind brusc la ultima parte a discuţiei. El era tulburat. Ochii lui erau de culoare deschisă, i-am remarcat în mod deosebit, străluceau. E emoţionat, mi-am zis. Însă nici prin cap nu mi-

a trecut că ar putea fi ceva în neregulă. Nici chiar când a venit la mine din nou, arătând foarte ciudat.

— Cât timp a stat în casă?

— Oh, nu mult, să fi stat vreo cinci minute.

— Ce credeţi, ce înălţime avea? În jur de un metru optzeci?

— Cam aşa.

— Spuneţi că nu purta barbă?

— Nu, domnişoară… Nici chiar mustăcioară.

— Avea cât de cât bărbia lucioasă? Am întrebat brusc.

Doamna James mă privi impresionată.

— Păi, acum că aţi menţionat asta, domnişoară, chiar avea. Dar cum le ştiţi?

— E curios, însă criminalii au adesea bărbia lucioasă, i-am explicat vag.

Doamna James acceptă cu bună credinţă explicaţia.

— Zău, domnişoară, n-am mai auzit asta până acum.

— Îmi închipui că n-aţi observat ce fel de cap avea, nu-i aşa?

— Un cap obişnuit, domnişoară. Să vă aduc cheile.

Le-am luat şi mi-am continuat drumul spre Mill House.

Până aici eram mulţumită de reconstituirea mea. Îmi dădusem seama că diferenţa dintre bărbatul descris de doamna James şi „doctorul” meu din metrou era neesenţială. „Doctorul” păruse să fie de vârstă mijlocie, însă mi-am amintit că se aplecase asupra cadavrului cu uşurinţa unui tânăr. Avea o supleţe care indica nişte încheieturi tinere.

Victima accidentului („omul naftalină”, cum îi ziceam eu) şi femeia străină, doamna De Castina, sau cum o fi chemat-o în realitate avuseseră stabilit să se întâlnească la Mill House. Aşa am făcut eu legătura între cele două cazuri. Fie că se temeau că erau urmăriţi, fie din alt motiv, au găsit o metodă ingenioasă de a se întâlni, procurându-şi, amândoi, câte un permis de a vizita casa aceea. În felul acesta, întâlnirea lor ar fi părut absolut întâmplătoare.

Că „omul naftalină' l-a văzut brusc pe „doctor” şi că întâlnirea era total neaşteptată şi l-a alarmat era un aspect de care eram absolut sigură. Ce se întâmplase pe urmă? „Doctorul” îşi reluase înfăţişarea normală şi-o urmase pe femeie la Marlow. Dar era posibil să-şi fi scos destul de grăbit barba, urme de lipici rămânându-i încă pe bărbie. De aici întrebarea pe care i-o pusesem doamnei James.

Frământată de gânduri, am ajuns la uşa uşor demodată de la Mill House. Am descuiat-o şi am intrat. Holul era scund şi întunecos, mirosea a stătut şi mucegai. M-am înfiorat fără să vreau. Oare femeia care venise „zâmbind ca pentru sine”, în urmă cu câteva zile, nu simţise nici un fior de premoniţie când intrase în casa asta? Îi îngheţase zâmbetul pe buze şi îşi simţise inima prinsă ca într-un cleşte? Sau urcase la etaj, zâmbind încă, nepresimţind năpasta care, atât de curând, avea să se abată asupra ei? Inima îmi bătu puţin mai repede. Oare casa chiar era pustie? Nu mă aştepta şi pe mine sfârşitul? Pentru prima dată înţelegeam sensul mult vehiculatului cuvânt „atmosferă”. În casa aceea exista atmosferă, o atmosferă de cruzime, de ameninţare, de rău.

Dând la o parte temerile care mă apăsau, am urcat repede la etaj. Nu mi-a fost deloc greu să găsesc camera în care se petrecuse tragedia. În ziua în care fusese descoperit cadavrul plouase cu găleata, şi bocanci mari, plini de noroi, lăsaseră urme aproape peste tot, pe podeaua goală. M-am întrebat dacă şi criminalul lăsase vreo urmă de paşi în ziua precedentă. În cazul acesta, era foarte probabil ca poliţia să nu fi vrut să divulge acest lucru, dar, gândindu-mă mai bine, am hotărât că nu fusese cazul. Vremea era frumoasă şi uscată.

În cameră nu se afla nimic interesant. Era aproape pătrată, cu două nişe prevăzute cu ferestre mari, pereţi albi, simpli şi podeaua pătată acolo unde nu se putea vedea urma covorului scos. Am cercetat-o cu atenţie, dar n-am

găsit nimic. Părea puţin probabil ca detectiva de ocazie să găsească vreun indiciu scăpat din vedere.

Luasem cu mine un creion şi un carnet. Nu prea aveam nimic de notat, dar am făcut conştiincioasă o schiţă a camerei, mai mult ca să-mi acopăr dezamăgirea provocată de eşec. În timp ce vroiam să bag la loc creionul în geantă, acesta îmi alunecă din mână şi se rostogoli în lungul podelei.

Mill House era o casă foarte bătrână, iar podeaua nu mai era dreaptă. Creionul se rostogoli cu o viteză crescândă până când se opri sub una dintre ferestre. Ferestrele din nişe erau prevăzute cu pervazuri late şi sub fiecare se afla un dulap. Creionul meu se oprise exact în uşa dulapului. Dulapul era închis, dar mi-a trecut prin minte că dacă ar fi fost deschis, creionul ar fi intrat înăuntru. Am deschis uşa şi imediat creionul meu s-a rostogolit înăuntru şi s-a aşezat modest în colţul cel mai îndepărtat. Am cotrobăit prin el, remarcând în timpul ăsta că, datorită lipsei de lumină şi a formei aparte a dulapului, nu puteai vedea nimic, trebuind doar să pipăi. În afara creionului meu, în dulap nu era nimic, dar fiind încăpăţânată din fire am încercat în cel de sub fereastra de alături.

La prima vedere, şi acesta părea gol, însă am bâjbâit cu perseverenţă şi tenacitatea mi-a fost răsplătită când am simţit sub degete un cilindru tare, din hârtie, ce zăcea într-un fel de jgheab, sub adâncitură, în colţul din fund al dulapului. Cum l-am luat în mână, am ştiut ce era. Un rolfilm Kodak. Asta da descoperire!

M-am gândit, desigur, că rolfilmul putea să fie unul vechi ce aparţinea lui sir Eustace Pedler şi care nu fusese descoperit la golirea dulapului. Însă nu credeam, să fie aşa. Învelitoarea roşie, de hârtie, arăta mult prea nouă. Era prăfuită doar atât cât să fi stat acolo vreo două, trei zile… Adică de când cu crima. Dacă ar fi rămas mai mult timp, ar fi fost acoperită cu un strat gros de praf.

Cui îi scăpase? Femeii sau bărbatului? Mi-am amintit că din poşeta femeii se părea că nu lipsea nimic. Dacă s-ar fi deschis în timpul încăierării şi rolfilmul ar fi căzut, în mod sigur, s-ar fi împrăştiat pe jos şi câteva monede. Nu, nu femeia pierduse rolfilmul.

Am adulmecat brusc şi bănuitoare. Devenise mirosul de naftalină o obsesie a mea? Puteam să jur că şi rolfilmul mirosea la fel? L-am dus la nas. Avea obişnuitul său miros propriu, însă, în afară de el, am detectat şi pe cel ce nu-l puteam să îl sufăr. Curând am descoperit cauza. O scamă de material se agăţase de un capăt al lemnului din centrul rolfilmului şi scama aceea era puternic impregnată cu miros de naftalină. La un moment dat, rolfilmul trebuie să se fi aflat în buzunarul bărbatului ce fusese omorât în metrou. El să fi fost cel ce-l scăpase aici? Greu de crezut. Se cunoşteau toate deplasările sale.

Nu, era celălalt bărbat, „doctorul”. Luase rolfilmul odată cu hârtia. Lui îi scăpase, în timp ce se lupta cu femeia.

Aveam cluul! Trebuia doar să dau filmul la developat şi apoi aveam ce cerceta.

Foarte optimistă, am părăsit casa, i-am înapoiat cheile doamnei James şi am plecat cât am putut de repede spre gară. Pe drumul de întoarcere în oraş, am scos hârtia şi am studiat-o cu alţi ochi. Dintr-o dată cifrele căpătară o semnificaţie. Dacă reprezentau o dată? 17 1 22. 17 ianuarie 1922. Sigur asta trebuia să fie! Ce proastă că nu mi-am dat seama înainte! Dar în cazul ăsta, trebuia să descopăr unde era Kilmorden Castle, căci astăzi era 14. Trei zile. Destul de puţin… Aproape nimic când habar n-ai încotro s-o apuci!

Era prea târziu să dau filmul la developat în ziua aceea. A trebuit să mă grăbesc spre casă ca, la Kensington, să nu întârzii la cină. Mi-a trecut prin minte că aveam o cale simplă de a verifica dacă vreuna dintre concluziile mele era corectă. L-am întrebat pe domnul Flemming dacă printre lucrurile mortului se afla un aparat de fotografiat. Ştiam că îl interesase cazul şi cunoştea toate amănuntele.

Spre mirarea şi supărarea mea mi-a spus că nu existase nici un aparat de fotografiat. Toate lucrurile lui Carton fuseseră meticulos cercetate în speranţa că s-ar putea descoperi ceva care să arunce o oarecare lumină asupra stării sale mintale. Era absolut sigur că nu se găsise nici un fel de aparat fotografic.

Teoria mea se cam clătina. Dacă nu avusese nici un aparat de fotografiat de ce să fi purtat la el un rolfilm?

În dimineaţa zilei următoare mi-am luat preţiosul rolfilm şi l-am dus la developat. Eram atât de agitată încât am străbătut pe jos drumul până la Regent Street unde se afla marea firmă Kodak. L-am predat şi am cerut să mi se facă câte o fotografie după fiecare poziţie. Omul dădu la o parte o grămadă de filme în cilindrii de metal galben pentru tropice, şi îl apucă pe-al meu.

— Cred că aţi făcut o greşeală, zise el zâmbind.

— Oh, nu, sunt sigură că nu.

— Mi-aţi dat un rolfilm greşit. Acesta nu e folosit.

Am ieşit cât de demnă am putut. Îndrăznesc să spun că e bine, din când în când, să-ţi dai seama cât de tâmpit poţi să fii! Însă nimeni nu gustă autocritica.

Şi atunci, tocmai când treceam pe lângă una din marile agenţii navale, m-am oprit brusc. În vitrină era un minunat model al unuia dintre vapoarele agenţiei şi pe el era scris „Kenilworth Castle”. O idee nebună m-a străfulgerat. Am deschis uşa şi am intrat. M-am îndreptat spre ghişeu şi cu un glas gâtuit (neprefăcut, de data asta) am îngânat:

— Kilmorden Castle”?

— Pe 17, din Southampton. Capetown? Clasa întâi sau a doua?

— Cât costă?

— La clasa întâi, optzeci şi şapte de lire…

L-am întrerupt. Coincidenţa era prea mare. Exact la atât se cifra moştenirea mea! Puteam să risc totul pe-o carte.

— Clasa întâi, am spus.

Începea aventura!

(Extrase din jurnalul lui sir Eustace Pealer, parlamentar.)

Extraordinar, dar se pare că mi-e dat să nu am niciodată o fărâmă de tihnă. Sunt un om căruia îi place traiul liniştit. Îmi place clubul meu, partida mea de bridge, o masă bună şi un vin ales. Îmi place Anglia vara şi Riviera iarna. N-am nici cea mai mică dorinţă să particip la întâmplări senzaţionale. Uneori, în faţa unui foc bun, n-am nimic împotrivă să citesc despre ele în ziare. Dar atât îmi ajunge. Scopul meu în viaţă este să trăiesc confortabil. Am consacrat un anumit volum de gânduri şi o considerabilă sumă de bani realizării acestui deziderat. Dar nu pot spune că am reuşit întotdeauna. Dacă evenimentele nu mi se întâmplă mie personal, au loc în jurul meu şi, în mod frecvent, împotriva voinţei mele, sunt implicat. Urăsc să fiu implicat.

Astea toate pentru că Guy Pagett a intrat în dormitorul meu azi-dimineaţă cu o telegramă în mână şi cu o faţă lungă ca de înmormântare.

Guy Pagett este secretarul meu, un tip zelos, silitor, muncitor, admirabil din toate punctele de vedere. Nu cunosc pe nimeni care să mă supere mai mult. De câtva timp îmi storc creierii cum să scap de el. Dar nu poţi concedia tam-nisam un secretar doar pentru că preferă să muncească în loc să se distreze, îi place să se scoale cu noaptea în cap şi n-are absolut nici un viciu. Singurul lucru amuzant la tipul ăsta este faţa. Are una de otrăvitor din secolul al paisprezecelea… Genul de om pe care cei din neamul Borgia l-ar fi tocmit să le ducă la împlinire planurile lor sinistre.

Nu m-ar fi deranjat atât de tare, dacă Pagett nu mă făcea şi pe mine să muncesc. Ideea mea despre muncă este că reprezintă ceva care trebuie întreprins uşurel, în joacă… Un fleac, de fapt! Mă îndoiesc că Guy Pagett s-a jucat cu ceva, vreodată, în viaţa lui. El ia totul în serios. Iată de ce e atât de dificil traiul cu omul ăsta.

Săptămâna trecută am avut strălucita idee de a-l trimite la Florenţa. Vorbea despre Florenţa şi despre cât de mult ar vrea să se ducă acolo.

— Dragă băiete, am strigat, ai să pleci mâine. Îţi plătesc toate cheltuielile.

Ianuarie nu e perioada de mers la Florenţa, dar pentru Pagett ar fi fost totuna. Mi-l imaginam umblând pe acolo, cu ghidul în mână, vizitând cu religiozitate toate galeriile de pictură. Iar pentru o săptămână de libertate scăpăm ieftin ca preţ.

A fost o săptămână încântătoare. Am făcut tot ce-am vrut şi ce n-am vrut. Dar când am mijit ochii şi l-am întrezărit pe Pagett interpus între mine şi lumina nefireştii ore 9 azi-dimineaţă mi-am dat seama că s-a zis cu libertatea.

— Dragă, am mormăit, înmormântarea a avut deja loc, sau e ceva mai târziu?

Pagett nu apreciază umorul sec. S-a mulţumit doar să mă privească lung.

— Aşadar ştiţi, sir Eustace?

— Să ştiu ce? Am rostit ţâfnos. După expresia feţei dumitale am dedus că vreo rudă apropiată şi dragă urma să fie înmormântată în dimineaţa asta.

Pagett ignora pe cât putea gluma.

— M-am gândit eu că nu puteaţi să ştiţi despre asta. Arătă telegrama. Ştiu că nu suportaţi să fiţi trezit devreme… Dar e nouă – Pagett insistă să se refere la ora nouă ca fiind practic mijlocul zilei – şi m-am gândit că, date fiind circumstanţele… Îmi arătă iarăşi telegrama.

— Ce e chestia aia? Am întrebat.

— Este o telegramă de la poliţia din Marlow. O femeie a fost omorâtă în casa dumneavoastră.

Asta m-a trezit de tot şi am lăsat gluma.

— Ce neobrăzare! Am exclamat. De ce în casa mea? Cine a omorât-o?

— Nu scrie. Presupun că va trebui să ne întoarcem imediat la Londra, sir Eustace.

Presupui greşit. De ce să ne întoarcem la Londra?

— Poliţia…

— La naiba, ce treabă am eu cu poliţia?

— Păi, e casa dumneavoastră.

— Ăsta e mai degrabă ghinionul meu, decât vina mea.

Guy Pagett dădu sumbru din cap.

— Va avea un efect nefericit asupra constituantei, remarcă el lugubru.

Nu vedeam de ce… Şi totuşi aveam sentimentul că, în probleme de genul ăsta, instinctul lui Pagett nu dădea greş niciodată. La prima vedere, un membru al Parlamentului nu are de ce să fie mai puţin eficient doar din cauză că o tânără de pripas vine şi se lasă omorâtă în casa pustie a acestuia… Dar asta nu-i o poveste pe care respectabilul electorat britanic s-o privească cu ochi buni.

— Mai era şi străină, ceea ce înrăutăţeşte şi mai tare lucrurile, continuă Pagett sinistru.

Din nou i-am dat dreptate. Dacă e discreditabil să ai o moartă în casă, e şi mai discreditabil dacă e străină. O altă idee m-a fulgerat.

— Cerule, am exclamat, sper că asta n-a tulburat-o pe Caroline!

Caroline este doamna care îmi găteşte. Întâmplător e şi soţia grădinarului meu. Nu ştiu cum e ca soţie, dar e o bucătăreasă excelentă. John, pe de altă parte, nu e un grădinar bun… Dar îi tolerez lenea şi l-am lăsat să locuiască în căsuţa portarului numai pentru felul în care găteşte Caroline.

— Nu-mi închipui că o să mai rămână după întâmplarea asta.

— Întotdeauna ai fost un tip optimist, Pagett.

Mă aştept că va trebui să mă întorc la Londra. Pagett e ferm convins că o să mă duc. Şi mai e şi Caroline care trebuie împăcată.

După-trei zile.

Mi se pare incredibil că cineva, care poate pleca pe timpul iernii din Londra, n-o face! E o climă îngrozitoare. Toată încurcătura asta e foarte deranjantă. Agenţii imobiliari spun că, după toată publicitatea care i s-a făcut, pe viitor va fi aproape imposibil de închiriat Mill House. Caroline s-a lăsat împăcată… cu salariu dublu. I-am fi putut trimite din Cannes o telegramă cu acelaşi efect. De fapt, cum am susţinut tot timpul, n-a avut nici un rost să venim aici. Mă voi întoarce mâine.

O zi mai târziu.

S-au petrecut câteva lucruri surprinzătoare. Pentru început, l-am întâlnit pe Augustus Milray, cel mai perfect exemplar de măgar bătrân pe care l-a produs guvernul actual. M-a tras de o parte, într-un colţ liniştit al clubului, într-o manieră care trăda diplomaţia secretă. Mi-a vorbit o groază. Despre Africa de Sud şi situaţia industrială de acolo. Despre zvonurile crescânde privitoare la căderea randului2. Despre cauzele secrete care determină această cădere. Am ascultat cât am putut derăbdător. În final, şi-a coborât glasul până la şoaptă şi mi-a explicat că ieşiseră la lumină anumite documente care se cuveneau înmânate generalului Smuts.

— Nu mă îndoiesc că ai dreptate, am spus, înăbuşindu-mi un căscat.

— Dar cum să facem să ajungă la el? Poziţia noastră în problema respectivă e delicată… Foarte delicată.

— Dar poşta ce are? Am spus vioi. Lipeşte un timbru de doi penny şi aruncă-le în cea mai apropiată cutie poştală.

Păru foarte şocat de sugestia mea.

— Dragul meu Pedler! Poşta obişnuită!

Întotdeauna a fost un mister pentru mine de ce guvernele folosesc mesageri secreţi şi acordă atâta importanţă documentelor confidenţiale.

— Dacă nu-ţi place poşta, trimite pe unul din tinerii dumitale de la Foreign Office. Se va bucura de excursie.

— Imposibil, spuse Milray, clătinând din cap ca un senil. Avem motivele noastre, dragul meu Pedler… Te asigur că avem motivele noastre.

— Ei bine, am rostit ridicându-mă, toate astea sunt foarte interesante, dar trebuie să plec…

— O clipă, dragul meu Pedler, o clipă, te implor. Acum spune-mi, aşa, între patru ochi, e adevărat că intenţionezi să vizitezi curând Africa de Sud? Ştiu că ai afaceri mari în Rhodesia şi problema intrării Rhodesiei în Uniune e de un interes vital pentru dumneata.

— Păi, mă gândisem să plec cam peste o lună.

— N-ai putea-o face mai curând? Luna asta? Săptămâna asta, de fapt?

— Aş putea, am spus, privindu-l cu un oarecare interes. Dar nu ştiu dacă vreau în mod deosebit.

— I-ai face un mare serviciu guvernului… Un foarte mare serviciu. Nu o să-ţi fie… Ăă… Nerecunoscător.

— Cu alte cuvinte vrei să fac pe poştaşul?

— Exact. N-ai o poziţie oficială, iar călătoria dumitale nu are de ce să bată la ochi. Totul ar fi perfect.

— Ei bine, am spus încetişor, nu m-ar deranja. Singurul lucru pe care ard de nerăbdare să-l fac este să părăsesc Anglia cât mai curând cu putinţă.

— Vei găsi clima Africii de Sud încântătoare… Absolut încântătoare.

— Dragul meu, cunosc totul despre climă. Am fost acolo puţin înainte de război.

— Îţi sunt cu adevărat obligat, Pedler. Îţi voi trimite pachetul printr-un mesager. Să fie înmânat personal generalului Smuts, ai înţeles? „Kilmorden Castle” ridică ancora sâmbătă… E un vapor foarte bun.

L-am însoţit puţin pe Pall Mall, înainte de a ne despărţi. Mi-a strâns cu căldură mâna şi mi-a mulţumit din nou.

M-am îndreptat către casă reflectând asupra curioaselor ocolişuri ale politicii de stat.

În seara următoare, Jarvis, valetul meu, m-a informat că un domn doreşte să mă vadă într-o problemă personală, dar a refuzat să-şi dea numele. Dintotdeauna am avut o teamă cumplită de agenţii de asigurări, aşa că i-am spus lui Jarvis să-i transmită că nu pot să-l primesc. Din nefericire, Guy Pagett, când putea fi şi el, pentru prima dată, de un real folos, zăcea răpus de o criză de bilă. Bărbaţii ăştia serioşi, muncitori, de regulă stau prost cu stomacul şi sunt predispuşi la crize biliare.

Jarvis se întoarse.

— Domnul mi-a zis să vă spun că vine din partea domnului Milray.

Asta schimba situaţia. După câteva minute, eram faţă în faţă cu vizitatorul meu, în bibliotecă. Era un tânăr bine clădit, cu o faţă puternic arsă de soare. O cicatrice îi brăzda obrazul în diagonală, din colţul ochiului până la maxilar, desfigurând ceea ce trebuie să fi fost cândva un chip frumos, deşi întrucâtva nepăsător.

— Ei bine, care-i problema, am întrebat.

— Domnul Milray m-a trimis la dumneavoastră, sir Eustace. Vă voi însoţi în Africa de Sud, ca secretar.

— Dragul meu, am deja un secretar. Nu-mi trebuie altul.

— Eu cred că da, sir Eustace. Unde este secretarul dumneavoastră acum?

— Are o criză de bilă, i-am explicat.

— Sunteţi sigur că e doar o criză de bilă?

— Bine-nţeles că e. Are predispoziţie spre aşa ceva.

Vizitatorul meu zâmbi.

— Poate să fie sau poate să nu fie o criză de bilă. Timpul o va dovedi. Însă eu am să vă spun un lucru, sir Eustace. Domnul Milray n-ar fi surprins să afle că secretarul dumneavoastră a fost ţinta unui atentat menit să-l elimine. Oh, dumneavoastră personal nu aveţi de ce să vă temeţi – îmi închipui că o umbră de panică îmi fluturase pe faţă – dumneavoastră nu sunteţi ameninţat. Odată eliminat secretarul, va fi uşor de ajuns la dumneavoastră. În orice

caz, domnul Milray doreşte să vă însoţesc. Capitolul – bani este treaba noastră, însă de paşaport vă veţi ocupa dumneavoastră, ca şi cum v-aţi fi hotărât că aveţi nevoie de un al doilea secretar.

Părea un tânăr hotărât. Ne-am uitat unul la altul şi eu am fost cel care a lăsat ochii în jos.

— Foarte bine, am spus firav.

— Nu veţi spune nimănui că vă însoţesc.

— Foarte bine, am repetat.

În definitiv poate că era mai bine să-l am cu mine pe tipul ăsta, însă aveam o presimţire că eram pe cale de-a da de bucluc. Tocmai când credeam că dădusem de linişte!

L-am oprit, în timp ce se întorsese să plece.

— Are ceva dacă aş şti numele noului meu secretar? L-am întrebat sarcastic.

Reflectă o clipă.

— Harry Rayburn pare să fie un nume foarte potrivit, răspunse calm.

Era un mod curios de prezentare.

— Foarte bine, am spus pentru a treia oară.

(Reluarea povestirii lui Anne)

Este foarte nedemn de o eroină să aibă rău de mare. Cu cât vaporul se leagănă şi se înclină mai tare, cu atât îi place mai mult. În timp ce toţi ceilalţi zac răpuşi de rău, ea singură străbate puntea, înfruntând dezlănţuirea naturii, sfidând furtuna. Îmi pare rău că trebuie să spun că la primul tangaj al lui „Kilmorden”, m-am făcut palidă şi am alergat jos. O stewardesă simpatică mă luă în primire. Îmi sugeră pâine prăjită şi bere de ghimber.

Trei zile am rămas în cabină, gemând. Uitasem de tot de scopul meu. Nu mă mai interesa câtuşi de puţin să rezolv mistere. Nu mai eram acea Anne care se întorsese atât de radioasă de la agenţia navală în casa din South Kensington Square.

Zâmbesc şi acum când îmi amintesc de intrarea mea intempestivă în salon. Doamna Flemming era singură. A

întors capul când am intrat.

— Anne, draga mea, tu eşti? Aş vrea să vorbesc ceva cu tine.

— Vă ascult, am spus, înfrânându-mi nerăbdarea.

— Domnişoara Emery plecă. Domnişoara Emery era guvernanta. Cum n-ai găsit nimic până acum, mă întrebam dacă ai avea ceva împotrivă… Dacă ai fi atât de drăguţă să rămâi de tot la noi.

Am fost mişcată. Nu mă iubea, o ştiam. Oferta ei izvora doar dintr-o milă pur creştinească. M-am simţit ruşinată pentru criticile pe care i le adusesem în gând. Într-un impuls, am străbătut camera şi m-am aruncat de gâtul ei.

— Sunteţi o scumpă, am spus. O scumpă, o scumpă, o scumpă! Vă mulţumesc atât de mult! Însă nu vă faceţi probleme, sâmbătă plec în Africa de Sud.

Buna femeie tresărise în faţa atacului meu neaşteptat. Nu era obişnuită cu dovezi de afecţiune bruşte. Cuvintele mele o năuciseră şi mai tare.

— În Africa de Sud? Draga mea Anne, lucrurile de genul ăsta se fac cu multă grijă.

Asta îmi mai trebuia! I-am explicat că îmi cumpărasem deja biletul şi, că odată ajunsă, mă voi angaja ca servitoare. Asta era tot ce-mi venise în cap pe moment. I-am spus că în Africa de Sud se căutau mult servitoarele, am asigurat-o că eram în stare să-mi port de grijă şi singură, şi, în cele din urmă, cu un oftat de uşurare că scapă de mine, a acceptat proiectul meu fără alte comentarii. La despărţire, mi-a strecurat în mână un plic. Înăuntru am găsit cinci bancnote noi, foşnitoare, de câte cinci lire, şi cuvintele: „Sper că nu te vei simţi ofensată şi le vei accepta împreună cu toată dragostea mea”. Era o femeie foarte bună, generoasă. N-aş fi putut să continui să trăiesc în aceeaşi casă cu ea, dar îi recunoşteam adevăratele calităţi.

Aşa că iată-mă, cu douăzeci şi cinci de lire în buzunar, înfruntând lumea, pregătită să gust aventura.

În a patra zi, stewardesa m-a mânat, în sfârşit, sus pe punte. Sub impresia că jos aş muri mai repede, refuzasem cu încăpăţânare să-mi părăsesc patul. Acum reuşise să mă tenteze cu priveliştea Madeirei. Speranţa încolţi în pieptul meu. Aş fi putut părăsi vaporul şi coborî pe uscat ca să fiu servitoare acolo. Orice, dar pământ să fie.

Înfofolită în pături, cu picioarele moi ca de pisică jigărită, m-am târât sus şi am căzut ca o masă inertă într-un şezlong. Zăceam acolo cu ochii închişi, urând viaţa. Supraveghetorul, un tânăr blond cu faţa rotundă, copilăroasă, veni şi se aşeză lâagă mine.

— Helo! Îţi cam plângi de milă, hai?

— Da, i-am răspuns, urându-l şi pe el.

— Ah, n-ai să te mai recunoşti în câteva zile. Ne-a scuturat destul de binişor în ocean, dar ne aşteaptă o vreme calmă. Te mai întreb mâine de sănătate.

Nu i-am răspuns.

— Crezi că n-ai să-ţi mai revii niciodată, nu? Dar am văzut oameni mult mai rău ca dumneata, iar după două zile, erau sufletul navei. La fel se va întâmpla şi cu dumneata.

Nu aveam destulă putere ca să-i spun în faţă că e un mincinos. I-am transmis-o din ochi. Mai flecari vreo câteva minute, apoi binevoi să plece. Lumea trecea în sus şi-n jos, perechi agere „făcând mişcare”, copii zburdalnici, tineri râzând. Câţiva suferinzi palizi zăceau, ca şi mine, în şezlonguri.

Aerul era plăcut, înviorător, nu prea rece, iar soarele strălucea. Treptat, m-am simţit ceva mai bine. Am început să urmăresc lumea. M-a atras în mod deosebit o femeie. Avea în jur de treizeci de ani, era de înălţime medie şi foarte blondă, cu o faţă rotundă cu gropiţe şi ochi foarte albaştri. Îmbrăcămintea ei, deşi foarte simplă, avea acel aer nedefinit al „croielii” care vorbea de Paris. În plus, într-un mod plăcut dar stăpân pe sine, părea să domine vasul!

Stewarzii de punte alergau de colo-colo să-i îndeplinească ordinele. Avea un şezlong special şi o mulţime de perne. Se

răzgândi de trei ori până să se hotărască unde i-ar place să-i fie aşezat. Prin totul rămânea atrăgătoare şi fermecătoare. Părea să fie unul dintre acei puţini oameni din lume care ştiu ce vor, găsesc ce caută şi o fac fără luptă. Mi-am zis că dacă am să-mi revin vreodată – ceea ce nu se va întâmpla – m-ar amuza să stau de vorbă cu ea.

Am ajuns la Madeira în jurul prânzului. Eram încă prea slăbită ca să mă mişc, dar m-am bucurat de priveliştea pitoreştilor negustori care au urcat la bord şi şi-au împrăştiat marfa pe punţi. Aveau şi flori. Mi-am îngropat nasul într-un imens buchet de violete gingaşe şi m-am simţit mult mai bine. De fapt, m-am gândit că nu era exclus să apuc sfârşitul călătoriei. Când stewardesa mea mi-a vorbit de cât de delicioasă era supa de pui, abia dacă am protestat slab. Când mi-a adus-o, am mâncat-o, cu plăcere.

Atrăgătoarea mea femeie coborâse pe uscat. Se întoarse escortată de un bărbat înalt, cu înfăţişare de militar, cu părul negru şi faţa bronzată pe care îl remarcasem bătând puntea în sus şi-n jos, în cursul dimineţii. L-am catalogat imediat ca fiind unul dintre acei bărbaţi viguroşi şi tăcuţi din Rhodesia. Avea cam patruzeci de ani, tâmplele grizonate şi era de departe cel mai frumos bărbat de pe vapor.

Când stewardesa mi-a mai adus o pătură, am întrebat-o cine era femela aceea frumoasă.

— O bine cunoscută doamnă din înalta societate, doamna Clarence Blair. Trebuie să fi citit despre ea în ziare.

Am dat din cap, privind-o cu şi mai mult interes. Doamna Blair era într-adevăr binecunoscută ca una dintre cele mai sclipitoare femei ale zilei. Am observat, cu o oarecare undă de amuzament, că se afla în centrul atenţiei. Câţiva au încercat să facă cunoştinţă cu ea, cu acea plăcută lipsă de formalism care pe vapor e permisă. Am admirat felul politicos în care i-a pus la punct. Părea să-l fi adoptat pe puternicul, tăcutul bărbat, drept cavalerul ei special, iar el părea măgulit de privilegiul ce i se acordase.

În dimineaţa următoare, spre surprinderea mea, după ce dădu câteva ture pe punte cu politicosul său însoţitor, doamna Blair se opri lângă scaunul meu.

— Te simţi mai bine astăzi?

I-am mulţumit şi i-am spus că parcă începeam să mă simt o fiinţă umană.

— Ieri arătai rău. Colonelul Race şi cu mine eram siguri că vom participa la o palpitantă înmormântare în mare… Dar ne-ai dezamăgit.

Am râs.

— Mi-a făcut bine că am ieşit la aer.

— Nimic nu e mai bun ca aerul proaspăt, spuse zâmbind colonelul Race.

— Poţi să şi mori închis în cabinele alea îmbâcsite, declară doamna Blair, lăsându-se să cadă pe scaunul de alături şi concediindu-şi însoţitorul cu o mişcare uşoară a capului.

— Sper că ai una care dă pe punte.

Am clătinat din cap.

— Fată dragă! De ce nu te muţi? Sunt o grămadă de cabine. Multă lume a coborât la Madeira, iar vaporul e aproape gol. Vorbeşte cu supraveghetorul. E un puşti drăguţ… Mi-a schimbat cabina cu una foarte frumoasă, pentru că cealaltă nu-mi plăcea. Vorbeşte cu el la masă, când cobori.

M-am cutremurat.

— N-aş fii în stare să mă mut.

— Nu fi prostuţă. Vino cu mine să dăm o raită!

Îmi zâmbi încurajator şi gropiţele îi apărură în obraji. La început mi-am simţit picioarele foarte moi, dar mergând în susul şi-n josul punţii am început să mă deprind a fi o fiinţă mai în formă.

După câteva ture, colonelul Race reveni lângă noi.

— De pe partea cealaltă se poate vedea marele pisc, Pico de Teide, din Tenerife.

— Zău? L-aş putea fotografia, nu crezi?

— Nu… Dar asta nu te va împiedica să te repezi s-o faci.

Doamna Blair râse.

— Eşti rău. Am făcut unele fotografii foarte bune.

— Ce să zic, cam trei la sută!

Ne-am dus împreună pe partea cealaltă a punţii. În zare, strălucind nins în soare, învăluit într-o fină ceaţă roz, se înălţa piscul uriaş. Am scos o exclamaţie de încântare. Doamna Blair alergă după aparatul său de fotografiat.

Ignorând comentariile sarcastice ale colonelului Race, începu să fotografieze cu nădejde.

— Gata, s-a terminat filmul. Oh, tonul îi deveni brusc bosumflat, am avut tot timpul obturatorul pus.

— Întotdeauna îmi place să văd un copil cu o jucărie nouă, îngână colonelul

— Ce insuportabil eşti… Dar am un film nou.

Îl scoase triumfătoare din buzunarul puloverului. O înclinare neaşteptată a vaporului o dezechilibră, şi, în timp ce se agăţă de balustradă, rolfilmul îi căzu peste bord.

— Oh! Strigă doamna Blair, comic înspăimântată. Credeţi că a căzut în apă?

— Nu, s-ar putea să fii destul de norocoasă să-l fi pocnit în cap pe un ghinionist steward de pe puntea de dedesubt.

Un băieţel, care ajunsese neobservat la câţiva paşi de noi, suflă asurzitor într-o goarnă.

— Prânzul, anunţă încântată doamna Blair. În afară de două ceşti de supă, n-am mâncat nimic de la micul dejun. Mergi la masă, domnişoară Beddingfeld?

— Păi… Da, chiar că mi-e foame.

— Splendid. Ştiu că stai la masa supraveghetorului. Vorbeşte-i despre cabina.

M-am dus jos în salon, am început să ciugulesc delicat şi am sfârşit prin a da gata un meniu copios. Prietenul meu de ieri mă felicită pentru recuperare. Azi toţi îşi schimbă cabinele, mi-a spus el şi mi-a promis că lucrurile mele vor fi mutate, fără întârziere, într-o cabină ce dădea pe punte.

Eram doar patru la masă. Eu, două doamne în vârstă, şi un misionar care vorbea întruna despre „sărmanii noştri fraţi

negri”.

M-am uitat la celelalte mese. Doamna Blair stătea la masa căpitanului. Lângă ea, colonelul Race. De cealaltă parte a căpitanului era un bărbat distins, cu părul grizonat. Observasem multă lume bună pe punte, dar bărbatul ăsta nu apăruse până acum. Dacă ar fi făcut-o, n-ar fi avut cum să scape atenţiei mele. Era înalt şi brunet şi avea o înfăţişare atât de sinistră încât m-a făcut să tresar. L-am întrebat curioasă pe supraveghetor cine era.

— Bărbatul acela? Oh, este secretarul lui sir Eustace Pedler. A avut rău de mare, bietul om, şi n-a apărut până acum. Sir Eustace şi-a luat doi secretari cu el şi marea le-a venit de hac la amândoi. Celălalt încă nu s-a înzdrăvenit. Pe acesta îl cheamă Pagett.

Aşadar sir Eustace Pedler, proprietarul lui Mill House, se afla la bord. Probabil era doar o coincidenţă şi totuşi…

— Cel care stă lângă căpitan este sir Eustace Pedler. Un tip cu morgă.

Cu cât studiam mai mult faţa secretarului, ca atât îmi plăcea mai puţin. Paloarea lui, ochii lăcrămoşi, cu pleoape grele, capul său ciudat de turtit… Toate astea îmi dădeau un sentiment de dezgust, de teamă.

Părăsind salonul în acelaşi timp, am mers în spatele lui în drum spre punte. Vorbea cu sir Eustace şi am prins câteva frânturi.

— Mă voi duce imediat să văd ce-i cu cabina. În a dumneavoastră e imposibil de lucrat, cu toate cuierele, alea.

— Dragă colega, replică sir Eustace, cabina mea e destinată: a) să dorm în ea şi b) să încerc să mă îmbrac în ea. N-am avut nici o intenţie să-ţi permit să te lăbărţezi în ea, făcând un zgomot infernal ca maşina aia de scris a dumitale.

— La fel spuneam şi eu, sir Eustace, trebuie să lucrăm undeva…

Aici m-am desprins de ei şi am coborât să văd în ce stadiu era mutarea mea. L-am găsit pe stewardul meu la datorie.

— Aţi primit o cabină foarte drăguţă, domnişoară. Pe puntea D, nr. 13.

4 Oh, nu! Am strigat. Nu 13!

Sunt superstiţioasă în privinţa lui treisprezece. Cabina era cu adevărat foarte drăguţă. Am inspectat-o, ezitând, însă superstiţia prostească prevală. Am apelat aproape plângând la steward.

— Nu mai există nici o altă cabină?

Stewardul se gândi.

— Păi, mai e 17, chiar la tribord. Azi-dimineaţă era goală, însă îmi închipui că a fost repartizată cuiva. Totuşi, cum lucrurile domnului n-au fost aduse încă, şi cum bărbaţii nu sunt atât de superstiţioşi ca femeile, cred că n-ar avea nimic împotrivă să faceţi schimbul.

Am îmbrăţişat recunoscătoare propunerea, iar stewardul plecă să obţină permisiunea supraveghetorului. Se întoarse zâmbitor.

— S-a aranjat, domnişoară. Putem să mergem.

O luă înspre cabina nr. 17. Nu era tot atât de mare ca nr. 13, însă am găsit-o pe deplin satisfăcătoare.

— Vă aduc imediat lucrurile, domnişoară, spuse stewardul.

Însă, chiar în acel moment, bărbatul cu faţa sinistră (cum îl botezasem eu) apăru în prag.

— Scuzaţi-mă, spuse el, însă cabina aceasta a fost rezervată pentru folosinţa lui sir Eustace Pedler.

— S-a aranjat, domnule, explică stewardul. Veţi primi în schimb cabina nr. 13.

— Nu, trebuia s-o am pe cea cu nr. 17.

— Nr. 13 este o cabină mai bună, domnule… Mai spaţioasă.

— Am ales în mod special nr. 17, iar supraveghetorul mi-a dat-o.

— Îmi pare rău, am spus cu răceală. Dar nr. 17 mi-a fost repartizată mie.

— Nu sunt de acord cu asta.

Stewardul o ţinu pe a lui.

— Cealaltă cabină a exact la fel, doar că e mai bună.

— Eu vreau nr. 17.

— Ce se-ntâmplă? Se auzi o nouă voce. Steward, bagă-mi lucrurile înăuntru. Asta e cabina mea.

Era vecinul meu de masă, reverendul Edward Chichester.

— Scuzaţi, am spus. E cabina mea.

— E repartizată lui sir Eustace Pedler, se amestecă domnul Pagett.

Începuserăm cu toţii să ne înfierbântăm.

— Îmi pare rău că trebuie să ne războim pentru o cabină, spuse Chichester cu un zâmbet slab, care nu reuşi să-i ascundă hotărârea de a-şi impune voinţa. Am observat că oamenii moi sunt de regulă încăpăţânaţi.

Îşi croi drum spre uşă.

— A dumneavoastră este nr. 28, pe partea portului, spuse stewardul. E o cabină foarte bună, domnule.

— Mă tem că sunt nevoit să insist. Mi s-a promis nr. 17.

Ajunsesem într-un impas. Niciunul din noi nu vroia să cedeze. Sincer vorbind, eu aş fi putut să mă retrag şi să uşurez situaţia, acceptând cabina nr. 28. Atâta timp cât nu era nr. 13, îmi era indiferent ce altă cabină luam. Însă mă înfierbântasem. Nu aveam nici o intenţie să fiu eu prima care cedează. Şi nu-mi plăcea Chichester. Avea dantură falsă care clănţănea când mânca. Mulţi oameni au fost antipatizaţi pentru mai puţin.

Toţi repetam întruna acelaşi lucru. Stewardul ne asigura, cu şi mai multă convingere, că fiecare dintre celelalte două cabine era mai bună ca asta. Niciunul dintre noi nu-i dădea atenţie.

Pagett începu să-şi piardă calmul. Chichester o ţinea senin pe-a lui. Cu un efort, şi eu o ţineam tot pe-a mea. Niciunul nu cedasem un milimetru.

O privire scurtă şi o şoaptă ale stewardului îmi dădură o idee. M-am retras uşurel din scenă. Am fost destul de

norocoasă să-l întâlnesc aproape imediat pe supraveghetor.

— Oh, vă rog, n-aţi spus că pot lua eu cabina nr. 17? Dar ceilalţi nu vor să plece. Domnul Chichester şi domnul Pagett. Mi-o veţi da mie, nu-i aşa?

Întotdeauna am spus că nu există bărbaţi mai drăguţi cu femeile ca marinarii. Micul meu supraveghetor a rezolvat splendid încleştarea. Ajunse cu paşi mari la locul bătăliei, îi informă pe beligeranţi că nr. 17 era cabina mea, ei puteau să o ia pe nr. 13 şi respectiv, 28, sau să rămână unde au stat şi până acum… la alegere.

Mi-am permis să-i spun din priviri ce erou era şi apoi m-am instalat în noul meu domeniu. Înfruntarea mă vindecase de tot. Marea era liniştită, vremea caldă. Răul de mare aparţinea trecutului! Am urcat şi am fost iniţiată în misterele vieţii de pe punte. Mi-am înscris numele în câteva jocuri. Ceaiul a fost servit tot acolo şi am mâncat cu poftă. După ceai am jucat „măturică” cu nişte „tineri simpatici. Au fost extrem de drăguţi cu mine. Simţeam că viaţa este iarăşi încântătoare.

Surpriza o constitui „îmbrăcarea goarnei” şi am alergat spre noua mea cabină. Stewardesa mă aştepta cu o figură încurcată.

— În cabina dumneavoastră e un miros îngrozitor, domnişoară. N-aş putea spune ce e, dar mă îndoiesc că veţi fi în stare să dormiţi aici. Cred că mai e o cabină pe puntea C. V-aţi putea muta acolo… Măcar pentru o noapte.

Mirosul era îmtr-adevăr groaznic… De-a dreptul ameţitor. I-am spus stewardesei că mă voi gândi la treaba cu mutatul, în timp ce mă îmbrac. M-am grăbit spre toaletă, pufnind dezgustată.

A ce mirosea? Şobolan mort? Nu, mai rău… Şi total diferit. Şi totuşi îl ştiam! Îl mai simţisem cândva. Ceva… Ah! Am găsit! Asafetidă! În timpul războiului lucrasem o perioadă scurtă în farmacia unui spital şi luasem cunoştinţă de diferite substanţe ameţitoare, care-ţi produceau greaţă.

Asafetidă, asta era. Dar cum…

M-am trântit pe sofa, înţelegând brusc totul. Cineva pusese o mână de asafetidă în cabina mea. De ce? S-o eliberez? De ce erau atât de dornici să mă dea afară? Am privit scena din această după-amiază dintr-un alt punct de vedere. Ce era cu cabina 17 de erau atâţia oameni nerăbdători să intre în posesia ei? Celelalte două cabine erau mai bune, de ce ambii bărbaţi insistau să se instaleze în 17?

17? Cum mă urmărea numărul ăsta! Pe 17 plecasem din Southampton, 17 era… M-am oprit brusc. Rapid mi-am descuiat geamantanul şi mi-am scos preţioasa hârtie pe care o ascunsesem în nişte ciorapi făcuţi ghem.

17 1 22… O luasem drept dată, data plecării lui „Kilmorden Castle”. Dar dacă greşisem? Acum că mă gândeam bine, cineva care ar fi scris o dată ar fi considerat necesar să mai treacă şi anul după lună? Dar dacă 17 înseamnă cabina nr. 17 şi 1? Ora… Ora unu. Atunci 22 trebuie să fie data. M-am uitat la micul meu calendar.

22 era mâine!

Eram foarte agitată, dar sigură că, în sfârşit, găsisem urma cea bună. Un lucru era limpede, nu trebuia să mă mut din cabină. Asafetida trebuia suportată. Am examinat din nou faptele.

Mâine era 22, şi la 1 a.M. Sau p.M. Urma să se întâmple ceva. M-am hotărât pentru 1 a.m. Acum era şapte. În şase ore aveam să ştiu.

Nu reţin cum a trecut seara. M-am retras îa cabina mea foarte devreme. Îi spusesem stewardesei că eram răcită şi aveam nasul înfundat, aşa că nu mă deranjează mirosul. Părea încă necăjită, dar am fost fermă.

Seara parcă nu se mai sfârşea. M-am băgat cuminte în pat, dar, pentru cazuri de urgenţă, m-am înfăşurat într-un halat gros de flanelă şi mi-am pus papucii. Credeam că, în ţinuta aceasta, puteam să sar şi să iau parte activă la orice s-ar fi întâmplat.

Ce m-aşteptam să se întâmple? Nu prea ştiam. Închipuiri vagi, majoritatea cu totul improbabile, îmi umblau prin minte, însă de un lucru eram ferm convinsă… la ora unu avea să se-ntâmple ceva.

Din când în când auzeam paşii tovarăşilor mei de călătorie care se duceau la culcare. Fragmente de conversaţii, urări vesele de noapte bună răzbăteau prin oberlihtul deschis. Apoi, tăcere. Majoritatea luminilor se stinseră. Mai rămăsese una pe culoarul de afară şi asta făcea să am o oarecare lumină în cabină. Un ceas a bătut ora opt. Orele care urmară fură cele mai lungi din viaţa mea. Mi-am consultat ceasul să fiu sigură că nu era în urmă.

Dacă presupunerile mele erau greşite, dacă la ora unu nu avea să se întâmple nimic, mă făcusem de râs şi mai cheltuisem şi toţi banii pe care-i aveam la viaţa mea pe cai verzi pe pereţi. Inima îmi bătea dureros.

Se auzi o bătaie. Unu! Şi nimic. Stai… Ce-a fost asta? Am auzit zgomotul uşor al unor paşi ce fugeau… Fugeau pe culoar.

Apoi, ca o explozie, uşa cabinei mele se deschise şi un bărbat aproape se prăbuşi înăuntru.

— Salvează-mă, spuse el răguşit. Mă urmăresc.

Nu era momentul pentru întrebări şi explicaţii. Auzeam paşi afară. Aveam cam patruzeci de secunde în care să acţionez. Am sărit în picioare şi m-am uitat la bărbatul din mijlocul cabinei.

O cabină nu abundă în ascunzători pentru un om de un metru optzeci. Am tras cu o mână compartimentul ce servea drept dulap. Omul se strecură după el, sub pat. Am ridicat capacul acestuia. În acelaşi timp, cu cealaltă mână am tras ligheanul. O mişcare abilă şi părul meu era răsucit într-un mic nod în vârful capului. Privind din punct de vedere estetic, nu era deloc artistic, din alt punct de vedere, însă, era extrem de artistic. O doamnă, cu părul strâns urât, în vârful capului şi scoţând din dulap un săpun

cu care, în mod vizibil, vroia să se spele pe gât, cu greu putea fi bănuită că ascundea un fugar.

Se auzi o bătaie în uşă şi iără să aştepte să spun „intră”, uşa se deschise.

Nu ştiu la ce mă aşteptasem să văd. Cred că-mi închipuisem vag că am să-l văd pe domnul Pagett în mână cu un pistol. Sau pe prietenul meu, misionarul, cu un săculeţ cu nisip sau cu vreo altă armă mortală. Însă, în nici un caz, nu mă aşteptasem s-o văd pe stewardesa de noapte, cu o figură întrebătoare şi cu o aparenţă cum nu se poate mai respectabilă.

— Îmi cer scuze, domnişoară, credeam că aţi sunat.

— Nu, am spus, n-am sunat.

— Îmi pare rău că v-am deranjat.

— Nu face nimic. Nu puteam să dorm. M-am gândit că mi-ar face bine să dau cu puţină apă pe mine.

Suna de parcă era un lucru pe care nu-l făceam de obicei.

— Îmi pare atât de rău, domnişoară, spuse din nou stewardesa. Dar umblă pe aici un domn destul de beat şi ne temem că ar putea intra în cabina vreunei doamne şi ar speria-o.

— Ce îngrozitor! Am exclamat, arătându-mă alarmată. Nu va intra aici, nu-i aşa?

— Oh, nu cred, domnişoară. Dacă intră, sunaţi. Noapte bună!

— Noapte bună!

Am deschis uşa şi m-am uitat pe culoar. Cu excepţia stewardesei care se îndepărta, nu se vedea nimeni.

Beat! Aşadar asta era explicaţia. Îmi consumasem de pomană talentul dramatic. Am tras puţin dulapul şi am zis pe un ton înţepat.

— Ieşi imediat afară, te rog.

Nici un răspuns. M-am uitat sub pat. Vizitatorul meu zăcea nemişcat. Părea să fi adormit. L-am scuturat de umăr. Nu s-a mişcat.

„E beat mort” mi-am zis. „Ce să fac”?

Apoi am zărit ceva care m-a făcut să-mi ţin respiraţia… O mică pată roşie pe podea.

Folosindu-mi toată puterea, l-am tras pe străin în mijlocul cabinei. Paloarea feţei sale îmi spuse că leşinase. Am descoperit destul de repede cauza acelui leşin. Fusese înjunghiat sub omoplatul stâng… O rană urâtă, adâncă. I-am scos haina şi m-am apucat să mă îngrijesc de ea.

La atingerea apei reci se înfioră, apoi se ridică pe jumătate.

— Stat liniştit, te rog, i-am spus.

Era tipul de tânăr care îşi vine în fire repede. Se ridică în picioare şi rămase aşa, clătinându-se puţin.

— Mulţumesc, n-am nevoie de nimic.

Purtarea lui era sfidătoare, aproape agresivă. Nici o vorbă de mulţumire… Sau măcar de simplă recunoştinţă!

— Ai o rană urâtă. Lasă-mă să ţi-o bandajez.

— N-ai să te atingi de ea.

Îmi zvârlise cuvintele în faţă de parcă i-aş fi cerut o favoare. Calmul, care nu mă caracteriza, mă părăsi.

— Nu pot să te felicit pentru maniere, i-am spus rece.

— Dar eu pot să te scutesc, în sfârşit, de prezenţa mea.

Porni spre uşă, dar se clătină. Cu o mişcare rapidă l-am împins pe sofa.

— Nu fi prost, i-am spus de-a dreptul. Doar nu vrei să laşi dâre de sânge pe tot vaporul!

Păru, să-şi dea seama că aveam dreptate căci rămase liniştit cât timp i-am bandajat rana, aşa cum m-am priceput.

— Gata, am spus, admirându-mi capodopera. Deocamdată asta e tot. Acum că te-ai mai calmat, vrei să-mi spui despre ce e vorba?

— Îmi pare rău că nu-ţi pot satisface curiozitatea îndreptăţită.

— De ce nu? Am riscat.

Zâmbi dispreţuitor.

— Dacă vrei să trâmbiţezi un lucru, spune-i-l unei femei. Dacă nu, taci.

— Nu crezi că pot păstra un secret?

— Nu că nu cred, ştiu precis.

Se ridică în picioare.

— În orice caz, am zis înciudată, am să bat puţin toba despre evenimentele din noaptea asta.

— Nu mă îndoiesc, răspunse el, indiferent.

— Cum îndrăzneşti? Am strigat mânioasă.

Eram faţă în faţă, uitându-ne unul la celălalt cu duşmănie. Pentru prima dată, i-am cercetat în amănunţime înfăţişarea: păr negru tuns scurt, bărbie cărnoasă, o cicatrice pe obrazul bronzat şi ochi ciudaţi de un verde deschis ce priveau într-ai mei cu un soi de ironie nepăsătoare, greu de descris. Înfăţişarea lui avea în ea ceva periculos.

— Încă nu mi-ai mulţumit că ţi-am salvat viaţa, am spus cu o dulceaţă prefăcută.

Îl atinsesem. L-am văzut încruntându-se. Am intuit că, mai presus de toate, ura să i se amintească faptul că-mi datora viaţa. Nu-mi păsa. Vroiam să-l rănesc. Niciodată nu-mi dorisem atât de mult să rănesc pe cineva.

— Pentru Dumnezeu, aş fi vrut să n-o fi făcut-o! Explodă el. Mai bine aş fi murit şi aş fi scăpat de toate astea.

— Mă bucur că-ţi recunoşti datoria. Nu poţi scăpa aşa. Ţi-am salvat viaţa şi aştept să-mi spui „Mulţumesc”.

Dacă privirile ar putea omorî, cred că atunci i-ar fi plăcut să mă omoare cu a sa. Trecu întunecat pe lângă mine. La uşă întoarse capul şi-mi spuse peste umăr.

— N-am să-ţi mulţumesc… Nici acum, nici altă dată. Dar ştiu ce îţi datorez. Într-o zi, mă voi achita.

Ieşi lăsându-mă ca mâinile încleştate şi cu inima bătându-mi ca o roată de moară.

În noaptea aceea n-au mai fost şi alte evenimente palpitante. Mi-am luat în pat micul, dejun şi m-am sculat târziu în dimineaţa următoare. Când am ajuns pe punte, doamna Blair mă strigă vioae.

— Bună dimineaţa, ţigăncuşo, stai aici lângă mine. Arăţi de parcă n-ai fi dormit bine…

— De ce îmi spuneţi aşa? Am întrebat-o, în timp ce mă aşezam ascultătoare.

— Te deranjează? Ţi se potriveşte întrucâtva. Aşa ţi-am spus în gând de la început. Ai în tine ceva de ţigăncuşă care te face atât de diferită de toţi ceilalţi. Mi-am spus că dumneata şi colonelul Race sunteţi singurele persoane cu care pot vorbi fără să mă plictisesc de moarte.

— E ciudat, şi eu am gândit la fel despre dumneavoastră… Numai că, în cazul dumneavoastră, este de înţeles. Sunteţi… Sunteţi atât de rafinată.

— Nu-i rău spus, rosti doamna Blair dând din cap. Vorbeşte-mi despre dumneata, ţigăncuşo. De ce mergi în Africa de Sud?

I-am spus câte ceva despre munca de-o viaţă a tatălui meu.

— Aşadar, eşti fiica lui Charles Beddingield? Nu păreai a fi doar o domnişoară provincială! Te duci la Broken Hill să dezgropi şi alte cranii preistorice?

— S-ar putea, am spus, prudentă. Mai am şi alte planuri.

— Ce obrăznicătură misterioasă eşti! Dar, în dimineaţa asta, chiar arăţi obosită. N-ai dormit bine? Eu dorm de sting pe vapor. Se spune că prostului îi trebuie zece ore să doarmă! Eu aş dormi douăzeci!

Căscă, arătând ca o pisică somnoroasă.

— Un tâmpit de steward m-a trezit în mijlocul nopţii să-mi dea rolfilmul care mi-a căzut ieri. A făcut-o în cel mai melodramatic mod, băgând mâna prin gura de ventilaţie şi aruncându-l în mijlocul cabinei. O clipă am crezut că e o bombă!

— Iată-l pe colonelul dumneavoastră, am spus, văzând figura milităroasă a colonelului Race apărând pe punte.

— Nu e în mod special colonelul meu. De fapt, pe dumneata te admiră foarte mult, ţigăncuşo. Să nu fugi acum.

— Vreau să-mi leg ceva în jurul capului. Îmi va fi mai comod decât cu pălărie.

Am întins-o repede. Din anumite motive, nu mă simţeam în largul meu alături de colonelul Race. Era unul din puţinii oameni în stare să mă facă să mă intimidez.

M-am întors în cabină şi am început să mă uit după o bandă lată de şifon sau o eşarfă cu care mi-aş fi putut strânge buclele rebele. De fel, sunt o persoană ordonată, îmi place să-mi aranjez lucrurile şi să le păstrez aşa. Abia am deschis sertarul, când mi-am dat seama că cineva îmi umblase prin lucruri. Totul fusese răsturnat şi scotocit. M-am uitat în celelalte sertare şi în mica geantă de voiaj. Aceeaşi poveste. Era ca şi cum cineva ar fi căutat, în grabă şi fără rezultat, ceva.

M-am aşezat pe marginea patului cu o faţă gravă. Cine îmi răscolise cabina şi ce căutase? Să fi fost acea hârtie pe care erau scrise cifrele şi cele două cuvinte? De bună seamă ea era acum de domeniul trecutului. Dar ce altceva ar fi putut fi?

Mă gândeam intens. Evenimentele nopţii trecute, deşi palpitante, nu mă ajutau cu nimic să elucidez problema. Cine era tânărul care năvălise în cabina mea atât de intempestiv? Nu-l văzusem mai înainte la bordul vasului, nici pe punte, nici în salon. Făcea parte din personalul navigant sau era pasager? Cine îl înjunghiase? De ce? Şi de ce, pentru numele lui Dumnezeu, era cabina nr. 17 atât de importantă? Totul era un mister, însă nu încăpea îndoială că pe „Kilmorden Castle” se petreceau lucruri ieşite din comun.

Am numărat pe degete persoanele pe care m-am gândit că ar fi bine să nu le scap din ochi.

Lăsându-l la o parte pe vizitatorul meu nocturn, dar promiţându-mi să-l descopăr înainte de sfârşitul zilei următoare, am selectat persoanele ca fiind demne de atenţia mea.

1. Sir Eustace Pedler. Era stăpânul de la Mill House, iar prezenţa lui pe vas semăna oarecum a coincidenţă.

2. Domnul Pagett, sinistrul secretar, a cărui dorinţă de a obţine cabina nr. 17 fusese atât de evidentă. N. B. De văzut dacă îl însoţise pe sir Eustace la Cannes.

3. Reverendul Edward Chichester. Tot ce simţeam împotriva lui era încăpăţânarea de a avea cabina nr. 17 şi care s-ar fi putut datora temperamentului său ciudat. Încăpăţânarea poate fi un lucru uimitor.

M-am hotărât că n-ar strica să am o mică discuţie cu domnul Chichester. Legându-mi o batistă în jurul buclelor rebele, am urcat din nou pe punte. Aveam noroc. Vânatul meu stătea rezemat de balustradă, sorbindu-şi supa. M-am dus la el.

— Sper că m-aţi iertat pentru cabina nr. 17, i-am spus cu cel mai frumos zâmbet al meu.

— Consider că nu e creştineşte să porţi pică cuiva, răspunse rece domnul Chichester. Însă supraveghetorul îmi promisese, în mod hotărât, cabina aceea.

— Supraveghetorii sunt oameni atât de ocupaţi, nu-i aşa? Am spus vag. Cred că uneori mai şi uită.

Domnul Chichester nu răspunse.

— E prima dumneavoastră vizită în Africa? Am forţat eu conversaţia.

— În Africa de Sud, da. Dar, în ultimii doi ani, am lucrat printre triburile de canibali din Africa de Est.

— Ce palpitant! Aţi avut multe evadări de ultimă clipă?

— Evadări?

— Ca să nu fiţi mâncat, vreau să spun.

— N-ar trebui să trataţi subiectele sfinte cu atâta uşurinţă, domnişoară Beddingfeld.

— Nu ştiam că un subiect sfânt ar fi şi canibalismul, i-am întors-o înţepată.

Tocmai când rosteam asta, mă fulgeră altă idee. Dacă domnul Chichester îşi petrecuse ultimii doi ani în mijlocul Africii, cum de nu era mai ars de soare. Pielea îi era alb-roză ca a unui bebeluş. Să fi fost ceva dubios îa mijloc? Totuşi, glasul şi purtările i se potriveau atât de bine. Poate

chiar prea bine. Era… Sau nu era… Doar puţintel asemănător unui preot de pe o scenă?

M-am întors cu gândul înapoi, la preoţii pe care îi cunoscusem la Little Hampsly. Unii îmi plăcuseră, alţii nu, dar, în mod sigur, niciunul nu fusese ca domnul Chichester. Ei erau modeşti… El era un tip plin de el.

Mă gândeam îa toate astea, când l-am văzut pe sir Eustace Pedler trecând pe punte. Exact când ajunse în dreptul domnului Chichester, se opri şi ridică de jos o bucată de hârtie pe care i-o întinse, spunând:

— V-a căzut ceva.

Trecu mai departe fără să mai întârzie în loc, astfel că nu putu să observe agitaţia domnului Chichester. Eu, da. Orice o fi fost ceea ce îi căzuse, recuperarea acelei „ceva” îl agită în mod deosebit. Deveni verde la faţă şi făcu hârtia cocoloş. Suspiciunile mele crescură însutit.

Îmi prinse privirea şi se lansă în explicaţii.

— Un… Un… Fragment de predică pe care am compus-o, spuse al cu un zâmbet chinuit.

— Zău? Am rostit eu, politicoasă.

„Un fragment dintr-o predică, ce să spun! Nu, domnule Chichester… Nu ţine”!

Mă părăsi curând, îngânând nişte scuze. Aş fi vrut, oh, cât aş fi vrut, să fi fost eu cea care ridicase hârtia, nu sir Eustace Pedler! Un lucru era limpede, domnul Chichester nu putea fi tăiat de pe listă. Eram înclinată să-l trec chiar pe primul loc.

După prânz, când m-am dus în hol, la cafea, am observat că sir Eustace şi Pagett stăteau cu doamna Blair şi colonelul Race. Doamna Blair mă întâmpină cu un surâs, aşa că m-am alăturat lor. Vorbeau despre Italia.

— Dar e o confuzie, insista doamna Blair. În mod sigur aqua calda trebuie să fie apă rece, nu caldă.

— Nu vă prea pricepeţi la latină, spuse zâmbind sir Eustace.

— Bărbaţii fac atâta caz de latina lor, răspunse doamna Blair. Şi cu toate astea, am observat că dacă le ceri să-ţi traducă inscripţiile de pe bisericile vechi, nu reuşesc niciodată! Că hâr că mâr, şi o lasă baltă.

— Foarte adevărat, rosti colonelul Race. Aşa fac eu întotdeauna.

— Însă italienii îmi plac, continuă doamna Blair. Sunt atât de îndatoritori… Deşi asta are şi partea ei neplăcută. Îi întrebi de un drum oarecare şi în loc să-şi răspundă „prima la dreapta, a doua la stânga” sau ceva în genul ăsta, îţi turuie bine-intenţionaţi o groază de direcţii, iar când te văd zăpăcită, te iau amabili de braţ şi merg cu tine tot drumul.

— Aşa ai păţit şi dumneata la Florenţa, Pagett? Întrebă sir Eustace, întorcându-se zâmbind spre secretarul său.

Din anumite motive, întrebarea păru să-l deconcerteze pe domnul Pagett. Se roşi şi se bâlbâi.

— Oh, chiar aşa, da… Îî… Chiar aşa.

Apoi îngână o scuză, se ridică şi părăsi masa.

— Încep să-l suspectez pe Guy Pagett că a comis vreo faptă tenebroasă la Florenţa, remarcă sir Eustace, privind în urma secretarului său. Ori de câte ori este menţionată Italia sau Florenţa, schimbă subiectul sau o şterge grăbit.

— Poate a omorât pe cineva pe acolo, rosti doamna Blair, plină de speranţă. Arată… Sper să nu vă jignesc, sir Eustace, dar chiar că arată ca unul care ar putea omorî pe cineva.

— Da, o figură din secolul al XV-lea! Asta mă amuză uneori… Mai ales că ştiu prea bine cât de paşnic şi onorabil este sărmanul în realitate.

— E de mult timp la dumneavoastră, sir Eustace, nu-i aşa? Întrebă colonelul Race.

— De şase ani, răspunse sir Eustace, oftând adânc.

— Trebuie să vă fie de nepreţuit, spuse doamna Blair.

— Oh, de nepreţuit! Da, chiar de nepreţuit. Bietul om păru şi mai deprimat, ca şi cum nepreţuirea domnului Pagett era oful său ascuns. Apoi adăugă mai animat: Însă faţa lui ar

trebui să vă inspire încredere, scumpă doamnă. Nici un criminal care se respectă nu şi-ar permite să arate ca el. Crippen, de pildă, a fost unul din cei mai încântători tipi cu putinţă.

— A fost prins pe-un vapor, nu-i aşa? Murmură doamna Blair.

Un bufnet uşor se auzi în spatele nostru. M-am întors repede. Domnul Chichester scăpase ceaşca de cafea.

Ne despărţirăm curând; doamna Blair coborî să se culce, iar eu am ieşit pe punte. Colonelul Race mă urmă.

— Eşti foarte lunecoasă, domnişoară Beddingfeld. Te-am căutat peste tot noaptea trecută, la dans.

— M-am dus devreme la culcare, i-am explicat.

— Şi la noapte ai de gând s-o ştergi? Sau vei vrea să dansezi cu mine?

— Voi fi încântată să dansez cu dumneavoastră, am îngânat timidă.

— Prietena noastră, doamna Blair, nu se omoară după dans.

— Dar dumneavoastră?

— Eu ţin să dansez cu dumneata.

— Oh! Am exclamat, nervoasă.

Îmi era puţin teamă de colonelul Race. Totuşi îmi plăcea. Era mai bine decât să discuţi despre cranii de fosile cu profesori bătrâni! Colonelul Race era idealul meu de rhodesian viril şi tăcut. Poate m-aş fi putut mărita cu el! Nu mă ceruse, e drept, dar cum spun cercetaşii „Fii gata”! Iar toate femeile, fără excepţie, consideră fiecare bărbat întâlnit ca pe un posibil soţ pentru ele sau pentru cele mai bune prietene ale lor.

În seara aceea am dansat de câteva ori cu el. Dansa bine. Când dansul se termină şi mă gândeam să mă duc la culcare, îmi propuse să dăm o raită pe punte. Ne-am plimbat o vreme, apoi ne-am aşezat în şezlonguri. Nu se vedea nimeni împrejur. Un timp am discutat de toate.

— Ştii, domnişoară Beddingfeld, cred că l-am întâlnit o dată pe tatăl dumitale. Un om foarte interesant… În domeniul lui, domeniu care m-a fascinat şi pe mine. Cu puterile mele umile, am făcut eu însumi câte ceva pe linia asta. De pildă, când am fost în regiunea Dordogne…

Discuţia noastră deveni tehnică. Colonelul Race nu se lăudase degeaba. Cunoştea foarte multe. În acelaşi timp însă, făcu câteva greşeli ciudate… Scăpări de limbaj, cum aproape le-am considerat atunci. Însă mă imită imediat şi se corectă. O dată vorbi de perioada musteriană ca urmând celei aurignaciene… O greşeală absurdă pentru cineva cât de cât cunoscător în materie.

Era douăsprezece noaptea când am plecat spre cabina mea. Eram încă nedumerită de discrepanţele acelea ciudate. Să fi fost posibil să fi avut subiectul „gata pregătit” pentru o asemenea ocazie… Să nu fi ştiut de fapt nimic despre arheologie? Am scuturat din cap, vag nemulţumită de răspuns.

Mă cuibărisem să dorm, când m-am ridicat brusc căci o altă idee îmi trecuse prin minte. Încercase să mă testeze? Acele uşoare inadvertenţe fuseseră doar teste… Să vadă dacă, într-adevăr, ştiam despre ce era vorba? Cu alte cuvinte, mă suspecta a nu fi adevărata Anne Beddingfeld.

De ce?

(Extrase din jurnalul lui Sir Eustace Pedler)

Ar trebui spus ceva despre viaţa la bordul unui vapor. E tihnită din fericire, părul meu cărunt mă exclude de la a prinde mere cu gura, de la alergatul în susul şi-n josul punţii cu cartofi şi cu ouă în mână, şi de la mai chinuitorul joc de-a „Omul negru” sau „măturică”. Ce plăcere poate găsi lumea în chestiuni astea penibile, pentru mine a fost întotdeauna un mister. Dar sunt mulţi proşti pe lume. Roagă-te la Dumnezeu să-i aibă în pază şi ţine-te departe de ei.

Din fericire sunt un marinar excelent. Pagett, sărmanul, nu e. A început să se înverzească de cum a ieşit din Solent.

Presupun că şi celălalt aşa-zis secretar al meu are rău de mare. În tot cazul nu şi-a făcut încă apariţia. Poate, însă, n-o fi rău de mare ci pură diplomaţie. Important e că nu s-a deranjat.

În mare, pasagerii de la bord sunt necizelaţi. Doar doi decenţi jucători de bridge şi o femeie cu înfăţişare corespunzătoare – doamna Clarence Blair. O cunoşteam de la Londra, desigur. Este una dintre puţinele femei din câte ştiu care are simţul umorului. Îmi face plăcere să vorbesc cu ea şi mi-ar face mai mare dacă n-ar fi tâmpitul ăla lung în picioare care s-a lipit de ea ca o lipitoare. Nu pot să cred că o amuză cu adevărat colonelul Race. În felul lui e arătos, dar monoton ca o apă stătută. Unul dintre acei bărbaţi virili şi tăcuţi după care se dau în vânt scriitoarele şi fetişcanele.

Guy Pagett s-a căznit să urce pe punte, după ce am părăsit Madeira şi a început să bolborosească pe un ton sleit despre muncă. Ce dracu îl poate face pe cineva să vrea să muncească la bordul unui vapor? E drept că le-am promis editorilor mei că le dau „Amintirile” la începutul verii, şi ce-i cu asta? Cine citeşte cu adevărat amintiri? Doamnele bătrâne de la periferii. Şi în ce constau amintirile mele? În viaţa mea m-am ciocnit de un anumit număr de aşa-zişi oameni celebri. Cu ajutorul lui Pagett inventez anecdote insipide despre ei. Dar, adevărata problemă asta e, Pagett e prea cinstit pentru aşa o treabă. Nu mă va lăsa să inventez anecdote despre oameni pe care aş fi putut să-i cunosc dar nu i-am cunoscut.

Am încercat să-l iau cu binişorul.

— Arăţi ca o adevărată epavă, amice, i-am spus uşurel. Tot ce îţi lipseşte este un şezlong la soare. Nu, nici un cuvânt. Munca poate să aştepte.

Următorul lucru pe care l-am aflat era că se zbătea pentru încă o cabină. „În cabina dumneavoastră nu se poate lucra, sir Eustace. E plină de cufere”.

Din tonul lui se putea înţelege că acele cufere erau gândaci de bucătărie, ceva ce n-avea ce căuta acolo.

I-am explicat că, deşi el s-ar putea să nu fie în temă cu asta, se obişnuieşte să iei schimburi de haine cu tine când călătoreşti. Mă răsplăti cu un zâmbet istovit, ca întotdeauna când încercam să glumesc, apoi reluă problema.

— Iar în mica mea vizuină nu se poate lucra.

Cunosc „micile vizuine” ale lui Pagett… De obicei are cea mai bună cabină de pe vapor.

— Îmi pare rău că, de data asta, căpitanul nu ţi-a dat-o pe a lui, am spus sarcastic. Poate ţi-ar plăcea să-ţi depozitezi bagajele care îţi prisosesc în cabina mea.

Ironia e periculoasă cu oameni ca Pagett. Dintr-o dată s-a luminat:

— Păi, dacă aş putea să scap de maşina de scris şi de cufărul de hârtie…

Cufărul cu hârtie cântăreşte câteva tone bune. Asta cauzează neplăceri fără sfârşit cu hamalii şi scopul vieţii lui Pagett e să mi-l paseze mie. E o luptă continuă între noi. El pare să-l considere ca fiind proprietatea mea personală. Eu, pe de altă parte, consider că grija pentru cufărul ăsta este singurul lucru care îl face cu adevărat util pe un secretar.

— Vom găsi încă o cabină, am spus nerăbdător.

Treaba părea destul de simplă, însă Pagett e omul căruia îi plac misterele. A doua zi a venit la mine cu o faţă de conspirator din perioada renascentistă.

— Ştiţi că mi-aţi spus să iau cabina nr. 17 pentru birou?

— Bun, şi ce-i cu asta? S-a înţepenit în uşă cufărul cu hârtie?

— Uşa are aceleaşi dimensiuni ca ale tuturor celorlalte cabine, repetă serios Pagett. Dar, vă spun, sir Eustace, cu cabina asta e ceva straniu.

Îmi veniră în minte fragmente din „Camera de la mansardă”.

— Dacă vrei să spui că e bântuită, nu va trebui să dormi acolo, aşa că nu văd care-i problema. Stafiile nu afectează maşini de scris.

Pagett mi-a spus că nu era vorba de vreo stafie şi că, la urma urmei, nu obţinuse cabina nr. 17. Mi-a îndrugat o poveste lungă şi încâlcită, conform căreia el, şi un anume domn Chichester, şi o fată pe nume Beddingfeld, aproape că ajunseseră să se încaiere pentru cabină. Nu mai e nevoie de spus, fata a câştigat, iar pe Pagett îl durea problema asta.

— Atât cabina nr. 13, cât şi 28, erau mai bune, reiteră el. Dar n-au vrut să le bage în seamă.

— Ei bine, am spus înăbuşindu-mi un căscat, de altfel nici dumneata, dragul meu Pagett.

Mi-a aruncat o privire plină de reproş.

— Dumneavoastră mi-aţi spus să iau cabina 17.

Pagett avea ceva de mâţă opărită.

— Dragă băiete, am spus înmuiat, am menţionat nr. 17 pentru că, din întâmplare, am văzut că e liberă. Dar n-am vrut să spun să te dai de ceasul morţii în privinţa asta… 13 sau 28 puteau fi tot atât de bune.

Păru jignit.

— Totuşi, încă ceva, insistă el. Cabina a obţinut-o domnişoara Beddingfeld, însă l-am văzut azi-dimineaţă ieşind din ea pe domnul Chichester şi o făcea cumva pe furiş.

L-am privit cu severitate.

— Dacă încerci să-i bagi în vreun scandal urât pe Chichester, care e misionar, deşi e o persoană cu totul insuportabilă, şi pe copila aceea încântătoare, Anne Beddingfeld, n-am să cred nici un cuvânt, am spus rece. Anne Beddingfeld este o fată extrem de drăguţă… cu picioare deosebit de frumoase. Aş spune că de departe are cele mai frumoase picioare de pe vapor.

Lui Pagett nu-i plăcură remarcile mele cu privire la picioarele domnişoarei Beddingfeld. E genul de bărbat care nu se uită niciodată la picioare… Sau… Dacă o face, mai bine ar muri decât s-o recunoască. În plus, consideră că aprecierile mele privind astfel de lucruri sunt frivole. Îmi place să-l necăjesc pe Pagett, aşa că am continuat maliţios:

— Cum ai făcut deja cunoştinţă cu ea, ai putea-o ruga să cineze cu noi la masă, mâine seară. E bal mascat. Apropo, ar fi mai bine să te duci jos la garderobieră, să-mi alegi un costum de bal.

— Cred că n-o să mergeţi în costum de bal mascat? Rosti Pagett stupefiat.

Am înţeles că aşa ceva era cu totul incompatibil cu demnitatea mea. Părea şocat şi îndurerat. Nu aveam nici o intenţie să mă costumez, dar mă tenta prea mult să-l şicanez, ca să mă pot abţine.

— Cum adică? Am spus. Bineînţeles că voi putea purta costum de bal. La fel şi dumneata.

Pagett se cutremură.

— Aşa că du-te jos şi ocupă-te de asta, am încheiat.

— Nu cred să aibă toate mărimile, îngână el, măsurându-mă din ochi.

Fără să vrea, Pagett poate fi uneori extrem de jignitor.

— Şi comandă o masă pentru şase persoane, am spus. Îi vom avea pe căpitan, pe fata cu picioare frumoase, pe doamna Blair…

— N-o puteţi invita pe doamna Blair fără colonelul Race, mă întrerupse Pagett. A rugat-o să cineze cu el, ştiu asta.

Pagett ştia întotdeauna tot. Eram pe drept supărat.

— Cine e Race? Am întrebat exasperat.

Cum spuneam mai înainte, Pagett ştie întotdeauna tot… Sau crede că ştie. Păru din nou misterios.

— Se spune că-i un tip de la Secret Service, sir Eustace. Şi un trăgător foarte bun. Dar, desigur, nu pot jura.

— Ce caracteristic guvernului nostru! Am exclamat. Iată un om la bord a cărui treabă este să aibă grijă de documentele secrete, iar ei ţin morţiş să mi le dea mie, o persoană paşnică din afară, a cărei singură dorinţă este să fie lăsată în pace.

Pagett deveni şi mai misterios. Veni un pas mai aproape şi îşi coborî glasul.

— Dacă mă întrebaţi, toată treaba e foarte ciudată, sir Eustace. Gândiţi-vă la boala mea, înainte de a fi pornit…

— Dragă colega, l-am întrerupt brutal, aceea a fost o criză de bilă.

Pagett clipi uşor.

— N-a fost genul obişnuit de criză de bilă. De data asta…

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu intra în detalii, Pagett. Nu vreau să le aud.

— Foarte bine, sir Eustace. Dar credinţa mea este că am fost, în mod deliberat, otrăvit!

— Ah! Ai vorbit cu Rayburn.

Nu a negat.

— În tot cazul, sir Eustace, el crede asta… Şi e în situaţia de a şti.

— Apropo, unde-i tipul? Am întrebat. Nu l-am văzut de când am urcat la bord.

— A anunţat că e bolnav şi rămâne în cabină, sir Eustace. Vocea lui Pagett coborî iarăşi. Dar ăsta-i camouflage, sunt sigur. Aşa poate urmări mai bine.

— Să urmărească?

— Siguranţa dumneavoastră, sir Eustace. În cazul în care s-ar întreprinde un atac împotriva dumneavoastră.

— Eşti un tip atât de optimist, Pagett, am spus. Sunt convins că imaginaţia ţi-a luat-o razna. În locul tău m-aş costuma pentru bal în cap de mort sau în călău. S-ar potrivi cu stilul dumitale sumbru.

Asta îi închise gura deocamdată. M-am dus pe punte. Fata Baddingfeld era prinsă în conversaţie cu popa misionar Chichester. Femeile roiesc întotdeauna în jurul popilor.

Bărbaţii de talia mea nu pot suferi să se aplece, dar am avut curtoazia să ridic o bucăţică de hârtie ce zburase la picioarele preotului.

N-am primit nici un cuvânt de mulţumire, pentru cazna mea. De fapt, nu m-am putut reţine să nu mă uit la ce era scris pe foaie. Era doar o frază: „Nu încerca să joci pe mâna ta căci va fi mai rău pentru tine”.

Iată ce lucru drăguţ poate avea un preot. Mă întreb, cine e amicul Chichester? Pare dulce ca mierea. Dar aparenţele sunt înşelătoare. Am să-l întreb pe Pagett despre el. Pagett ştie întotdeauna tot.

M-am trântit mulţumit în şezlong lângă doamna Blair, întrerupându-i astfel acel tête-à-tête cu Race, şi am remarcat că nu ştiam ce deveniseră preoţii în ziua de azi.

Apoi i-am cerut să cineze cu mine în seara balului mascat. Într-un fel sau altul, Race a reuşit să fie inclus în invitaţie.

După prânz, fata Beddingfeld s-a aşezat lângă noi la cafea. Aveam dreptate în privinţa picioarelor ei. Erau cele mai frumoase de pe vapor. Şi ei am să-i cer să cineze cu mine, asta-i sigur.

Tare mult aş vrea să ştiu ce ticăloşie a făcut Pagett la Florenţa. Ori de câte ori se pomeneşte de Italia, se face praf! Dacă n-aş şti cât de profund respectabil este… L-aş suspecta de-un amour degradant…

Chiar mă întreb! Chiar şi cei mai respectabili bărbaţi… M-ar distra grozav să fie aşa.

Pagett… cu un păcat ascuns! Splendid!

A fost o seară ciudată.

Singurul costum care mi s-a potrivit din toată garderoba a fost cel al ursului. Nu mă deranjează să mă joc de-a urşii cu nişte fete drăguţe într-o seară de iarnă în Anglia… Dar pentru Ecuator nu e un costum prea potrivit. Oricum am produs mare senzaţie, am câştigat premiul întâi pentru „adus la bord” – un termen absurd pentru un costum închiriat pentru seară. Atâta timp cât părea că nimeni nu avea nici cea mai mică idee dacă era făcut sau adus, nu conta.

Doamna Blair refuză să se costumeze. Aparent, în problema asta seamănă cu Pagett. Colonelul Race îi urmă exemplul. Anne Beddingfeld îşi născocise un costum de ţigancă şi arăta extraordinar de bine. Pagett spuse că are o durere de cap şi nu apăru. În locul lui, l-am invitat pe un amic excentric pe nume Reeves. E un membru proeminent

al Partidului Laburist din Africa de Sud. Un omuleţ oribil, dar vreau să ţin legătura cu el ca să-mi dea informaţiile de care am nevoie. Vreau să înţeleg afacerea asta cu randul din ambele părţi.

Dansul a fost o afacere fierbinte. Am dansat de două ori cu Anne Beddingfeld şi a trebuit să simuleze că i-a plăcut. O dată cu doamna Blair, care nu s-a obosit să simuleze nimic, şi am mai chinuit încă vreo câteva domnişorici a căror înfăţişare m-a impresionat în mod favorabil.

Apoi am coborât la cină. Am comandat şampanie; stewardul mi-a sugerat Cliquot 1911 ca fiind cea mai bună pe care o avea la bord, iar eu i-am acceptat sugestia. Se pare că nimerisem la fix singurul lucru care i-ar fi putut dezlega limba colonelului Race. Departe de a mai fi taciturn, omul deveni de-a dreptul vorbăreţ. Un timp asta m-a amuzat, apoi mi-a trecut prin cap că nu eu, ci colonelul Race devenise sufletul petrecerii noastre. M-a tachinat fin în legătură cu faptul că ţin un jurnal.

— Într-o zi asta îţi va scoate la iveală toate indiscreţiile, Pedler.

— Dragul meu Race, am spus, îndrăznesc să-ţi sugerez că nu sunt chiar atât de zevzec precum mă crezi. Pot comite indiscreţii, dar nu le scriu negru pe alb. După moartea mea, executorii testamentari îmi vor cunoaşte părerea despre mulţi oameni mari, dar mă îndoiesc că vor găsi ceva de adăugat sau de şters din părerea lor despre mine. Un jurnal e bun ca să notezi maniile altor oameni… Nu ale tale.

— Totuşi, e ca un fel de auto-dezvăluire inconştientă.

— În ochii unui psihanalist, toate lucrurile sunt murdare, am replicat sentenţios.

— Dumneavoastră trebuie să fi avut o viaţă foarte interesantă, colonele Race, spuse domnişoara Beddingfeld cu ochii largi şi strălucitori.

Iată cum se procedează, fetelor! Othello a fermecat-o pe Desdemona spunându-i poveşti, dar, oh, Desdemona nu l-a fermecat pe Othello prin felul în care a ştiut să-l asculte?

În tot cazul, fata l-a făcut pe Race să-şi dea drumul, începu să povestească istorioare cu lei. Un bărbat care a împuşcat lei în cantităţi mari are un avantaj incorect faţă de alt bărbat. Mi s-a părut că era timpul să spun şi eu o poveste cu lei. Una cu un caracter mai vioi.

— Apropo, am intervenit eu, asta îmi aminteşte de o istorioară destul de palpitantă pe care am auzit-o. Un prieten de-al meu a plecat la o partidă de vânătoare undeva în estul Africii. Într-o noapte, a ieşit din cortul său, din anumite motive, şi a fost surprins de un mârâit înfundat. S-a întors repede şi a văzut un leu ghemuit, gata să sară. Puşca şi-o lăsase în cort. Iute ca gândul, s-a lăsat pe vine şi leul a zburat direct peste capul lui. Supărat că l-a ratat, animalul mârâi şi se pregăti să ţâşnească iarăşi. Din nou amicul s-a lăsat în jos şi din nou leul a zburat peste el. Treaba asta s-a petrecut de trei ori, însă, între timp, omul ajunsese aproape de cort aşa că se repezi înăuntru şi înhăţă puşca. Când ieşi, leul dispăruse. Asta l-a nedumerit tare. Se furişă în spatele cortului unde se afla o poieniţă. Acolo, bineînţeles, era leul practicând cu ardoare genuflexiuni.

Am fost răsplătit cu ropote de aplauze. Am băut puţină şampanie.

— Cu altă ocazie, am reluat, prietenul ăsta al meu a avut o altă experienţă curioasă. Era cu nişte treburi undeva prin ţară şi, fiind nerăbdător să ajungă înainte de ivirea zorilor la destinaţie, ordonă băieţilor săi, să înhame, căci deja era întuneric. Băieţii avură ceva de furcă cu asta, întrucât catârii erau neastâmpăraţi, însă, în cele din urmă, reuşiră şi o luară din loc. Catârii zburau ca vântul, iar când se crăpă de ziuă văzură şi de ce. În beznă, băieţii înhămaseră un leu în spatele catârilor.

Şi asta a fost bine primită, un val de veselie cuprinzând masa, dar nu sunt sigur dacă marele triumf nu se datora prietenului meu, laburistul, care rămăsese palid şi serios.

— Dumnezeule! Exclamă el neliniştit. Dar cine l-a deshămat?

— Trebuie să merg în Rhodesia, spuse doamna Blair. După tot ce ne-ai povestit, colonele Race, trebuie neapărat. Cu toate că drumul e oribil, cinci zile cu trenul.

— Aţi putea veni cu mine, în vagonul meu particular, m-am oferit eu galant.

— Oh, sir Eustace, ce drăguţ din partea dumneavoastră, chiar vreţi?

— Chiar vreau! Am explicat cu reproş, şi am băut încă o cupă de şampanie.

— Abia peste o săptămână o să fim în Africa de Sud, oftă doamna Blair.

— Ah, Africa de Sud, am spus cu sentiment, şi am început să citez dintr-un discurs recent pe care l-am ţinut la Institutul Colonial: Ce are de arătat lumii Africa de Sud? Într-adevăr, ce? Fructele şi culturile ei, lâna ei şi împletiturile ei de nuiele, cirezile şi turmele ei, aurul şi diamantele…

Dădeam din gură repede căci ştiam că, imediat ce m-aş fi oprit, Reeves s-ar fi repezit să mă informeze că cirezile mici nu trebuiau puse la socoteală deoarece animalele se spânzurau în sârma ghimpată, sau ceva în genul ăsta, ar fi făcut praf totul şi ar fi sfârşit cu necazurile minerilor din pricina randului. Iar eu nu aveam chef să fiu insultat ca fiind capitalist. Oricum, întreruperea veni din altă sursă, la pronunţarea cuvântului magic: „diamante”.

— Diamante! Spuse doamna Blair în extaz.

— Diamante! Suflă domnişoara Beddingfeld.

Amândouă se adresară colonelului Race.

— Cred că aţi fost la Kimberley?

Şi eu fusesem la Kimberley, dar n-am reuşit s-o spun la timp. Race era potopit de întrebări. Cum erau minele? Era adevărat că băştinaşii erau ţinuţi închişi în ghetouri? Şi aşa mai departe.

Race răspundea întrebărilor lor dovedind o bună cunoaştere a problemei. Descrise sistemul de încartiruire a

băştinaşilor, controalele instituite şi diversele măsuri de prevenire luate de De Beers.

— Atunci înseamnă că e practic imposibil să furi câteva diamante? Întrebă doamna Blair cu un aer atât de dezamăgit de parcă întreprinse-se călătoria asta cu acest scop precis.

— Nimic nu e imposibil, doamnă Blair. Se produc furturi… ca în cazul despre care v-am povestit, când băştinaşul cafru şi-a ascuns piatra în rană.

— Da, dar pe scară largă?

— O dată, în ultimii ani. De fapt, chiar înainte de război. Dumneata trebuie să-ţi aminteşti cazul, Pedler. Erai pe atunci în Africa de Sud?

Am confirmat.

— Povestiţi-ne! Strigă domnişoara Beddingfeld. Oh, povestiţi-ne!

Race zâmbi.

— Foarte bine, am să vă povestesc. Presupun că majoritatea aţi auzit de sir Lawrence Eardsley, marele magnat al minelor din Africa de Sud. Minele lui erau de aur, dar el a intrat în istorie prin fiul său. Poate vă amintiţi că, exact înainte de începerea războiului, au circulat zvonuri despre un nou potenţial zăcământ gen Kimberley undeva în junglele din Guyana Britanică. Doi tineri exploratori, aşa s-a spus, se întorseseră din America de Sud aducând o bogată colecţie de diamante brute, unele dintre ele de dimensiuni considerabile. Diamante de dimensiuni mici fuseseră înainte găsite în vecinătatea râurilor Essequibo şi Mazaruni, dar aceşti doi tineri, John Eardsley şi prietenul său Lucas, pretindeau că au descoperit straturi de depozite mari de carbon la confluenţa celor două râuri. Diamantele erau de toate culorile, roz, bleu, galbene, verzi, negre şi de albul cel mai pur. Eardsley şi Lucas au venit la Kimberley, unde urmau să supună nestematele lor unei expertize. În acelaşi timp, la minele De Beers a avut loc un senzaţional furt de diamante, înainte de a fi trimise în Anglia, diamantele se

pun într-un pachet. Acesta e păstrat într-un seif mare ale cărui două chei se află la două persoane diferite, în timp ce o a treia persoană cunoaşte cifrul. Pachetul este înmânat băncii, iar banca îl trimite în Anglia. Fiecare pachet valorează, în mare, în jur de 100.000 lire sterline.

În cazul de faţă, banca a observat ceva uşor neobişnuit la sigiliul pachetului. Acesta a fost desfăcut şi conţinutul său s-a dovedit a fi zahăr cubic!

Nu ştiu exact cum a ajuns să cadă bănuiala pe John Eardsley. S-a amintit de zburdalnica sa perioadă la Cambridge, când tatăl său îi plătise nu o dată datoriile.

În tot cazul, curând se răspândi vestea că povestea cu zăcămintele de diamante din America de Sud era o pură fantezie. John Eardsley fu arestat. În posesia lui se găsiră o parte din diamantele De Beers.

Dar cazul nu a ajuns niciodată în faţa instanţei, sir Lawrence Eardsley plăti o sumă mai mare decât valoarea diamantelor dispărute şi De Beers nu mai intentă proces. Niciodată nu s-a aflat exact cum s-a produs furtul. Dar faptul de a şti că fiul său era un hoţ îi zdrobi inima bătrânului. Puţin după aceea suferi o congestie cerebrală. Cât despre John, soarta fu într-un fel generoasă cu el. Se înrolă, plecă la război, luptă cu vitejie şi fu ucis, ştergând astfel pata de pe numele său. Sir Lawrence făcu un al treilea infarct şi muri acum o lună. Muri fără să lase un testament şi vasta sa avere reveni unei rude apropiate, un om pe care aproape nu-l cunoştea.

Colonelul se opri. Izbucni o furtună de exclamaţii şi întrebări. Ceva păru să-i atragă atenţia domnişoarei Beddingfeld, căci se răsuci în scaun. Auzindu-i icnetul scurt, m-am întors şi eu.

În pragul uşii stătea noul meu secretar, Rayburn. Sub bronzul feţei i se putea vedea paloarea de om care tocmai văzuse o stafie. Era clar că povestea lui Race îl mişcase profund.

Devenind dintr-o dată conştient de privirile noastre, se întoarse brusc şi dispăru.

— Îl cunoaşteţi? Întrebă pe nerăsuflate Anne Beddingfeld.

— Este celălalt secretar al meu, i-am explicat. Domnul Rayburn. A fost până acum în convalescenţă.

Fata se juca cu pâinea de lângă farfuria ei.

— Vă e de mult secretar?

— Nu prea, am spus precaut.

Însă cu o femeie e inutil să fii precaut, cu cât ascunzi mai mult, cu atât eşti mai tare presat. Anne Beddingfeld nu făcea excepţie.

— De când? Mă întrebă direct.

— Păi… Ăă. L-am angajat chiar înainte de plecare. Mi l-a recomandat un prieten.

Nu mai spuse nimic, ci se cufundă într-o tăcere îngândurată. M-am întors către Race cu sentimentul că era rândul meu să mă arăt interesat de povestirea lui.

— Cine e ruda apropiată a lui sir Eardsley, Race? Ştii?

— Aş putea spune că da, răspunse el zâmbind.

— Eu!

(Continuarea povestirii lui Anne.)

În noaptea balului mascat m-am hotărât să mă destăinuiesc cuiva, să mă încred în cineva. Până atunci jucasem pe mâna mea şi-mi plăcuse destul de mult. Acum, totul se schimba, dintr-o dată. Nu mai aveam încredere în propria mea judecată şi, pentru prima dată, mă simţeam singură şi deprimată.

Stăteam în vârful patului, încă în costumul meu de ţigancă, şi analizam situaţia. Primul la care m-am gândit a fost colonelul Race. Părea să mă placă. Eram sigură că ar fi fost drăguţ. Şi nu era prost. Totuşi, gândindu-mă mai bine, am ezitat. Ca un om obişnuit să comande, ar fi luat întreaga problemă în mâinile lui. Şi era misterul meu! Mai existau şi alte motive pe care cu greu le-aş fi recunoscut în faţa mea însămi, dar care-mi spuneau că nu era recomandabil să mă încred în colonelul Race.

Apoi m-am gândit la doamna Blair. Şi ea fusese drăguţă cu mine. Nu-mi făceam iluzii că asta ar fi însemnat cu adevărat ceva. Probabil un capriciu de moment. Dispuneam de ceva care ar fi putut s-o intereseze. Era o femeie care cunoscuse aproape tot ce era senzaţional în viaţă. Mi-am propus să-i furnizez o senzaţie în plus! Şi îmi plăcea de ea; îmi plăcea nonşalanţa ei, lipsa ei de sentimentalism. M-am decis s-o caut atunci, pe loc. Era puţin probabil să se fi culcat.

Apoi mi-am amintit că nu cunosc numărul cabinei sale. Poate îl ştia prietena mea, stewardesa de noapte. Am sunat. După o scurtă întârziere apăru un bărbat. El îmi dădu informaţia dorită. Doamna Blair avea cabina nr. 71. Se scuză pentru întârzierea cu care răspunsese chemării mele, însă îmi explică că el nu avea toate cabinele în grijă.

— Dar unde-i stewardesa? Am întrebat.

— Toate ies din serviciu la zece.

— Nu... Mă refeream la stewardesa de noapte.

— Nu există stewardesă de noapte, domnişoară.

— Dar... Dar noaptea trecută a venit o stewardesă... Cam pe la unu.

— Trebuie că aţi visat, domnişoară. După zece nu mai lucrează nici o stewardesă.

Ieşi, lăsându-mă să diger informaţia. Cine era femeia, care intrase în cabina mea în noaptea de 22? Deveneam tot mai gravă pe măsură ce îmi dădeam seama de viclenia şi îndrăzneala adversarilor mei necunoscuţi. Apoi, adunându-mă, am părăsit cabina şi m-am îndreptat spre cea a doamnei Blair. Am bătut la uşă.

— Cine e? Se auzi dinăuntru vocea ei.

— Sunt eu... Anne Beddingfeld.

— Oh, intră, ţigăncuşo!

Am intrat. Pretutindeni zăceau împrăştiate mormane de haine, iar doamna Blair era înfăşurată în cel mai frumos chimonou pe care îl văzusem vreodată. Era tot un amestec de oranj, auriu şi negru, de-mi lăsa gura apă.

— Doamnă Blair, am spus dintr-o dată, vreau să vă povestesc despre viaţa mea… Adică, dacă nu e prea târziu şi n-o să vă plictisiţi.

— Nici un pic. Nu pot să sufăr să mă culc, spuse doamna Blair, cu un zâmbet fermecător. Şi aş vrea tare mult să aud povestea vieţii dumitale. Eşti cea mai neobişnuită făptură, ţigăncuşo. Nimeni altcineva nu s-ar fi gândit să dea buzna în cabina mea, la unu noaptea, ca să-mi spună povestea vieţii lui. Mai ales, după ce, de atâtea săptămâni, m-ai pus la punct, când m-am arătat, în mod firesc, curioasă! Nu sunt obişnuită să fiu pusă la punct. A fost o noutate aproape plăcută. Stai jos pe sofa şi descătuşează-ţi sufletul.

I-am înşirat întreaga poveste. Asta a durat ceva căci am insistat asupra fiecărui detaliu. Când am terminat, a oftat adânc, însă n-a spus deloc ceea ce mă aşteptam. În schimb, m-a privit, a râs uşor şi a zis:

— Ştii, Anne, eşti o fată foarte neobişnuită. N-ai avut niciodată îndoieli?

— Îndoieli? Am întrebat încurcată.

— Da, îndoieli, îndoieli, îndoieli! Să pleci în lume singură, practic fără un ban. Ce te vei face când te vei trezi într-o ţară străină, fără o leţcaie?

— N-are nici un rost să mă gândesc dinainte la asta. De altfel, am o mulţime de bani. Cele douăzeci şi cinci de lire pe care mi le-a dat doamna Flemming sunt practic intacte şi am mai câştigat şi ieri la jocuri. Adică alte cincisprezece lire. Vai, am o groază de bani. Patruzeci de lire!

— O groază de bani! Dumnezeule! Murmură doamna Blair. Eu n-aş fi făcut-o, Anne, deşi, în felul meu, sunt foarte curajoasă. N-aş fi plecat fluierând cu câteva lire în buzunar şi fără nici o idee încotro merg şi ce am de făcut.

— Dar tocmai asta-i frumuseţea! Am strigat uşor aţâţată. Asta îmi dă o atât de fantastică senzaţie de aventură.

Se uită la mine, dădu de câteva ori din cap, apoi zâmbi.

— Fericită Anne! Nu sunt mulţi oameni pe lume care să simtă ca tine.

— Ei bine, am spus nerăbdătoare, ce credeţi despre toate astea, doamnă Blair?

— Cred că e cel mai palpitant lucru pe care l-am auzit vreodată! Acum, pentru început, încetează să-mi mai spui doamnă Blair. Suzanne va fi cu mult mai bine. De acord?

— Oh, cât îmi place, Suzanne!

— Bravo! Şi acum să revenim la problemele noastre. Spui că secretarul lui sir Eustace (nu acel faţă-lungă, Pagett, ci celălalt) e omul care a fost înjunghiat şi s-a refugiat în cabina ta?

Am confirmat.

— Atunci avem două verigi prin care sir Eustace are legătură cu afacerea asta. Femeia care a fost omorâtă în casa sa şi secretarul lui care e înjunghiat la ceasul misterelor, unu noaptea. Nu-l suspectez pe sir Eustace în persoană, dar nu poate fi chiar o simplă coincidenţă. Undeva există o legătură, chiar dacă el însuşi nu are ştiinţă de asta… Apoi mai e strania afacere cu stewardesa, continuă ea, gânditoare. Cum arăta?

— Nu prea m-am uitat la ea. Eram atât de agitată şi încordată… Iar stewardesele sunt atât de asemănătoare între ele. Dar… Da… Faţa ei mi s-a părut familiară. Poate am mai întâlnit-o cândva pe vapor.

— Faţa ei ţi s-a părut familiară, spuse Suzanne. Sigur nu era un bărbat?

— Era foarte înaltă, am admis eu.

— Hm, nu poate fi vorba de sir Eustace, nici de Pagett… Stai!

Apucă o bucată de hârtie şi începu să deseneze cu înfrigurare. Analiză rezultatul cu capul lăsat într-o parte.

— O mare asemănare cu reverendul Chichester. Acum despre restul. Îmi înmână hârtia. Asta-i stewardesa ta?

— Vai, da, am strigat. Suzanne, ce deşteaptă eşti!

Respinse complimentul cu un gest uşor.

— Mereu l-am suspectat pe individul ăsta, Chichester. Îţi aminteşti cum i-a scăpat din mână ceaşca şi s-a făcut verde

când vorbeam de Crippen, zilele trecute?

— Şi cum a încercat să obţină cabina nr. 17?

— Da, până acum totul se potriveşte. Dar ce vrea să însemne? Ce trebuia să se întâmple, în realitate, în cabina 17, la unu noaptea? Nu poate fi înjunghierea secretarului. Asta nu e o treabă pe care s-o planifici la o anumită oră, într-o anumită zi şi într-un anumit loc. Nu, trebuie să fi fost vorba de o întâlnire, la care se ducea şi pe drum a fost înjunghiat. Dar cu cine avea întâlnire? În mod sigur, nu cu tine. Poate cu Chichester. Sau Pagett.

— Mi se pare puţin probabil, am obiectat, se puteau vedea oricând.

Am rămas amândouă tăcute câteva clipe, apoi Suzanne abordă o altă pistă.

— Ar fi putut să existe ceva ascuns în cabină?

— Asta pare mai verosimil, am aprobat. Şi ar explica de ce mi s-a cotrobăit prin lucruri dimineaţa următoare. Numai că nu era ascuns nimic acolo, sunt sigură.

— Tânărul n-ar fi putut strecura ceva într-un sertar în noaptea aia?

Am clătinat din cap.

— L-aş fi văzut.

— Putea fi preţioasa ta hârtie ceea ce căutau?

— Putea, dar mi se pare lipsit de sens. Era doar o oră şi o dată… Şi ambele erau depăşite.

Suzanne încuviinţă.

— Asta aşa e. Nu, nu era hârtia. Apropo, o ai la tine? Mi-ar plăcea s-o văd.

Adusesem cu mine hârtia ca fiind mostra A, şi i-am întins-o. A cercetat-o, încruntându-se.

— Este un punct după 17. De ce nu e un punct şi după 1?

— E un spaţiu, i-am explicat eu.

— Da, e un spaţiu, dar…

Brusc, se ridică şi privi hârtia cu ochii mijiţi, ţinând-o cât mai aproape de lumină. Purtarea sa trăda o emoţie înăbuşită.

— Anne, ăsta nu-i un punct. E un defect în hârtie! Un defect în hârtie, înţelegi? Aşa că trebuie să-l ignorăm şi să ne luăm doar după spaţii… Spaţiile!

M-am ridicat şi m-am dus lângă ea. Am citit cifrele aşa cum le vedeam acum.

— 1 71 22

— Vezi, spuse Suzanne, e la fel şi nu prea. Unu, ora unu, şi 22 au rămas la fel… Dar e cabina 71! Cabina mea, Anne!

Ne uitam una la alta atât de încântate de noua noastră descoperire şi atât de emoţionate de parcă rezolvaserăm întregul mister. Apoi am căzut la pământ cu o bufnitură.

— Dar, Suzanne, aici nu s-a întâmplat nimic pe 22, la unu noaptea?

Şi ei îi căzu falca.

— Nu…

M-a fulgerat altă idee.

— Asta nu e cabina ta, Suzanne, nu-i aşa? Vreau să spun că nu pe asta ai rezervat-o de la început.

— Nu, mi-a dat-o supraveghetorul.

— Mă întreb dacă a fost rezervată de altcineva înainte de plecare… Cineva care n-a mai venit. Cred că putem afla.

— Nu e nevoie să aflăm, ţigăncuşo, strigă Suzanne. Ştiu! Mi-a vorbit supraveghetorul despre asta. Cabina a fost rezervată pe numele doamnei Grey… Dar se pare că doamna Grey era doar pseudonimul faimoasei Nadina. E o balerină rusoaică celebră, să ştii. Nu a apărut niciodată la Londra, dar Parisul e nebun după ea. A avut un succes fantastic acolo tot timpul cât a durat războiul. Un soi rău, aşa cred, dar foarte atrăgătoare. Supraveghetorul şi-a exprimat din toată inima regretul că nu era şi ea la bord, când mi-a dat mie cabina, apoi mi-a vorbit o mulţime despre ea colonelul Race. Se pare că circulau nişte poveşti ciudate în Paris. A fost suspectată de spionaj, dar n-au putut dovedi nimic. Aproape că-mi închipui că Race s-a îmbarcat special pentru asta. Mi-a povestit nişte lucruri foarte interesante. Exista o bandă organizată în toată legea, fără nimic german

la origine. De fapt, capul acesteia, un om căruia i se spune „Colonelul”, se crede că e englez, dar niciodată nu s-a găsit vreun indiciu cu privire la identitatea lui. Însă nu există nici un dubiu că el controlează o considerabilă organizaţie de escroci, internaţionali. Furturi, spionaj, atacuri, toate întreprinse de el… Şi, de obicei, furnizează câte un nevinovat ţap ispăşitor pe care cade vina. Diabolic de deştept trebuie să fie! Se presupune că femeia asta e agenta lui, dar nu i s-a putut pune nimic în sarcină. Da, Anne, suntem pe pista cea bună. Nadina este exact femeia care să se amestece în treburi de genul ăsta. Întâlnirea din 22, în cabina asta, era cu ea. De ce nu s-a îmbarcat?

M-am luminat dintr-o dată.

— Intenţiona să se îmbarce, am spus încetişor.

— Atunci de ce n-a făcut-o?

— Pentru că era moartă. Suzanne, Nadina era femeia omorâtă la Marlow!

Gândul îmi fugi înapoi la camera goală din casa pustie în care mă încolţise acel nedefinit sentiment de ameninţare şi de rău. Odată cu asta, îmi veni în minte, creionul care îmi căzuse şi rolfilmul descoperit. Un rolfilm… Asta îmi amintea de ceva recent. Unde auzisem despre un rolfilm? Şi de ce legam acest gând de doamna Blair?

Brusc, am zburat spre ea şi, în agitaţia mea, aproape am scuturat-o.

— Rolfilmul tău! Cel care ţi-a fost înapoiat prin gura de ventilaţie! Nu s-a întâmplat pe 22?

— Cel pe care-l pierdusem?

— De unde ştii că e acelaşi? De ce să ţi-l fi înapoiat cineva în felul acesta… În toiul nopţii? E o idee nebunească. Nu… Era un mesaj, filmul a fost scos din caseta galbenă din metal şi altceva a fost pus în loc. Îl mai ai?

— Poate l-am folosit. Nu, uite-l! Îmi amintesc că l-am pus aici, la marginea patului.

Mi-l întinse.

Era un cilindru obişnuit, metalic, din acelea în care se introduc rolfilmele pentru tropice. L-am luat cu mâini tremurânde, dar, chiar în clipa aceea, inima îmi bătu mai tare. Era, în mod clar, mai greu decât ar fi fost normal să fie.

Degetele îmi tremurau când am dezlipit hârtia adezivă care îl păstra etanş. Am tras capacul şi un şuvoi de pietricele lucioase se revărsă pe pat.

— Pietricele, am spus, adânc dezamăgită.

— Pietricele? Strigă Suzanne.

Sunetul glasului ei mă miră.

— Pietricele? Nu, Anne, nu pietricele! Diamante!

Diamante!

M-am uitat lung, fascinată, la grămăjoara lucitoare de pe pat. Am luat una care, după greutate, ar fi putut fi un ciob dintr-o sticlă.

— Eşti sigură, Suzanne?

— Oh, da, draga mea. Am văzut prea des diamante neşlefuite ca să mă pot înşela. Şi ele sunt frumoase, Anne… Iar unele, aş spune, sunt unice. În spatele acestora e o întreagă istorie.

— Istoria pe care am auzit-o în noaptea asta, am strigat.

— Vrei să spui că…

— Povestea colonelului Race. Nu poate fi o coincidenţă. A spus-o cu un scop.

— Să-i vadă efectul, adică?

Am confirmat.

— Efectul asupra lui sir Eustace?

— Da.

Dar chiar în timp ce spuneam asta, m-a cuprins îndoiala. Era oare sir Eustace cel testat, sau povestea fusese spusă special pentru mine? Mi-am amintit impresia pe care o resimţisem, cu o noapte înainte, când fusesem, în mod deliberat, „sondată”. Din anumite motive, colonelul Race era bănuitor. Dar de când intrase el în treaba asta? Ce legătură ar fi putut avea el cu afacerea?

— Cine e colonelul Race? Am întrebat.

— Asta da întrebare! E foarte cunoscut ca vânător de mare clasă şi, cum l-ai auzit în noaptea asta, e văr îndepărtat cu sir Lawrence Eardsley. De fapt nu l-am întâlnit niciodată până acum. Străbate Africa în lung şi-n lat. Părerea generală este că face parte din Secret Service. Nu ştiu dacă e sau nu adevărat, însă, în mod sigur, este o fiinţă destul de misterioasă.

— Ca moştenitor al lui sir Lawrence Eardsley, presupun că i-a revenit o mulţime de bani.

— Draga mea Anne, trebuie ameţit. Ştii, ar fi o partidă grozavă pentru tine.

— N-aş avea nici o şansă cu tine la bordul navei, am spus râzând. Oh, femeile astea măritate!

— Noi chiar că avem un avantaj, murmură Suzanne, mulţumită de sine. Însă toată lumea ştie că sunt total devotată lui Clarence… Ştii, soţul meu. E atât de sigur şi plăcut să faci dragoste cu o soţie devotată.

— Trebuie să fie foarte drăguţ pentru Clarence să fie însurat cu cineva ca tine.

— Am eu grijă de asta! Totuşi, mereu poate să se refugieze la Foreign Office, unde îşi pune ochelarii pe nas şi doarme de stinge într-un fotoliu uriaş. I-am putea telegrafia să ne spună ce ştie despre Race. Îmi place la nebunie să trimit telegrame. Iar pe Clarence îl supără atât de mult! Mereu pretinde că o scrisoare e tot atât de bună. Totuşi nu cred că ne va spune ceva. Este înspăimântător de discret. Asta face să fie atât de dificil de trăit cu el până la urmă. Dar să continuăm cu peţitul. Sunt sigură că Race este foarte atras de tine, Anne. Aruncă-i câteva priviri cu ochii ăştia ai tăi înnebunitori şi treaba e făcută. Toată lumea se cuplează pe vapor. N-ai altceva mai bun de făcut.

— Nu vreau să mă mărit.

— Nu? Spuse Suzanne. De ce nu? Mie îmi place la nebunie să fiu măritată… Chiar şi cu Clarence!

N-am gustat gluma ei.

— Ceea ce vreau să ştiu, am spus cu hotărâre, este ce legătură are colonelul Race cu afacerea asta. Cumva e implicat în ea.

— Nu crezi că a fost o pură întâmplare faptul că ne-a spus povestea aceea?

— Nu, nu cred, am răspuns hotărâtă. Ne-a urmărit pe toţi. Îndeaproape. Ţine minte, câteva diamante au fost recuperate, nu toate. Poate acestea sunt cele care lipsesc… Sau poate…

— Poate ce?

N-am răspuns direct.

— Aş vrea să ştiu ce s-a întâmplat cu celălalt tânăr, am spus. Nu Eardsley, ci… Cum îl chema?… Lucas!

— În tot cazul am realizat ceva. Astea sunt diamantele pe care le caută toţi oamenii ăştia. Pentru a intra în posesia lor trebuie s-o fi omorât-o „Bărbatul în costum maro” pe Nadina.

— N-a omorât-o el, am spus iute.

— Bine-nţeles că el a omorât-o. Cine altcineva putea s-o facă?

— Nu ştiu. Dar sunt sigură că nu el.

— A intrat în casă la trei minute după ea şi a ieşit alb ca foaia de hârtie.

— Pentru că a găsit-o moartă.

— Dar n-a mai intrat nimeni.

— Atunci înseamnă că asasinul era deja în casă, sau a intrat în alt fel. Nu era neapărat nevoie să treacă prin faţa căsuţei portarului, putea să sară zidul.

Suzanne mă privi pătrunzător.

— Bărbatul în costum maro”, murmură ea. Mă întreb, cine-o fi? Oricum, el şi „doctorul” din metrou sunt aceeaşi persoană. Avea timp să-şi reia înfăţişarea normală şi s-o urmărească pe Nadina la Marlow. Ea şi Carton urmau să se întâlnească acolo, amândoi aveau câte un permis de a vizita aceeaşi casă, iar dacă şi-au luat atâtea măsuri de precauţie ca întâlnirea să pară întâmplătoare, înseamnă că bănuiau

că erau urmăriţi. În tot cazul, Carton nu ştia că urmăritorul lui era „Bărbatul în costum maro”. Când l-a recunoscut, şocul a fost atât de mare încât şi-a pierdut complet capul şi a călcat în gol, nimerind pe şine. Toate astea par foarte clare, nu crezi, Anne?

N-am răspuns.

— Da, aşa s-a întâmplat. A luat hârtia din buzunarul mortului şi în graba lui a pierdut-o. Apoi a urmărit femeia la Marlow. Ce a făcut după ce a plecat de acolo, după ce o omorâse… Sau, după tine, o găsise moartă? Unde s-a dus?

Nici acum n-am spus nimic.

— Mă întreb, continuă Suzanne pe gânduri, e posibil să-l fi convins pe sir Eustace să-l ia pe vapor ca secretar? Ar fi fost o şansă unică să iasă în siguranţă din Anglia, evitând scandalul. Dar cum l-a convins? Pare ca şi cum l-ar avea la mână cu ceva.

— Pe el sau pe Pagett.

— Nu-ţi prea place Pagett. Sir Eustace spune că e cel mai capabil şi muncitor om. Şi, într-adevăr, poate fi. Bun, acum să-mi continui ipoteza. Rayburn este „Bărbatul în costum maro”. Citise hârtia pe care a pierdut-o. De aceea, înşelându-se, ca şi tine, în privinţa punctului, încearcă să pătrundă în cabina nr. 17 pe data de 22, la unu noaptea, după ce, în prealabil, încercase s-o obţină prin intermediul lui Pagett. Pe drum, cineva îl înjunghie…

— Cine? Am intervenit eu?

— Chichester. Da, totul se potriveşte. Telegrafiază-i lordului Nasby că l-ai găsit pe „Bărbatul în costum maro” şi viitorul ţi-e asigurat!

— Sunt câteva lucruri peste care ai trecut cu vederea.

— Ce lucruri? Rayburn are o cicatrice… Dar o cicatrice se poate imita destul de uşor. Are aceeaşi construcţie şi înălţime. Care e descrierea capului cu care i-ai făcut praf pe cei de la Scotland Yard?

Am început să tremur. Suzanne era foarte educată, foarte cultă, dar mă rugam la Dumnezeu să nu se priceapă şi la

termenii tehnici folosiţi în antropologie.
— Dolicocefal, am spus uşurel.
Suzanne păru să se îndoiască.
— Ăsta era?
— Da. Ştii… Cap lunguieţ. Un cap a cărui lăţime e mai mică de 75 la sută din lungime, i-am explicat didactic.
Urmă o pauză. Tocmai începusem să respir uşurată, când Suzanne întrebă brusc:
— Şi care e opusul?
— Ce înţelegi prin… Opus?
— Păi, trebuie să fie şi un opus. Cum se numeşte un cap a cărui lăţime e mai mare de 75 la sută din lungimea lui?
— Brahicefal, am şoptit fără voia mea.
— Asta e! Cred că aşa ai spus.
— Zău? A fost o scăpare, o greşeală de limbaj. Am vrut să spun dolicocefal. Mă străduisem din răsputeri să par convingătoare.
Suzanne mă cercetă din priviri, apoi începu să râdă.
— Minţi foarte bine, ţigăncuşo. Însă am câştiga timp dacă mi-ai spune tot adevărul.
— Nu e nimic de spus, am rostit cu încăpăţânare.
— Nu? Întrebă blând Suzanne.
— Cred că trebuie să-ţi spun, am rostit încetişor. Nu mi-e ruşine de ceva care doar… Ţi se întâmplă. Doar atât a făcut. A fost detestabil… Brutal şi nerecunoscător… Însă cred că-l înţeleg. E ca un câine ţinut în lanţ… Sau rău tratat… Şi care muşcă pe oricine. Înverşunat şi gata să-şi înfigă colţii. Nu ştiu de ce mă preocupă… Dar mă preocupă. Mă preocupă îngrozitor. Doar cât l-am văzut, şi întreaga viaţă mi s-a dat peste cap. Îl iubesc. Îl vreau. Voi merge în picioarele goale toată Africa până să-l găsesc şi-l voi face să mă iubească. Aş muri pentru el. Aş munci pentru el, i-aş fi sclavă, chiar aş cerşi sau aş cere cu împrumut pentru el! Gata, acum ştii!
Suzanne mă privi mult timp.
— Nu eşti câtuşi de puţin englezoaică, ţigăncuşo, spuse într-un târziu. N-ai numai o fărâmă de sentimentalism. În

viaţa mea n-am întâlnit pe cineva atât de practic şi atât de pasional. Eu n-am să ţin niciodată la cineva în felul ăsta, din fericire pentru mine, şi totuşi… Şi totuşi te invidiez, ţigăncuşo. E ceva să fii în stare să ţii la cineva. Majoritatea oamenilor nu pot. Dar ce noroc pe doctoraşul tău că nu te-ai măritat cu el. Nu pare deloc genul de om căruia să-i placă să ţină în casă un butoi cu exploziv! Deci, din cauza asta nu-i telegrafiezi lordului Nasby?

Am dat din cap.

— Şi totuşi îl crezi nevinovat?

— Mai cred şi că oamenii nevinovaţi pot fi spânzuraţi.

— Hm, da. Dar, dragă Anne, tu poţi privi lucrurile în faţă, de ce nu le priveşti acum. În ciuda a tot ce-ai spus, poate el a omorât-o pe femeia aceea.

— Nu, n-a făcut-o.

— Eşti subiectivă.

— Nu, nu sunt. Ar fi putut s-o omoare. Poate chiar a urmărit-o până acolo cu gândul ăsta. Dar el n-ar fi luat o bucată de funie neagră cu care să o stranguleze. Ar fi strangulat-o cu mâinile goale.

Suzanne se înfioră uşor. Ochii i se îngustară admirativ.

— Hm, Anne, încep să înţeleg de ce îl găseşti pe tânărul ăsta al tău atât de atrăgător!

Am prins prilejul să-l abordez pe colonelul Race, în dimineaţa următoare. După ce-mi primisem premiul de cinsprezece lire, am pornit-o în lungul punţii.

— Cum se simte ţigăncuşa în dimineaţa asta? Tânjeşte după uscat şi caravana de căruţe cu coviltir?

Am scuturat din cap.

— Acum că marea e atât de liniştită, aş sta la nesfârşit pe vapor.

— Ce entuziasm!

Ne-am aplecat amândoi peste balustradă. Marea era strălucitoare şi calmă, şi părea uleioasă. Din loc în loc se vedeau mari porţiuni colorate, albastre, verde deschis, verde de smarald, vineţii, oranj intens, ca într-o pictură

cubistă. La răstimpuri, o fulgerare argintie indica prezenţa peştilor zburători. Aerul era umed şi cald, aproape lipicios. Adierea lui era ca o sărutare parfumată.

— Azi-noapte ne-aţi spus o poveste foarte interesantă, am rupt eu tăcerea.

— Care din ele?

— Cea cu diamantele.

— Întotdeauna am fost convins că femeile sunt interesate de diamante.

— Bineînţeles că suntem. Apropo, ce s-a întâmplat cu celălalt tânăr? Aţi spus că erau doi tineri.

— Tânărul Lucas? Păi, bine-nţeles că n-ar fi putut fi adus în faţa justiţiei fără celălalt, aşa că a scăpat cu faţa curată.

— Şi ce s-a întâmplat cu el… În cele din urmă, vreau să spun? Ştie cineva?

Colonelul Race privea ţintă marea dinaintea sa. Faţa îi era lipsită de expresie, ca o mască, însă aveam impresia că nu-i plăcuse întrebarea mea. Totuşi, răspunse destul de prompt.

— A plecat pe front şi s-a luptat cu bărbăţie. A fost raportat ca dispărut şi rănit… De fapt, mort.

Asta era tot ce vroiam să ştiu. N-am mai întrebat nimic. Dar, mai mult ca oricând, m-am mirat cât de multe cunoştea colonelul Race. Rolul pe care îl juca în toată povestea asta mă nedumerea.

Mai aveam ceva de făcut. Să-l interoghez pe stewardul de noapte. Cu o mică încurajare financiară, l-am făcut repede să vorbească.

— Doamna nu s-a speriat, nu-i aşa, domnişoară? Părea o glumă nevinovată. Un pariu, sau cel puţin aşa am înţeles eu.

Puţin câte puţin, am scos totul de la el. Pe drumul de la Capetown spre Anglia, unul dintre pasageri îi dăduse un rolfilm cu instrucţiunea de a-l arunca pe 22 ianuarie, la 1 a.M. În cabina nr. 71, pe drumul de întoarcere. Cabina urma să fie ocupată de o doamnă şi afacerea fusese descrisă ca fiind un pariu. Am bănuit că stewardul îşi avusese porţia lui de câştig în tranzacţia asta. Numele

doamnei nu fusese menţionat. Bine-nţeles, cum doamna Blair s-a dus direct în cabina 71, aranjând schimbul imediat ce urcase la bord, stewardului nu-i trecuse nici o clipă prin cap că nu era doamna în cauză. Numele pasagerului cu care făcuse învoiala era Carton, iar descrierea lui îl indica, în mod clar, pe bărbatul mort în metrou.

Aşadar, din câte părea, unul din mistere era lămurit şi nu mai exista nici un dubiu că diamantele erau cheia întregii afaceri.

Ultimele zile pe „Kilmorden” trecură repede. Cu cât ne apropiam mai mult de Capetown, mă vedeam forţată să-mi elaborez, cu multă grijă, viitoarele planuri. Erau atât de mulţi oameni pe care, vroiam să-i scap din ochi. Domnul Chichester, sir Eustace şi secretarul său, şi… Da, colonelul Race! Cum urma să procedez? Normal că primul care-mi suscita atenţia era Chichester. Chiar mă vedeam nevoită de a-i şterge de pe lista suspecţilor pe sir Eustace şi pe domnul Pagett, când am avut şansa unei conversaţii, care mi-a deşteptat noi bănuieli.

Nu uitasem emoţia de neînţeles a domnului Pagett la auzul cuvântului Florenţa. În ultima seară pe care o mai petreceam la bord, eram cu toţii pe punte şi sir Eustace îi adresă o întrebare cu totul nevinovată secretarului său. Nu mai ştiu precis cum suna, parcă ceva în legătură cu întârzierea trenurilor în Italia, dar am observat imediat că domnul Pagett începu să manifeste aceeaşi nelinişte pe care o remarcasem şi cu alte ocazii. Când sir Eustace o invită pe doamna Blair la dans, m-am mutat repede pe scaunul alăturat celui al secretarului. Eram hotărâtă să descifrez enigma.

— Întotdeauna am visat să merg în Italia, am spus. Şi în mod special la Florenţa. V-a plăcut mult, nu-i aşa?

— Într-adevăr, mi-a plăcut, domnişoară Beddingfeld. Vă rog să mă scuzaţi, am o corespondenţă a lui sir Eustace care…

L-am apucat zdravăn de mâneca hainei.

— Oh, nu fugiţi! Am strigat cu un glas plângăreţ ca de cucoană bătrână. Sunt sigură că lui sir Eustace nu i-ar place să mă lăsaţi singură, fără să am cu cine vorbi. Se pare că nu vreţi niciodată să vorbiţi de Florenţa. Oh, domnule Pagett, cred că dumneavoastră tăinuiţi ceva!

Cum încă îmi mai ţineam mâna pe braţul lui, i-am simţit tresărirea.

— Deloc, domnişoară Beddingfeld, deloc, se grăbi să spună. Mi-ar face cu adevărat mare plăcere să vorbim despre asta, dar chiar am nişte telegrame…

— Oh, domnule Pagett, ăsta-i doar un pretext. Am să-i spun lui sir Eustace…

N-am continuat. Tresări din nou. Omul nu stătea bine cu nervii.

— Ce-aţi vrea să ştiţi?

Tonul său de martir resemnat m-a făcut să zâmbesc în gând.

— Oh, totul! Tablourile, măslinii…

M-am oprit, eu însămi în încurcătură.

— Presupun că vorbiţi italiana? Am reluat firul.

— Din păcate nici un cuvânt. Dar, desigur, m-au ajutat supraveghetorii de sală şi… Ăă… Ghizii.

— Exact, m-am grăbit să-l încurajez. Şi care a fost pictura dumneavoastră preferată?

— Oh, ăă… Madona… Ştiţi, Rafael.

— Draga bătrână Florenţa, am îngânat, sentimentală. Atât de pitorească pe malurile lui Arno. Splendid râu. Şi Domul, vă amintiţi de Dom?

— Desigur, desigur.

— Alt râu superb, nu-i aşa? M-am hazardat. Aproape chiar mai frumos decât Arno.

— În mod sigur.

Îmboldită de micul meu succes, am continuat tot aşa. Nu mai era nici un dubiu. Cu fiecare cuvânt pe care îl scotea, domnul Pagett se afunda tot mai mult în capcana pe care i-o întinsesem. Omul nu fusese în viaţa lui la Florenţa.

Dar, dacă nu la Florenţa, unde fusese? În Anglia? Pur şi simplu în Anglia, în timpul poveştii de la Mill House? M-am decis să întreprind un pas curajos.

— Ceea ce e curios, este că am impresia că v-am mai văzut undeva. Dar s-ar putea să mă înşel… Din moment ce atunci vizitaţi Florenţa. Şi totuşi…

L-am privit drept. Avea o căutătură de om hăituit. Şi-a trecut limba peste buzele uscate.

— Unde… Ăă. Unde.

— Cred că v-am văzut? Am încheiat în locul lui. La Marlow. Cunoaşteţi Marlow? Vai, bine-nţeles, ce proastă sunt, sir Eustace are o casă acolo!

Dar, cu o scuză bâlbâită şi incoerentă, victima mea se ridică şi zbură.

În noaptea aceea, am năvălit în cabina lui Suzanne, în culmea agitaţiei.

— Înţelegi, Suzanne, am exclamat când mi-am terminat povestirea, era în Anglia, la Marlow, în timpul când s-a comis crima. Mai eşti atât de sigură că „Bărbatul în costum maro” e vinovat?

— De un lucru sunt sigură, rosti Suzanne făcând, pe neaşteptate, cu ochiul.

— Care?

— Că „Bărbatul în costum maro” arată mai bine decât sărmanul Pagett. Nu, Anne, nu te bosumfla, a fost doar o glumă. Stai jos. Lăsând gluma la o parte, cred că ai făcut o descoperire foarte importantă. Până acum am considerat că Pagett are un alibi. Acum ştim că n-are.

— Exact, am spus. Trebuie să fim cu ochii pe el.

— Ca de altfel şi pe ceilalţi, spuse ea cu tristeţe. Ei bine, ăsta e unul din lucrurile pe care vreau să le discutăm împreună. Celălalt este… Banii. Nu, nu-ţi ridica nasul în vânt şi nu te îmbătoşa. Ştiu că eşti absurd de mândră şi independentă, dar va trebui să asculţi pe cineva cu experienţă. Suntem partenere… Nu ţi-aş oferi un penny, doar pentru că îmi placi, sau pentru că eşti o fată fără

prieteni… Ce îmi doresc eu este senzaţia şi sunt gata să plătesc pentru asta. Ne vom ocupa de cazul ăsta, indiferent de cheltuieli. Pentru început, ai să stai cu mine la Mount Nelson Hotel, pe cheltuiala mea şi vom pune la punct planul de bătaie.

Am discutat mult timp în contradictoriu. În cele din urmă, am cedat. Dar nu-mi plăcea. Vroiam să rezolv misterul de una singură.

— Rămâne stabilit, spuse Suzanne ridicându-se şi căscând. M-a obosit atâta elocinţă. Iar acum, să vorbim de victimele noastre. Domnul Chichester pleacă la Durban. Sir Eustace merge la Mount Nelson Hotel, iar apoi în Rdodesia. Îşi ataşează la tren vagonul personal şi, într-un moment de expansiune, după a patra cupă de şampanie, mi-a oferit un loc în vagonul lui. Aş spune că apoi a regretat, dar, în tot cazul, nu mai poate da înapoi dacă mă ţin de el.

— Bun, am aprobat eu, stai cu ochii pe sir Eustace şi pe Pagett, iar eu mă ocup de Chichester. Dar cum rămâne cu colonelul Race?

Suzanne mă privi ciudat.

— Anne, nu-l poţi suspecta cu adevărat…

— Ba pot. Suspectez pe oricine. Sunt în starea aceea în care şi cea mai puţin probabilă persoană ţi se pare suspectă.

— Şi colonelul Race merge în Rhodesia, spuse gânditoare Suzanne. Dacă am putea aranja ca sir Eustace să-l invite şi pe el…

— Tu poţi s-o faci. Ţie îţi reuşeşte totul.

— Îmi plac linguşelile, se alintă Suzanne.

Ne-am despărţit rămânând stabilit ca Suzanne să-şi pună toate talentele în joc pentru atingerea ţelului propus.

Mă simţeam prea agitată ca să mă duc imediat la culcare. Era ultima mea noapte la bord. Dimineaţa următoare, în zori, aveam să fiu la Table Bay.

Am urcat pe punte. Briza era proaspătă şi rece. Vaporul se balansa uşor pe marea vălurită. Puntea era întunecată şi

pustie. Era trecut de miezul nopţii.

M-am sprijinit de balustradă, urmărind dâra fosforescentă de spumă. În faţă era Africa, spre care înaintam pe marea întunecată. Mă simţeam singură într-o lume minunată. Învăluită într-o linişte ciudată, stăteam acolo, ruptă de timp, pierdută în visare.

Şi, brusc, am avut un straniu sentiment de primejdie. Nu auzisem nimic, însă m-am întors instinctiv. O umbră se furişase în spatele meu. Când m-am întors, ţâşni. O mână îmi strânse ca într-un cleşte beregata, înăbuşind orice strigăt pe care l-aş fi putut scoate. M-am zbătut cu disperare, dar n-aveam nici o şansă. Eram aproape sufocată, însă muşcam, şi mă agăţam, şi zgâriam, în cel mai femeiesc mod cu putinţă. Bărbatul era handicapat de faptul că era nevoit să mă împiedice să ţip. Dacă ar fi reuşit să mă ia prin surprindere, i-ar fi fost destul de uşor să mă arunce peste bord, doar săltându-mă puţin. Rechinii s-ar fi ocupat de restul.

Luptându-mă din răsputeri, am simţit că forţele îmi slăbesc. Agresorul o simţi şi el. Îşi adună toate puterile. Şi atunci, alergând cu paşi uşori, fără zgomot, apăru o altă umbră. Cu un pumn îl întinse la podea pe adversarul meu. Eliberată, m-am sprijinit de balustradă, sfârşită şi tremurând.

Salvatorul meu se întoarse spre mine cu o mişcare rapidă.

— Eşti rănită!

Tonul său avea ceva sălbatic… Ameninţător la adresa celui care îndrăznise să-mi facă rău. Îl recunoscusem înainte să vorbească. Era bărbatul cu cicatrice… Bărbatul meu.

Dar acea singură clipă în care atenţia lui se îndreptase spre mine îi fusese de ajuns inamicului căzut. Se ridicase fulgerător şi dispăruse în lungul punţii. Cu o înjurătură, Rayburn ţâşni după el.

Niciodată n-am putut să sufăr să rămân pe dinafară. M-am alăturat urmăririi… ca o prăpădită. La capătul punţii am

cotit spre tribord. Acolo, lângă uşa salonului, zăcea grămadă un bărbat. Rayburn se aplecă deasupra lui.

— L-ai pocnit iar? Am strigat gâfâind.

— N-a fost nevoie, îmi răspunse, rânjind. L-am găsit prăbuşit lângă uşă. Sau poate n-a putut s-o deschidă şi se preface. Vom vedea imediat. Şi vom vedea şi cine e.

M-am apropiat cu inima bătând ca un ciocan. Mi-am dat imediat seama că agresorul meu era mai solid ca Chichester. Oricum, Chichester era o creatură slăbănoagă, care, la o adică, ar fi folosit un cuţit, neavând atâta putere să lupte cu mâinile goale.

Rayburn scăpără un chibrit. Amândoi am scos câte o exclamaţie. Omul era Guy Pagett.

Rayburn păru total descumpănit în faţa descoperirii.

— Pagett, îngână el. Dumnezeule, Pagett!

Am avut un uşor sentiment de superioritate.

— Pari surprins.

— Sunt, rosti el cu greu. N-am bănuit niciodată… Se răsuci brusc spre mine. Dar tu? Tu nu eşti? Presupun că l-ai recunoscut când te-a atacat.

— Nu, nu l-am recunoscut. În tot cazul, nu mă surprinde.

S-a uitat bănuitor la mine.

— Mă întreb care e rolul tău în afacerea asta? Şi cât de multe ştii?

Am zâmbit.

— Mult, domnule… Ăă… Lucas!

Mă apucă de braţ şi strânsoarea involuntară a mâinii sale mi-a smuls un geamăt.

— De unde ştii numele? Mă întrebă răguşit.

— Nu e al tău? Am rostit cu dulceaţă. Sau preferi să ţi se spună „Bărbatul în costum maro”?

Asta îl zăpăci. Îmi eliberă braţul şi se dădu câţiva paşi înapoi.

— Eşti fată sau vrăjitoare? Şopti.

— Sunt o prietenă. Am făcut un pas spre el. Ţi-am oferit odată ajutorul meu… Ţi-l ofer din nou. Vrei să-l iei?

Ferocitatea răspunsului lui mă lăsă interzisă.

— Nu. Nu voi mai avea de-a face cu tine sau cu vreo altă femeie. Du-ţi până la capăt blestemăţia.

Ca şi înainte, calmul începu să mă părăsească.

— Poate nu-ţi dai seama că eşti cu totul în mâinile mele. O vorbă căpitanului…

— Spune-o! Rosti cu dispreţ, apoi înaintă cu un pas rapid. Şi în timp ce stăm şi discutăm situaţia, nu-ţi dai seama, fata mea, că în clipa asta, eşti în mâna mea? Te-aş putea strânge de gât, uite-aşa. Şi cu un gest brusc îşi însoţi vorba cu fapta. I-am simţit mâinile încleştându-se în jurul gâtului meu şi strângând… Chiar dacă oarecum uşor. Uite-aşa… Şi viaţa ţi se va scurge! Iar pe urmă, ca şi prietenul nostru care zace aici fără cunoştinţă, însă cu mai mult succes… Cadavrul tău va zbura la rechini. Ce spui de asta?

N-am spus nimic. Am râs. Şi totuşi, ştiam că pericolul e real. Căci, în momentul acela, mă ura. Însă mai ştiam şi că îmi plăcea pericolul, îmi plăceau mâinile lui încleştate pe gâtul meu. N-aş fi schimbat clipa aceea cu nici o altă clipă din viaţa mea…

Cu un râs scurt îmi dădu drumul.

— Cum te cheamă? Mă întrebă brutal.

— Anne Beddingfeld.

— Nimic nu te sperie, Anne Beddingfeld?

— Oh, ba dă, am rostit cu o detaşare care era departe de ceea ce simţeam cu adevărat. Viespile, femeile ironice, bărbaţii foarte tineri, gândacii de bucătărie şi vânzătorii încrezuţi.

Ca şi mai înainte, râse scurt. Apoi împinse cu piciorul mormanul inconştient care era Pagett.

— Ce facem cu gunoiul ăsta? Îl aruncăm peste bord? Întrebă neglijent.

— Cum vrei, i-am răspuns eu, cu un calm egal cu al lui.

— Îţi admir nesăţioasa sete de sânge, domnişoară Beddingfeld. Însă îl vom lăsa să-şi revină în voie. Nu e rănit serios.

— Înţeleg că te fereşti de a doua crimă, am spus dulce.

— A doua crimă?

Părea sincer nedumerit.

— Femeia din Marlow, i-am reamintit, urmărind cu atenţie efectul vorbelor mele.

O expresie ameninţătoare şi tristă totodată i se aşternu pe chip. Părea să fi uitat de prezenţa mea.

— Puteam s-o omor, spuse. Uneori cred că aveam de gând s-o omor…

Un sentiment de furie sălbatică, de ură faţă de moartă, puse stăpânire pe mine. Eu aş fi omorât-o în clipa aceea, dacă mi-ar fi stat în faţă… Pentru că el trebuie s-o fi iubit cândva… Trebuie. Trebuie. Să fi simţit asta pentru ea!

Mi-am recăpătat controlul şi am rostit cu glasul meu normal:

— Se pare că ne-am spus tot ce era de spus… În afară de noapte bună.

— Noapte bună şi rămas bun, domnişoară Beddingfeld.

— Au revoir, domnule Lucas.

Din nou tresări la auzul numelui. Se apropie.

— De ce spui asta… au revoir, vreau să zic?

— Pentru că am o presimţire că ne vom mai întâlni.

— Numai dacă n-am încotro!

Tonul său hotărât nu mă ofensă. Dimpotrivă, în sinea mea eram foarte satisfăcută. Nu sunt chiar proastă.

— În tot cazul, cred că ne vom mai reîntâlni, am spus.

— De ce?

Am clătinat din cap, incapabilă să explic sentimentul care mă îndemnase să afirm asta.

— Eu nu vreau să te mai văd niciodată, spuse el brusc, cu violenţă.

Era de-a dreptul o grosolănie, însă m-am mulţumit să râd şi m-am pierdut în bezna din jur.

L-am auzit pornind după mine, apoi oprindu-se, şi prin întunericul punţii, zbură un cuvânt: „vrăjitoareo!”

(Extrase din jurnalul lui sir Eustace Pedler)

Mount Nelson Hotel Capetown.

A fost cu adevărat o mare uşurare să scap de „Kilmorden”. Tot timpul cât m-am aflat la bord am fost conştient de plasa de intrigi ce se ţesea în jurul meu. Ca să pună capac la toate, Guy Pagett a trebuit să se implice, noaptea trecută, într-o încăierare de beţivani. E foarte simplu de negat, dar realitatea asta e. Căci ce altceva poţi gândi când un om vine la tine cu un cucui cât oul de mare şi cu un ochi colorat în toate nuanţele curcubeului?

Bineînţeles că Guy Pagett încearcă să învăluie în mister întreaga afacere. Conform lui, ai putea crede că ochiul său vânăt este rezultatul direct al devotamentului său pentru interesele mele. Povestea lui a fost extrem de vagă şi încâlcită şi a fost nevoie de mult timp până să pricep ceva.

Pentru început, se pare că a zărit un bărbat a cărui comportare i-a dat de bănuit. Astea sunt cuvintele lui Pagett. Le-a luat direct din cărţile cu poveşti despre spionajul german. Ce înţelege el printr-un om cu purtare care dă de bănuit, nici el nu ştie. Asta i-am şi spus.

— Se furişa de-o manieră plină de precauţie şi era miezul nopţii, sir Eustace.

— Bun, dar dumneata ce făceai, în loc să fii în pat ca orice bun creştin? L-am întrebat iritat.

— Cifram telegramele acelea ale dumneavoastră, sir Eustace, şi dactilografiam jurnalul la zi.

Pagett avea întotdeauna dreptate şi mai făcea şi pe martirul!

— Şi?

— Tocmai mă gândeam să arunc o privire primprejur înainte de a încuia. Omul venea pe culoar dinspre cabina dumneavoastră. Pe loc m-am gândit că ceva nu era în regulă cu el, după felul în care se uita în jur. A urcat treptele de lângă salon. L-am urmat.

— Dragul meu Pagett, de ce să nu se ducă bietul ins pe punte fără să fie cineva pe urmele lui? Multă lume chiar doarme pe punte… Foarte neconfortabil de altfel, asta a

fost întotdeauna părerea mea. Marinarii te spală odată cu puntea la cinci dimineaţa. Ideea m-a cutremurat. Oricum, dacă ai supărat pe vreun sărman nefericit care suferă de insomnie, nu mă mir că a dat cu dumneata de pământ.

Pagett părea răbdător.

— Ascultaţi-mă până la capăt, sir Eustace. Eram convins că omul stătuse la pândă în apropierea cabinei dumneavoastră, unde, în mod normal, nu avea ce căuta. Pe culoar sunt doar două cabine, a dumneavoastră şi a colonelului Race.

— Race… Am spus, aprinzându-mi cu grijă o ţigară, Race poate să-şi poarte şi singur de grijă, fără ajutorul dumitale, Pagett. Şi eu la fel, am adăugat.

Pagett veni mai aproape şi respiră din greu, ca întotdeauna, înainte de a împărtăşi un secret.

— Vedeţi, sir Eustace, am avut impresia… Iar acum sunt pe deplin convins, că era Rayburn.

— Rayburn?

— Da, sir Eustace.

Am clătinat din cap.

— Rayburn are prea mult bun simţ ca să încerce să mă trezească în toiul nopţii.

— Asta aşa e, sir Eustace. Cred că se ducea la colonelul Race. O întâlnire secretă… ca să primească ordine!

— Nu sâsâi la mine, Pagett, şi controlează-ţi respiraţia, am spus dându-mă puţin înapoi. Ideea dumitale e absurdă. De ce s-ar întâlni pe ascuns, în toiul nopţii? Dacă ar avea cineva ceva să-şi spună, ar putea s-o facă într-o manieră cât se poate de normală, ca din întâmplare, după ceaşca cu supă.

Nu-l convinsesem câtuşi de puţin.

— Ceva s-a petrecut noaptea trecută, sir Eustace, altfel de ce m-ar fi atacat Rayburn cu atâta brutalitate?

— Eşti foarte sigur că a fost Rayburn?

Pagett păru să fie perfect convins de asta. Din toată povestea, ăsta a fost singurul lucru pe care nu l-a bălmăjit.

— E ceva foarte ciudat în toată treaba asta, spuse el. De exemplu, unde este Rayburn?

— E adevărat că nu l-am văzut de când am debarcat. N-a venit cu noi la hotel. Oricum, refuz să cred că i-a fost frică de Pagett.

De altfel, întreaga afacere este foarte supărătoare. Unul din secretarii mei s-a volatilizat, celălalt arată ca un boxer bătut măr. În asemenea condiţii, nu pot să-l iau cu mine. Aş fi de râsul Capetown-ului. După-amiază am o întâlnire ca să predau „secretul” bătrânului Milray, dar n-am să-l iau pe Pagett cu mine. Dracu' să-l ia de bătăuş!

Sunt într-o pasă foarte proastă. Am avut un mic dejun scârbos cu oameni scârboşi. Chelneriţei olandeze cu glezne groase i-a trebuit o jumătate de oră să-mi aducă o bucată de peşte necomestibil.

Şi toată farsa asta cu sculatul la cinci dimineaţă ca să mergi în port să vezi un doctor cu ochii cârpiţi de somn şi să stai cu mâinile ridicate deasupra capului, pur şi simplu m-a obosit.

Mai târziu:

S-a întâmplat un lucru foarte serios. M-am dus la întâlnirea cu primul ministru, luând cu mine plicul sigilat al lui Milray. Nu părea să se fi umblat la el, însă înăuntru era o foaie de hârtie albă!

Acum cred că am intrat în încurcătura dracului. De ce m-oi fi lăsat eu îmbrobodit de prostul ăla bătrân de Milray şi m-am băgat în treaba asta, nu pot să pricep.

Pagett este un straşnic consolator de meserie. Afişează o anume satisfacţie disperată care mă înnebuneşte. În plus, a profitat de tulburarea mea ca să mă blagoslovească cu cufărul de hârtie. Dacă nu e atent, următoarea înmormântare la care va participa va fi cea a sa.

Oricum, în cele din urmă, a trebuit să-l ascult.

— Sir Eustace, de ce n-am presupune că Rayburn a surprins câteva cuvinte din ceea ce aţi discutat cu domnul Milray pe stradă? Amintiţi-vă, n-aţi avut nici o recomandare

scrisă din partea domnului Milray. L-aţi acceptat pe Rayburn doar pe baza vorbelor sale.

— Deci, crezi că Rayburn e un escroc?

Pagett credea. Nu ştiu cât de mult îi erau influenţate părerile de ochiul său vânăt. Elaboră un foarte drăguţ cap de acuzare împotriva lui Rayburn. Iar dispariţia acestuia din urmă îl întărea. Părerea mea era să nu întreprind nimic în privinţa asta. Un om care şi-a permis să se facă de râs nu arde de nerăbdare să-şi trâmbiţeze isprava.

Însă Pagett, ale cărui recente nenorociri nu-i diminuară energia, era pentru măsuri drastice. O făcu în felul său, desigur. Se repezi la sediul poliţiei, expedie nenumărate telegrame şi aduse o turmă de oficialităţi engleze şi olandeze să bea whisky cu sifon pe cheltuiala mea.

În seara aceea am primit răspunsul lui Milray. Nu ştia nimic de fostul meu secretar! Din toată situaţia, un singur lucru era liniştitor.

— În tot cazul, i-am spus eu lui Pagett, n-ai fost otrăvit. Ai avut una din obişnuitele dumitale crize de bilă.

L-am văzut tresărind. A fost singurul meu punct marcat.

Mai târziu:

Pagett este în elementul lui. Creierul îi abundă în idei sclipitoare. Acum e convins că Rayburn nu e altul decât „Bărbatul în costum maro”. Aş spune că are dreptate. De obicei are. Dar toate astea devin neplăcute. Cu cât plec mai repede în Rhodesia, cu atât mai bine. I-am explicat lui Pagett că nu mă va însoţi.

— Pricepi, dragul meu, trebuie să rămâi aici, pe poziţie. În orice clipă poţi fi solicitat să-l identifici pe Rayburn. Şi, în plus, demnitatea mea de membru al Parlamentului îmi impune să iau hotărârea asta. Nu pot căra după mine un secretar care pare să fi fost implicat, recent, într-o încăierere de stradă.

Pagett tresări. E un tip atât de respectabil încât înfăţişarea lui pare să fie chinul şi blestemul vieţii sale.

— Dar ce veţi face cu corespondenţa şi cu notele pentru discursurile dumneavoastră, sir Eustace?

— Mă descurc eu, am spus plin de importanţă.

— Vagonul dumneavoastră va fi ataşat la trenul de miercuri, mâine dimineaţă, de la ora unsprezece. Am aranjat totul. Doamna Blair ia cu sine o servitoare?

— Doamnă Blair? Am icnit eu.

— Spune că i-aţi oferit un loc.

Acum că mă gândeam, da, îi oferisem. În noaptea balului mascat. Chiar insistasem să vină. Însă nu crezusem nici o clipă că va veni! Cât e ea de încântătoare, nu sunt sigur că-i doresc compania tot drumul până-n Rhodesia şi retur. Femeile necesită să le dai atâta atenţie! Şi uneori îţi încurcă socotelile.

— Am mai invitat şi pe altcineva? Am întrebat nervos. În momente de expansiune faci asemenea chestii.

— Se pare că doamna Blair crede că l-aţi invitat şi pe colonelul Race.

Am mârâit.

— Trebuie să fi fost foarte beat dacă l-am invitat pe Race. Chiar foarte beat. Ascultă sfatul meu, Pagett, şi ochiul tău vânăt să-ţi fie învăţătură de minte, să nu te mai îmbeţi niciodată.

— După cum ştiţi, eu sunt antialcoolic, sir Eustace.

— E mult mai înţelept să-ţi iei angajamentul că n-o mai faci, dacă ai o slăbiciune în domeniul ăsta. N-am mai invitat pe nimeni altcineva, nu-i aşa, Pagett?

— Din câte ştiu eu, nu, sir Eustace.

Am oftat uşurat.

— Mai era domnişoara Beddingfeld, am spus gânditor. Vrea să meargă în Rhodesia să dezgroape oase, aşa cred. Am de gând să-i ofer o slujbă temporară, ca secretară. Ştie să dactilografieze, asta mi-a spus-o chiar ea.

Spre surpriza mea, Pagett s-a opus cu vehemenţă. Nu-i place Anne Beddingfeld. Chiar din noaptea ochiului vânăt, a manifestat o emoţie necontrolată, ori de câte ori se

menţionează numele ei. În ultimul timp, Pagett e plin de mistere.

Numai ca să-l necăjesc, am să invit fata. Cum spuneam mai înainte, are nişte picioare extrem de frumoase.

(Continuarea povestirii lui Anne Beddingfeld.)

Nu cred să uit cât voi trăi clipa în care am văzut, pentru prima oară, Table Mountain. M-am trezit cumplit de devreme şi am urcat pe punte. M-am dus direct în vârful punţii, ceea ce cred că era un delict grav, dar eram hotărâtă să înfrunt orice ca să fiu singură. Tocmai intram în Table Bay. Deasupra lui Table Mountain pluteau nori albi, şi, cuibărit pe pantele de dedesubt, direct spre mare, se afla oraşul adormit, mângâiat şi binecuvântat de răsăritul soarelui.

Mi se tăiase respiraţia şi aveam acea ciudată durere interioară nesăţioasă care te cuprinde când te afli în faţa a ceva extraordinar de frumos. Nu mă prea pricep să exprim asemenea lucruri, dar am ştiut că găsisem, chiar şi numai pentru o clipă, ceea ce căutasem încă de când părăsisem Little Hampsly. Ceva nou, ceva nevisat, ceva ce-mi satisfăcea setea de romantism.

Într-o tăcere perfectă, sau aşa mi se părea mie, „Kilmorden” aluneca mai aproape, tot mai aproape. Era ca într-un vis. Ca toţi visătorii, nu puteam renunţa să visez. Noi, bieţii muritori, suntem atât de dornici să nu ne scape nimic.

„Asta e Africa de Sud”, mi-o spuneam întruna, cu nesaţ. „Africa de Sud, Africa de Sud! Vezi lumea. Aceasta e lumea. O vezi. Gândeşte-te la asta, Anne Beddingfeld, cap sec! Vezi lumea!”

Credeam că sunt singură pe punte, dar acum am observat o altă siluetă rezemată de balustradă, absorbită, cum fusesem şi eu, de apropierea rapidă a oraşului. Chiar înainte de a întoarce capul, am ştiut cine era. În pacea răsăritului de soare, scena din noaptea trecută părea ireală şi melodramatică. Ce trebuie să fi crezut despre mine?

Lucrurile pe care le spusesem îmi făceau acum obrajii să ardă. Şi nu le gândisem… Sau da?

Am întors capul cu hotărâre şi mi-am pironit privirea pe Table Mountain. Dacă Rayburn venise aici ca să fie singur, nu trebuia să-l deranjez cu prezenţa mea.

Însă, spre marea mea uimire, am auzit paşi uşori pe punte, în spatele meu, şi apoi glasul său plăcut şi firesc:

— Domnişoară Beddingfeld.

— Da.

M-am întors.

— Vreau să-mi cer scuze. Azi-noapte m-am purtat ca un adevărat ţopârlan.

— A… a fost o noapte deosebită, am spus repede.

Nu era o remarcă foarte inteligentă, dar a fost singurul lucru pe care l-am găsit.

— Mă ierţi?

Am întins mâna fără nici o vorbă. Mi-a luat-o.

— Ar mai fi ceva de spus. Gravitatea lui se adânci. Domnişoară Beddingfeld, poate n-o ştii, dar eşti implicată într-o afacere destul de periculoasă.

— Am ghicit de mult, am spus.

— Nu, n-ai ghicit. Nu e posibil să ştii. Vreau să te previn. Lasă baltă toată treaba asta. Nu te priveşte cu adevărat. Nu te amesteca, doar din curiozitate, în problemele celorlalţi. Nu, te rog, nu te supăra din nou. Nu vorbesc de mine. N-ai idee peste ce-ai putea da… pe oamenii ăştia nimic nu-i opreşte. Sunt absolut neîndurători. Deja eşti în pericol… Gândeşte-te la noaptea trecută. Ei îşi închipuie că ştii ceva. Singura ta şansă este să-i convingi că se înşeală. Dar ai grijă, evită întotdeauna primejdia şi, ascultă, dacă vreodată vei cădea în mâinile lor, nu încerca să faci pe deşteapta… Spune-le întreg adevărul, asta va fi singura ta scăpare.

— Mă faci să mi se încreţească pielea, domnule Rayburn, am spus fără a minţi prea mult. De ce te-ai deranjat să mă previi?

Tăcu câteva clipe, apoi rosti cu glas scăzut.

— Poate fi ultimul lucru pe care îl pot face pentru tine. Odată ajuns la ţărm am să fiu în siguranţă… Dar s-ar putea să nu ajung la ţărm.

— Ce? Am strigat.

— Vezi, mă tem că nu eşti singura persoană care ştie că eu sunt „Bărbatul în costum maro”.

— Dacă crezi că eu am spus… M-am repezit cu înflăcărare.

Mă linişti cu un zâmbet.

— Nu mă îndoiesc de tine, domnişoară Beddingfeld. Dacă am spus-o vreodată, am minţit. Dar mai există o persoană la bord care a ştiut tot timpul. Un cuvânt să scoată… Şi numărul meu s-a terminat. Totuşi, nu cred că va vorbi.

— De ce?

— Pentru că e un om căruia îi place să joace pe mâna lui. Iar dacă m-ar înhăţa poliţia, nu i-aş mai fi de nici un folos. Liber – i-aş putea fii! Ei bine, o vom şti într-o oră.

Râdea uşor ironic, însă i-am văzut faţa gravă. Dacă se juca cu soarta era un bun jucător. Putea pierde zâmbind.

— În tot cazul, rosti el uşor, nu cred că ne vom mai întâlni.

— Nu, am spus încetişor. Cred că nu.

— Aşa că… Rămas bun.

— Rămas bun.

Îmi strânse mâna puternic, o clipă ciudaţii lui ochi luminoşi părură să se incendieze într-ai mei, apoi se întoarse brusc şi plecă. I-am auzit paşii îndepărtându-se în lungul punţii, stârnind ecou după ecou. Simţeam că-i voi auzi toată viaţa. Paşi… Care plecau din viaţa mea.

Recunosc deschis că nu mi-a plăcut următoarele două ore. Abia după ce am debarcat şi am terminat cu majoritatea formalităţilor ridicole pe care le impune birocraţia, am respirat din nou în voie. Nimeni nu fusese arestat, şi mi-am dat seama că era o zi binecuvântată de Dumnezeu, şi că îmi era îngrozitor de foame. M-am alăturat lui Suzanne. Oricum, în noaptea aceea, aveam să stau cu ea la hotel. Vaporul nu pleca spre Port Elizabeth şi Durban până în

dimineaţa următoare. Ne-am suit într-un taxi şi am plecat spre Mount Nelson.

Totul era divin. Soarele, aerul, florile! Când mă gândeam la Little Hampsly în ianuarie, înnoroiat până la genunchi, şi ploile gata să cadă. Simţeam o încântare fără de margini. Suzanne nu era chiar atât de entuziasmată. Ea călătorise mult, bine-nţeles. În plus, nu e genul de om care să se emoţioneze înainte de micul dejun. Mă mustră cu asprime, când am scos un chiuit entuziast, la vederea unei enorme rochiţe – a rândunicii albastre.

Apropo, vreau să clarific chiar de acum că povestea asta nu va fi o poveste despre Africa de Sud. Garantez că nu va fi nici un fel de culoare locală… Ştiţi cum e cu treburile astea… Jumătate de cuvinte în italice pe fiecare pagină. Îmi plac foarte mult, dar eu nu sunt în stare. În insulele din Sudul Pacificului, fireşte, imediat te poţi referi la bêche-de-mer. Nu ştiu ce este bêche-de-mer, n-am ştiut niciodată şi probabil că nici nu voi şti. Am încercat, de câteva ori, să ghicesc, şi am ghicit prost. În Africa de Sud, ştii că se vorbeşte de îndată de stoep… Ce e acest stoep ştiu… E ceva în jurul casei, în care stai. În diferite părţi ale lumii i se spune verandă, piazza, sau ha-ha. Apoi mai este paw-paw. Citisem adesea despre paw-paw. Am descoperit imediat ce era, căci mi se pusese unul în faţă, la micul dejun. Prima dată, am crezut că e un pepene galben veştejit. Chelneriţa olandeză m-a luminat şi m-a convins să încerc din nou, cu zahăr şi lămâie, întotdeauna îl asociasem vag cu hula-hula care, cred eu, deşi s-ar putea să greşesc, este o fustă din paie în care dansează fetele acelea din Hawaii. Nu, cred că greşesc… Aceea e lava-lava.

În orice caz, după ce pleci din Anglia, toate chestiile astea sunt foarte amuzante. Nu mă pot reţine să nu mă gândesc că viaţa noastră insulară rece ar fi mai luminoasă dacă ai avea la micul dejun ouă cu şuncă-şuncă şi apoi ai ieşi îmbrăcat în jerseu-jerseu să-ţi cumperi cărţi.

Suzanne se mai îmblânzi după micul dejun. Mi-am dat o cameră alăturată cu a ei, cu o încântătoare privelişte direct spre Table Bay. Am admirat peisajul, în timp ce Suzanne cotrobăia, după nu ştiu ce cremă de faţă, specială. După ce o găsi şi începu s-o aplice, fu în stare să mă asculte.

— L-ai văzut pe sir Eustace? Am întrebat. Când intram noi, el tocmai ieşea din sala pentru micul dejun. Avusese nişte peşte stricat sau aşa ceva, şi tocmai îi spunea chelnerului şef ce crede el despre asta, şi a aruncat o piersică pe podea ca să arate cât este de tare… Numai că nu era chiat atât de tare precum crezuse şi s-a făcut fleaşcă.

Suzanne zâmbi.

— Lui sir Eustace nu-i place să se scoale devreme cum nu-mi place nici mie. Dar, Anne, pe domnul Pagett l-ai văzut? M-am ciocnit de el pe culoar. Avea un ochi vânăt. Ce-o fi făcut?

— Doar a încercat să mă arunce peste bord, am răspuns cu nonşalanţă.

Nimerisem în plin. Suzanne îşi lăsă jumătate de faţă nedată cu cremă şi mă bombardă cu întrebările. I-am răspuns la toate.

— Totul devine din ce în ce mai misterios, strigă ea. Credeam că va fi floare la ureche să mă ţin după sir Eustace şi tu te vei distra de minune cu reverendul Edward Chichester, dar acum nu mai sunt convinsă. Sper ca Pagett să nu mă împingă din tren în vreo noapte întunecoasă.

— Cred că tu eşti în afară de orice bănuială, Suzanne. Dar, dacă se întâmplă nenorocirea, am să-i telegrafiez lui Clarence.

— Bine că mi-ai adus aminte… Dă-mi un formular de telegramă. Acum stai să văd cum să scriu. „Implicată în cel mai palpitant mister te rog trimite imediat o mie de lire. Suzanne.”

I-am luat formularul şi i-am sugerat că ar putea elimina „cel mai” şi „de” şi, dacă nu ţinea neapărat să fie politicoasă, chiar „te rog”. Totuşi, în problema banilor,

Suzanne era nechibzuită. În loc să asculte sfaturile mele economice, mai adăugă trei cuvinte: „mă distrez formidabil.”

La prânz, Suzanne avea programat să mănânce cu nişte prieteni, care veniră s-o ia de la hotel la unsprezece. Am rămas singură. Am coborât din hotel, am traversat linia de tramvai şi am luat-o în jos pe strada umbrită de copaci până am ajuns în bulevardul principal. Mi-am continuat drumul bucurându-mă de lumina soarelui şi chipurile negre ale vânzătorilor de flori şi fructe. În plus, am descoperit un loc unde se putea mânca cea mai delicioasă îngheţată. În sfârşit, am cumpărat cu şase penny un coşuleţ cu piersici şi mi-am îndreptat paşii înapoi spre hotel.

Spre surpriza şi încântarea mea, am găsit un bilet pentru mine. Era de la custodele muzeului. Citise despre sosirea mea la bordul lui „Kilmorden”, unde eram descrisă ca fiind fiica celui ce fusese profesorul Beddingfeld. Îl cunoscuse vag pe tatăl meu şi avea o mare admiraţie pentru el. Continua prin a-mi scrie că soţia lui ar fi încântată să iau ceaiul cu ei, în după-amiaza aceea, în vila lor din Muizenberg. Îmi dădea lămuriri cum se ajunge acolo.

Era plăcut să constat că sărmanul meu tată nu fusese dat uitării şi că lumea îi acorda încă o înaltă preţuire. Întrezăream că voi fi escortată personal să vizitez muzeul înainte de a părăsi Capetown, dar m-am înşelat. Pentru majoritatea oamenilor asta ar putea părea o onoare… Dar ai putea avea mult mai multe alte treburi de făcut, decât să fii cărat pe sus dimineaţa, la prânz şi seara.

Mi-am pus cea mai bună pălărie (una dintre cele aruncate de Suzanne) şi cea mai puţin uzată rochie de pânză albă şi, imediat după prânz, am plecat. Am luat un tren rapid spre Muizenberg şi am ajuns cam într-o jumătate de oră. A fost o excursie drăguţă. Trenul şerpuia încet în jurul poalelor lui Table Mountain, iar unele flori arătau superb. Eram slabă la geografie, nu ştiusem niciodată prea bine că Capetown era o peninsulă, de aceea am fost destul de surprinsă să

descopăr că, după ce am coborât din tren, aveam iar în faţă marea. Se făcea baie în toată regula. Lumea avea bucăţi scurte de scândură, curbate, şi zbura pe apă. Era mult prea devreme să mă duc la ceai. M-am îndreptat spre oficiul balnear şi când am fost întrebată dacă doresc un surf-board, am spus „Da, vă rog”. Surfingul pare extrem de uşor. Nu e. Nu spun mai mult. Eram tare supărată şi am aruncat de tot scândura. Totuşi, eram foarte hotărâtă să mă întorc cu prima ocazie, şi s-o iau de la capăt. Nu mă puteam lăsa bătută. Doar din greşeală, mi-au reuşit câţiva metri şi am fost delirant de încântată. Surfingul e cam aşa: ori înjuri de mama focului, ori eşti tâmpeşte mulţumit de tine însuţi.

După câteva mici bâjbâieli am găsit vila Medgee. Era drept pe partea muntelui, izolată de celelalte căsuţe şi vile. Am sunat şi un băiat cafru, zâmbăreţ mi-a deschis.

— O caut pe doamna Raffini, am spus.

M-a poftit înăuntru, a luat-o înaintea mea pe coridor şi a deschis o uşă. Tocmai când să-i trec pragul, am ezitat. Am avut o bruscă presimţire. Am intrat şi uşa se trânti rapid în urma mea.

Un bărbat se ridică de pe scaunul din spatele mesei şi înaintă cu mâna întinsă.

— Sunt atât de bucuros că v-am convins să ne vizitaţi, domnişoară Beddingfeld, spuse el.

Era un bărbat înalt, evident olandez, cu o barbă de culoarea focului. Nu semăna câtuşi de puţin a custode de muzeu. De fapt, mi-am dat seama, într-o secundă, că mă lăsasem prostită.

Eram în mâna duşmanului.

Asta m-a forţat să-mi amintesc de episodul al treilea din „Peripeţiile Pamelei”. De câte ori nu stătusem în scaunele de şase penny, ronţăind un baton de ciocolată cu lapte de doi penny şi tânjind să mi se întâmple şi mie lucruri asemănătoare! Ei bine, mi se întâmplau cu vârf şi îndesat! Şi nu prea erau atât de amuzante precum îmi imaginasem. Pe ecran totul e perfect… Ştii foarte bine că va urma şi episodul al patrulea. Însă, în realitate, nimeni nu-ţi garantează, în mod absolut, că Anna Aventuriera nu-şi va frânge brusc gâtul la sfârşitul oricărui episod.

Da, căzusem în capcană. În minte îmi reveniră toate lucrurile pe care Rayburn mi le spusese în dimineaţa aceea. „Spune adevărul”, mă sfătuise el. Bun, aş fi putut s-o fac, dar mi-ar fi ajutat la ceva? Povestea mea ar fi fost crezută? Li s-ar fi părut verosimil că am pornit în escapada asta nebunească numai pe baza unei bucăţi de hârtie mirosind a naftalină? Mie îmi suna ca o poveste total incredibilă. În acel moment de luciditate m-am blestemat pentru cât de melodramatic de tâmpită fusesem şi am tânjit din tot sufletul după plictiseala tihnită din Little Hampsly.

Toate astea mi-au trecut prin cap în mai puţin timp decât mi-a luat să le scriu. Prima mea mişcare a fost să mă dau instinctiv înapoi şi să caut clanţa uşii. Temnicerul meu râânji doar.

— Te afli aici, şi aici rămâi, remarcă el glumeţ.

Am făcut totul să-mi compun o mină curajoasă.

— Am fost invitată aici de custodele muzeului din Capetown. Dacă am făcut o încurcătură… O greşeală…

— O greşeală? Oh, da, o mare greşeală!

Râse grosolan.

— Cu ce drept mă reţineţi? Am să informez poliţia…

— Ham, ham, ham., ca un căţeluş-jucărie. Râse iar.

M-am aşezat pe un scaun.

— Nu pot să trag concluzia că eşti un nebun periculos, am spus cu răceală, renunţând la pronumele de politeţe.

— Zău?

— Aş vrea să te înştiinţez că prietenii mei ştiu foarte bine unde am plecat, şi dacă nu mă întorc până diseară, vor porni în căutarea mea. Pricepi?

— Deci prietenii tăi ştiu unde eşti, aşa? Care prieteni?

În faţa acestei întrebări, mi-am calculat şansele. Să-l menţionez pe sir Eustace? Era un om foarte cunoscut şi numele lui ar fi atârnat greu. Dar dacă ei erau în legătură cu Pagett, ar fi ştiut că mint. Mai bine să nu risc cu sir Eustace.

— Una ar fi doamna Blair, am spus uşor. Prietena mea cu care stau.

— Nu cred, răspunse temnicierul meu, scuturându-şi cu viclenie barba portocalie. Nu v-aţi văzut de la unsprezece, iar biletul nostru l-ai primit la prânz.

Cuvintele lui îmi dovedeau cât de îndeaproape fusesem urmărită, dar nu aveam de gând să cedez fără luptă.

— Eşti foarte deştept, am spus. Poate n-ai auzit de acea invenţie foarte utilă care se cheamă telefon. Doamna Blair m-a sunat în timp ce-mi făceam siesta. I-am spus unde merg după-amiază.

Spre marea mea satisfacţie, am observat o umbră de nelinişte străbătându-i chipul. Era limpede că nu luase în calcul posibilitatea ca Suzanne să-mi fi telefonat. Ce mult îmi doream s-o fi făcut!

— Destul! Spuse el aspru, ridicându-se.

— Ce ai de gând să faci cu mine? Am întrebat, străduindu-mă, în continuare să par detaşată.

— Să te duc undeva unde să nu poţi face nimic, în cazul în care prietenii tăi vor veni să te caute.

O clipă sângele mi-a îngheţat în vene, însă următoarele lui cuvinte mă liniştiră.

— Mâine va trebui să răspunzi la câteva întrebări şi, după aceea, o să vedem ce vom face cu tine. Şi să ştii de la mine, domnişorică, avem destule mijloace să determinăm prostuţele să vorbească.

Nu era amuzant, în schimb avem un răgaz de respiro până mâine. Era limpede că omul ăsta nu făcea decât să îndeplinească ordinele unui superior. Să fi fost acel superior Pagett?

Strigă şi apărură doi băştinaşi cafri. Am fost dusă la etaj. În ciuda zbaterilor mele, am fost legată la mâini şi la picioare şi mi s-a pus căluş în gură. Camera în care mă aflam era un fel de mansardă, chiar sub acoperiş. Olandezul se înclină ironic şi ieşi trăgând uşa după el.

Eram complet neajutorată. Oricât m-aş fi sucit şi răsucit, nu mi-aş fi putut slăbi câtuşi de puţin legăturile, iar căluşul mă împiedica să strig. Dacă, printr-o întâmplare, cineva ar fi venit în casă, n-aş fi putut face nimic să-i atrag atenţia. Am auzit cum jos se trânteşte o uşă. Era clar că olandezul plecase.

Înnebuneam la gândul că nu puteam face nimic. Am tras din nou de legături, însă nodurile ţineau. În cele din urmă, am renunţat şi, fie am leşinat, fie am adormit. Când m-am trezit mă durea peste tot. Se făcuse foarte întuneric şi mi-am zis că trebuie să fie noapte de-a binelea, căci luna era în înaltul cerului şi strălucea prin luminatorul prăfuit. Căluşul aproape că mă sufoca, iar înţepeneala şi durerea erau insuportabile.

Deodată ochii mi-au căzut pe un ciob de sticlă ce zăcea într-un colţ. O rază de lună se oprise chiar pe el, iar lucirea lui îmi atrăsese atenta. În timp ce mă uitam la el, mi-a venit o idee.

Mâinile şi picioarele nu-mi erau de nici un ajutor, dar măcar puteam să mă rostogolesc. Încet şi cu greu, m-am pus în mişcare. Nu era uşor. Pe lângă faptul că mă durea îngrozitor tot corpul şi nici nu-mi puteam proteja faţa cu mâinile, era extrem de dificil să urmez o anumită direcţie.

Mă rostogoleam în toate direcţiile, mai puţin în cea în care vroiam să ajung. În cele din urmă, am reuşit, totuşi, să-mi ating ţinta. Aproape că am pipăit-o cu mâinile legate.

Chiar şi atunci n-a fost uşor. Mi-a luat o groază de timp până să apuc sticla în poziţia potrivită, să mă rostogolesc până la perete şi să mă sprijin de el. Apoi am început s-o frec în sus şi-n jos de sfoara ce-mi ţinea mâinile legate. A fost o treabă înfiorătoare şi aproape că ajunsesem să disper, însă, în cele din urmă, am reuşit să-mi eliberez încheieturile mâinilor. Restul a fost o problemă de timp. De îndată ce mi-am restabilit circulaţia în mâini, frecându-mi cu putere încheieturile, mi-am scos căluşul. Câteva inspirări adânci mi-au făcut foarte bine.

Foarte curând am desfăcut şi ultimul nod, dar, şi după aceea, mi-a trebuit destul timp până să mă ţin bine pe picioare, în sfârşit, stăteam dreaptă, mişcându-mi braţele în toate părţile ca să-mi pun sângele în mişcare şi mă gândeam în fel şi chip cum să fac să găsesc ceva de mâncare.

Am aşteptat cam un sfert de oră, să fiu sigură că-mi recăpătasem puterile. Apoi m-am dus în vârful picioarelor la uşă. Aşa cum sperasem, nu era încuiată, ci doar închisă. Am deschis-o şi m-am uitat cu grijă afară.

Totul era învăluit în tăcere. Lumina lunii pătrundea printr-o fereastră şi am putut vedea casa scării prăfuită, fără covoare. M-am furişat cu mii de precauţii spre ea. Nu se auzea nici un sunet… Dar, în timp ce stăteam pe palierul de jos, un uşor murmur de voci ajunse până la mine. Am încremenit. O vreme nu m-am mişcat de acolo. Un ceas de perete îmi arătă că trecuse de miezul nopţii.

Eram pe deplin conştientă de riscurile pe care mi le-aş fi asumat dacă coboram jos, însă curiozitatea era prea mare. Cu infinite precauţii m-am pregătit să explorez locul. M-am furişat încetişor pe ultimele scări şi am ajuns în holul pătrat. M-am uitat în jur… şi mi-am ţinut respiraţia cu un icnet. Lângă uşa holului stătea un băiat cafru. Nu părea să mă fi

văzut şi chiar aşa era, căci după ritmul respiraţiei mi-am dat seama că dormea.

Să mă retrag sau să merg mai departe? Glasurile veneau dinspre camera în care fusesem condusă la sosire. Unul era al prietenului meu, olandezul, pe celălalt nu l-am putut recunoaşte pe loc, deşi mi se părea vag familiar.

În cele din urmă, am decis că era de datoria mea să aud tot ce puteam auzi. Trebuia să risc să-l trezesc pe cafru. Am traversat fără zgomot holul şi am îngenuncheat lângă uşa biroului. Câteva clipe murmurul a rămas tot nedesluşit. Vocile erau mai puternice, însă nu puteam distinge ce se vorbea.

Mi-am lipit ochiul de gaura cheii. După cum ghicisem, unul dintre vorbitori era olandezul. Celălalt era în afara razei mele vizuale. Brusc, se ridică să-şi ia ceva de băut. I-am văzut spatele îmbrăcat în negru şi ţinuta decentă. Am ştiut, încă înainte de a se întoarce, cine era.

Domnul Chichester!

Acum am început să desluşesc vorbele.

— În tot cazul, e periculos. Dacă prietenii ei vin după ea?

Cel care vorbise era olandezul. Chichester îi răspundea. Renunţase complet la vocea blajină de preot, deci nu era de mirare că nu-l recunoscusem.

— Ăsta-i un bluf. Ei habar n-au unde e ea.

— Vorbea cu multă hotărâre.

— Se poate. Am studiat problema şi nu avem de ce să ne temem. De altfel, astea sunt ordinele „Colonelului”. Cred că nu vrei să i te opui.

Olandezul trânti ceva pe limba lui, care, după părerea mea, trebuie să fi fost o dezvinovăţire rapidă.

— Dar de ce să nu-i dăm la cap? Mormăi el. E mai simplu. Barca este deja pregătită. Am putea să-i dăm drumul în mare.

— Da, spuse Chichester, meditativ. Eu aşa aş proceda. Ştie prea multe, asta e sigur. Dar „Colonelul” se conduce numai după regulile lui… Iar ceilalţi trebuie să-l asculte. Propriile

sale cuvinte păreau să-i amintească ceva care îl supără. El vrea să obţină de la fată anumite informaţii.

Se oprise înainte de „informaţii” şi olandezul se repezi să-l înhaţe.

— Informaţii?

— Ceva de genul ăsta.

„Diamante”, mi-am spus.

— Şi acum, continuă Chichester, dă-mi listele.

O perioadă lungă de timp, discuţia lor îmi fu cu totul de neînţeles. Părea să fie legată de mari cantităţi de zarzavaturi. Se menţionau date, preţuri, diferite nume de locuri pe care nu le cunoşteam. A trecut mai mult de o jumătate de oră până să termine de bifat şi socotit.

— Bun, spuse Chichester, şi se auzi un sunet de scaun împins. Am să iau toate astea cu mine ca să le vadă „Colonelul”.

— Când pleci?

— Mâine la zece.

— Vrei să vezi fata înainte de a pleca?

— Nu. Ordinul spune clar că nimeni n-are voie s-o vadă până când vine „Colonelul”. E în siguranţă?

— M-am uitat la ea când am venit la cină. Cred că doarme. Cum facem cu mâncarea?

— Puţină abstinenţă n-o să-i strice. „Colonelul” va fi mâine aici. Flămândă, o să-i răspundă mai bine la întrebări. Până atunci să nu se apropie nimeni de ea. E legată bine?

Olandezul râse.

— Tu ce crezi?

Începură să râdă amândoi. La fel am făcut şi eu, în sinea mea. Apoi, cum zgomotul părea să indice că se pregăteau să părăsească biroul, am bătut urgent în retragere. Era şi timpul. Tocmai ajunsesem în capul scărilor când am auzit uşa deschizându-se şi, în acelaşi timp, cafrul tresări şi se mişcă. Nici nu putea fi vorba să încerc să ies pe uşa din hol. M-am retras cu prudenţă în mansardă, înfăşurându-mi legăturile şi întinzându-mă din nou pe podea pentru

eventualitatea că le-ar trece prin cap să vină să se uite la mine.

N-au făcut-o, totuşi. După aproximativ o oră, m-am furişat iarăşi pe scări, dar cafrul de lângă uşă era treaz şi lălăia încetişor un cântecel. Eram nerăbdătoare să mă văd afară din casă, dar nu prea îmi dădeam seama cum să fac.

În cele din urmă, m-am văzut nevoită să mă întorc în mansardă. Era limpede că negrul fusese lăsat de pază. Am rămas liniştită, până când zgomotele de jos mi-au indicat ora micului dejun. Bărbaţii mâncau în hol, glasurile lor ajungeau clare până la mine. Eram tot mai nervoasă. Cum naiba să fac să ies din casă?

Mi-am impus să mă calmez. O mişcare pripită ar fi stricat totul. După micul dejun, Chichester plecă. Spre marea mea uşurare, olandezul îl însoţi.

Am aşteptat cu sufletul la gură. Se strângea masa, se aranja prin casă. În cele din urmă, orice activitate păru să înceteze. M-am strecurat din nou din temniţa mea. Am coborât scările cu grijă. Holul era pustiu. L-am străbătut, ca un fulger, am deschis uşa şi am ieşit în lumina dimineţii. Am luat-o la fugă pe alee ca o nebună.

Odată aflată în stradă, mi-am reluat mersul normal. Oamenii mă priveau curioşi, şi nu era de mirare. Faţa şi hainele trebuie să-mi fi fost pline de praf după cât mă rostogolisem prin mansardă. În cele din urmă, am ajuns la un garaj. Am intrat.

— Am avut un accident, am explicat. Vreau o maşină care să mă ducă urgent la Capetown. Trebuie să prind vaporul spre Durban.

Nu am aşteptat mult. După zece minute goneam spre Capetown. Trebuia să aflu dacă Chichester era pe vapor. Nu eram hotărâtă dacă să plec şi eu sau nu, însă în cele din urmă, m-am decis să plec. Chichester nu avea cum să ştie că-l văzusem în vila din Muizenberg. Nu încăpea nici o îndoială că-mi va pregăti alte capcane, dar deja eram avizată. Iar el era omul pe care îl căutam, omul care

urmărea să pună mâna pe diamante pentru misteriosul lui „Colonel”.

Vai de planurile mele! În timp ce ajungeam la docuri, „Kilmorden Castle” ieşea din radă. Şi nu aveam nici o posibilitate de a afla dacă Chichester se găsea la bord!

M-am întors la hotel. În hol nu era nimeni cunoscut. Am urcat şi am bătut la uşa lui Suzanne. Am auzit-o strigând „intră!”. Când a văzut cine era, îmi sări pur şi simplu de gât.

— Draga mea Anne, unde ai fost? Am fost îngrijorată de moarte din cauza ta. Ce ai făcut?

— Am avut aventuri, i-am răspuns. „Peripeţiile Pamelei”, episodul al treilea.

I-am povestit întreaga afacere. Când am terminat, a oftat din greu.

— De ce ţi se întâmplă întotdeauna numai ţie astfel de lucruri? De ce nu mă leagă şi pe mine cineva de mâini şi de picioare şi nu-mi pune căluş?

— Nu ţi-ar plăcea dacă ţi-ar face-o, am asigurat-o. Ca să fiu sinceră, nu mai sunt atât de dornică de aventură cum eram. Câteva chestii din astea drăguţe şi nu-ţi arde de nimic.

Suzanne nu păru convinsă. O oră să fi stat legată burduf şi cu gura astupată şi şi-ar fi schimbat rapid părerea. Lui Suzanne îi plac senzaţiile tari, dar nu suportă disconfortul.

— Şi acum ce facem? Mă întrebă ea.

— Nu prea ştiu. Tu te vei duce în Rhodesia să stai cu ochii pe Pagett…

— Şi tu?

Tocmai asta era problema. Plecase sau nu plecase Chichester cu „Kilmorden?” Chiar avusese de gând să se ducă la Durban? Ora la care părăsise vila din Muizenberg părea să răspundă afirmativ la ambele întrebări. În cazul ăsta, aş fi putut ajunge la Durban cu trenul. După părerea mea, aş fi luat-o înaintea vaporului. Pe de altă parte, dacă i s-ar fi telegrafiat lui Chichester că am evadat şi, în plus, că părăsisem Capetown, nimic nu i-ar fi fost mai simplu decât

să coboare fie la Port Elizabeth, fie la East London, lăsându-mă cu buzele umflate. Era o problemă destul de încurcată.

— Oricum, să întrebăm de trenul spre Durban, am spus.

— Şi încă nu-i prea târziu pentru ceaiul de dimineaţă, spuse Suzanne. Îl vom lua în salon.

Trenul de Durban pleca la 8:15 seara, aşa îmi spuseseră cei de la oficiu. Pentru moment, am amânat decizia şi am savurat împreună eu Suzanne „ceaiul de la ora unsprezece”.

— Crezi că l-ai putea, într-adevăr, recunoaşte din nou pe Chichester… Vreau să spun, sub orice altă mască? Mă întrebă Suzanne.

Am clătinat din cap cu tristeţe.

— Nu l-am recunoscut ca stewardesă şi n-aş fi ştiut niciodată că el a fost, dacă nu era desenul tău.

— Tipul e un actor profesionist, sunt convinsă, rosti Suzanne gânditoare. Se deghizează magistral. Ar putea coborî de pe vapor ca salahor şi nu l-ai suspecta nici o clipă.

— Eşti foarte optimistă, am spus.

În acel moment îşi făcu apariţia colonelul Race, care veni lângă noi.

— Ce face sir Eustace? Întrebă Suzanne. Nu l-am văzut azi pe-aici.

O expresie destul de ciudată lunecă pe chipul colonelului.

— Are o mică încurcătură de rezolvat şi e ocupat.

— Vorbeşte-ne despre asta.

— Nu pot să spun poveşti care nu sunt pentru şcolari.

— Spune-ne ceva… Chiar dacă va trebui să inventezi una specială pentru noi.

— Ei bine, ce-aţi zice să aflaţi că faimosul „Bărbat în costum maro” a voiajat cu noi?

— Ce?

Am simţit cum sângele îmi fuge din obraji ca apoi să urce din nou, mai cu forţă. Din fericire, colonelul Race nu se uita la mine.

— Asta e realitatea, aşa cred. E căutat în toate porturile, iar el l-a îmbrobodit pe Pedler să-l scoată din ţară pe post de secretar al său!

— Nu-i domnul Pagett?

— Oh, nu Pagett... Celălalt individ. Rayburn, aşa îşi spune.

— L-au arestat? Întrebă Suzanne. Pe sub masă, mă apucă de mână într-un gest liniştitor. Aşteptam răspunsul fără să suflu.

— Pare că s-a volatilizat.

— Şi sir Eustace ce zice de asta?

— O consideră o insultă adusă de soartă persoanei sale.

Mai târziu, în aceeaşi zi, avurăm ocazia să auzim părerea lui sir Eustace în această problemă. Am fost deşteptate din odihna de după-amiază de un băiat din hotel care ne aduse un bilet, în termeni mişcători ne ruga să-i facem plăcerea de a-i ţine companie la ceai, în camera lui de zi.

Sărmanul om era într-o stare demnă de milă. Ne dezvălui problemele lui, încurajat şi de murmurele de simpatie ale lui Suzanne. (Chestiile astea le face foarte bine).

— Mai întâi, o femeie total necunoscută are impertinenţa să se lase omorâtă în casa mea... Cred că în scopul de a mă supăra. De ce în casa mea? De ce, dintre toate casele din Marea Britanie, a ales Mill House? Ce rău i-am făcut eu vreodată femeii ca să simtă nevoia să-şi găsească moartea acolo?

Suzanne emise unul din zgomotele ei de simpatie şi sir Eustace continuă pe un ton şi mai mâhnit.

— Şi, ca şi cum n-ar fi destul, tipul care a omorât-o face imprudenţa, colosala imprudenţă, să mi se ataşeze ca secretar. Secretarul meu, ei poftim! Sunt sătul de secretari, nu mai vreau secretari. Ori sunt criminali ascunşi, ori sunt beţivani bătăuşi. Aţi văzut ochiul lui Pagett? Dar bineînţeles că l-aţi văzut. Cum pot să umblu eu cu un secretar ca ăsta? Şi faţa lui are aşa o nuanţă de galben... Exact culoarea care nu se potriveşte cu ochiul vânăt. Am terminat cu secretarii... Până găsesc o fată. O fată drăguţă, cu ochi

limpezi, care să mă ţină de mână când sunt amărât. Ce zici, domnişoară Anne? Primeşti oferta?

— Cât de des va trebui să vă ţin de mână? Am întrebat râzând.

— Cât e ziua de lungă, răspunse sir Eustace.

— În cazul ăsta, n-am să pot bate la maşină.

— Nu contează. Toată munca asta e ideea lui Pagett. Mă munceşte de moarte. Mă gândesc să-l las aici, în Capetown.

— Rămâne aici?

— Da, se va distra de minune vânându-l pe Rayburn. Ăsta e genul de lucruri care i se potriveşte ca o mănuşă. Îi plac intrigile. Însă oferta mea e foarte serioasă. Vii cu mine? Doamna Blair este o matroană încântătoare, iar dumneata vei avea, din când în când, o jumătate de zi ca să sapi după relicvele dumitale.

— Vă mulţumesc foarte mult, sir Eustace, am spus cu prudenţă, însă cred că voi pleca la Durban, în seara asta.

— Ei, nu te încăpăţâna. Gândeşte-te, în Rhodesia sunt o mulţime de lei. Îţi plac leii. Tuturor fetelor le plac.

— Vor practica genuflexiuni? Am întrebat râzând. Nu, vă mulţumesc foarte mult, dar trebuie să plec la Durban.

Sir Eustace se uită la mine, oftă adânc, apoi deschise uşa camerei alăturate şi-i strigă lui Pagett.

— Dacă ţi-ai terminat de tot somnul de după-amiază, poate ai vrea să te ocupi de-o trebuşoară, dragă colega.

Guy Pagett apăru în prag. Se înclină în faţa noastră, tresărind uşor la vederea mea, şi răspunse cu un glas melancolic.

— Dactilografiam memorandumul acela, sir Eustace.

— Bun, nu-l mai telegrafia. Du-te la Oficiul comerţului, sau la Departamentul Agriculturii, sau la Ministerul Minelor, sau unde crezi şi cere-le să-mi trimită un gen de femeie pe care s-o pot lua în Rhodesia. Va trebui să aibă ochi limpezi şi să nu facă nazuri când mă ţine de mână.

— Da, sir Eustace. Voi cere o stenodactilografă competentă.

— Pagett e un amic răutăcios, spuse sir Eustace, după ce Pagett plecă. Sunt gata să pun pariu că-mi va aduce o creatură cu faţa de piatră, numai ca să mă necăjească. Ah, va trebui să aibă şi picioare frumoase… Asta am uitat să-i precizez.

Am apucat-o emoţionată pe Suzanne de mână şi aproape, am târât-o spre camera ei.

— Hai, Suzanne, trebuie să ne facem planurile… Şi încă repede. Pagett rămâne aici, ai auzit?

— Da. Presupun că asta înseamnă că n-o să mi se permită să merg în Rhodesia… Ceea ce e foarte supărător, pentru că eu vreau să merg în Rhodesia. Ce nenorocire!

— Fruntea sus! Te vei duce. Nu văd cum ai mai putea da înapoi, acum, fără să bată la ochi. În plus, Pagett ar putea fi chemat, pe neaşteptate, de sir Eustace, şi-ţi va fi mai greu să te agăţi de el ca să călătoriţi împreună.

— Nici n-ar fi prea cuviincios, spuse Suzanne făcând gropiţe în obraji. Ar trebui să pretind că am făcut o pasiune mortală pentru el, ca să am o scuză.

— Pe de altă parte, dacă vei fi acolo când ajunge el, totul va fi cât se poate de firesc. În plus, nu cred că ceilalţi doi ar trebui scăpaţi de tot din vedere.

— Oh, Anne, dar nu-i posibil să-i suspectezi pe colonelul Race şi pe sir Eustace.

— Suspectez pe oricine, am spus încruntându-mă, şi, dacă ai citit romane poliţiste, trebuie să ştii că întotdeauna persoana cea mai puţin suspectă este infractorul. O grămadă de criminali erau grăsani joviali ca sir Eustace.

— Colonelul Race nu e deosebit de gras… Sau deosebit de jovial.

— Unii sunt slabi şi saturnieni. Nu spun că bănuiesc, în mod serios, pe vreunul din ei, dar, la urma urmei, femeia a fost omorâtă în casa lui sir Eustace…

— Da, da, nu-i nevoie să ne întoarcem iar la asta. Am să-l urmăresc pentru tine, Anne, şi dacă se îngraşă şi mai tare şi

devine şi mai vesel, îţi voi trimite o telegramă. „Sir E. Se umflă. Foarte suspect. Vino imediat”.

— Zău, Suzanne, am strigat, tu pari să consideri totul o joacă!

— Ştiu, răspunse Suzanne cu neruşinare. Aşa şi pare. E vina ta, Anne. De la tine m-am molipsit de „hai s-avem o aventură”. Nu pare nici un picuţ real. Vai, dacă ar şti Clarence că alerg prin Africa vânând criminali periculoşi, ar face un atac.

— De ce nu-i trimiţi o telegramă? Am întrebat-o sarcastic. Lui Suzanne îi piere întotdeauna simţul umorului când vine vorba de telegrame. Îmi luă de bună sugestia.

— Aş putea. Va trebui să fie una foarte lungă. La gândul ăsta, ochii i se luminară. Dar mai bine nu. Bărbaţilor le place întotdeauna să se amestece, când te distrezi în mod cu totul nevinovat.

— Bun, am spus, revenind la subiect, ai să stai cu ochii pe sir Eustace şi pe colonelul Race…

— Ştiu de ce trebuie să-l urmăresc pe sir Eustace, mă întrerupse Suzanne. Din cauza siluetei sale şi a conversaţiei pline de umor. Dar pe colonelul Race, chiar nu înţeleg, zău. El are legătură cu Secret Service. Ştii, Anne, cred că cel mai bun lucru ar fi să avem încredere în el şi să-i povestim totul.

Am obiectat cu putere la această propunere absurdă. Recunoşteam în ea efectul dezastruos al măritişului. De câte ori n-am auzit o femeie foarte deşteaptă zicând, ca suprem argument, „Edgar spune…”! Şi tot timpul eşti pe deplin conştientă că Edgar e complet tâmpit. Suzanne, din cauza statutului ei de femeie măritată, tânjeşte să se sprijine de un bărbat sau de altul.

În tot cazul, mi-a promis ferm că nu-i va sufla o vorbă colonelului Race şi ne-am continuat planurile.

— Este limpede că eu trebuie să rămân aici şi să-l urmăresc pe Pagett şi asta e cea mai bună cale de a o face. Va trebui să mă prefac că plec, în seara asta, la Durban, îmi

duc jos bagajele şi aşa mai departe, dar, în realitate, mă voi muta într-un alt hotel, mai micuţ. Pot să-mi modific puţin înfăţişarea… Să-mi pun o perucă blondă şi unul din voalurile acelea albe de dantelă groasă. Aşa am să văd mai bine ce face dacă mă ştie plecată.

Suzanne aprobă din inimă planul. Ne-am pregătit cu ostentaţie de voiaj, întrebând, încă o dată, la oficiu, la ce oră pleacă trenul de Durban, şi făcându-mi bagajele.

Am cinat împreună în restaurant. Colonelul Race nu apăruse, însă sir Eustace şi Pagett erau la masa de lângă fereastră. Pagett părăsi masa cam pe la mijlocul cinei, fapt care m-a necăjit, căci aveam în plan să-mi iau la revedere de la el. Oricum, sir Eustace avea să i-o spună. M-am dus direct la el, după ce am terminat de mâncat.

— La revedere, sir Eustace. La noapte plec la Durban.

Sir Eustace oftă din greu.

— Am auzit. N-ai vrea să vin cu dumneata, nu-i aşa?

— Aş fi încântată.

— Drăguţă fată. Sigur nu te răzgândeşti şi nu vii să cauţi lei în Rhodesia?

— Foarte sigur.

— Trebuie să fie un tip grozav, spuse sir Eustace de-a dreptul. Vreun mucos tânăr din Durban, cred, care-mi pune cu totul în umbră farmecele mature. Apropo, Pagett pleacă, peste câteva minute, cu maşina. Ar putea să te ducă la gară.

— Oh, nu, mulţumesc, m-am grăbit să spun. Doamna Blair şi cu mine am comandat un taxi.

Să plec cu Pagett era ultimul lucru pe care doream să-l fac! Sir Eustace mă privi cu atenţie.

— Cred că nu-ţi place Pagett. Nu te condamn. E unul din tâmpiţii ăia serviabili şi băgăcioşi, care afişează un aer de martir şi face tot ce poate ca să mă supere şi să mă deranjeze!

— Ce-a mai făcut de data ăsta? Am întrebat curioasă.

— Mi-a făcut rost de-o secretară. N-ai văzut niciodată o femeie ca asta! Are patruzeci de ani, dacă e zi, poartă

pince-nez şi ghete ordinare, şi are un aer de maximă eficienţă, care o să mă omoare. O femeie cu chipul de piatră.

— Nu vă va ţine de mână?

— Dumnezeule, sper că nu! Exclamă sir Eustace. Asta ar umple paharul. Ei bine, la revedere, ochi limpezi. Dacă am să împuşc un leu, n-am să-ţi dau pielea… După ce m-ai abandonat în felul ăsta.

Îmi strânse mâna cu căldură şi ne despărţirăm. Suzanne mă aştepta în hol. Urma să mă conducă.

— Să plecăm imediat, am spus repede, şi m-am îndreptat spre ieşire să prind un taxi.

O voce în spatele meu m-a făcut să tresar.

— Scuzaţi-mă, domnişoară Beddingfeld, dar tocmai plecam cu maşina. Pot să vă las pe doamna Blair şi pe dumneavoastră la gară.

— Oh, mulţumesc, am spus repezit, dar nu e nevoie să vă deranjaţi, eu…

— Nu-i nici un deranj, vă asigur. Pune bagajele, hamal.

Nu aveam ce face. Poate aş mai fi protestat, însă o atenţionare uşoară din partea lui Suzanne mă puse în gardă.

— Mulţumesc, domnule Pagett.

Am urcat cu toţii în maşină. Maşina gonea prin oraş, iar eu îmi storceam creierii să spun ceva. În cele din urmă, însuşi Pagett rupse tăcerea.

— Am obţinut o secretară foarte capabilă pentru sir Eustace. Domnişoara Pettigrew.

— Nu era chiar entuziasmat, am remarcat eu.

Pagett măprivi cu răceală.

— E o stenodactilografă de prima clasă, răspunse el mustrător.

Am tras în faţa gării. Aici sigur avea să ne părăsească. M-am întors cu mâna întinsă… Dar nu.

— Vă conduc la tren, să vă văd plecând. Este opt fix, trenul pleacă peste un sfert de oră.

Îi dădu indicaţii eficiente hamalului. Stăteam neajutorată, neîndrăznind să mă uit la Suzanne. Tipul bănuise ceva. Era hotărât să se asigure că plec cu trenul. Iar eu ce puteam face? Nimic. Mă şi vedeam părăsind gara, şi pe Pagett înfipt pe peron, făcându-mi semne de drum bun. Întorsese jocul în favoarea lui. Mai mult, purtarea lui faţă de mine se schimbase. Era plin de amabilitate de-mi făcea rău şi-mi dădea ameţeli. Mai întâi încercase să mă omoare, iar acum îmi făcea complimente! Oare îşi închipuia că nu-l recunoscusem, în noaptea aceea, pe vapor? Nu, totul era pozã, o pozã pe care mă silea cu neobrăzare s-o accept.

Neajutorată ca o oaie, am luat-o înainte sub îndrumarea lui expertă. Bagajele îmi fuseseră urcate în vagonul de dormit… Aveam un compartiment cu două paturi, rezervat doar pentru mine. Era opt şi douăsprezece minute. Trenul pleca peste trei minute.

Dar Pagett nu ţinuse cont de Suzanne.

— Va fi o călătorie înăbuşitoare, Anne, spuse ea pe neaşteptate. Mai ales că mâine treci prin Karoo. Ţi-ai luat nişte apă de colonie sau lavandă, nu-i aşa?

Aluzia era clară.

— Oh, dragă, am strigat. Mi-am lăsat apa de colonie pe masa de toaletă din hotel.

Obişnuinţa lui Suzanne de a comanda o servi de minune. Se întoarse spre Pagett.

— Domnule Pagett. Mai e timp. Aproape peste drum, e o drogherie. Anne trebuie să aibă la ea apă de colonie.

Pagett ezită, însă purtarea imperativă a lui Suzanne îl înfrânse. Ea e o autocrată înăscută. Plecă. Suzanne îl urmări din ochi până îl văzu dispărând complet.

— Repede Anne, coboară pe partea cealaltă… În cazul în care nu a plecat cu adevărat ci ne urmăreşte din capătul peronului. Bagajele nu contează. Poţi telegrafia după ele mâine. Oh, măcar de-ar pleca trenul la timp!

Am deschis uşa de pe partea opusă peronului şi am coborât. Nu m-a zărit nimeni. Puteam s-o văd pe Suzanne în

locul în care o lăsasem, tăifăsuind în aparenţă cu mine, la fereastră. Se auzi un fluierat ascuţit şi trenul se puse în mişcare. Apoi am auzit paşi alergând cu furie în lungul peronului. M-am ascuns după un stand de cărţi şi am urmărit ce se petrecea.

Suzanne încetă să mai fluture batista după trenul ce dispărea şi se întoarse.

— Prea târziu, domnule Pagett, spuse ea veselă. A plecat. Asta e apa de colonie? Ce păcat că nu ne-am gândit mai devreme la ea!

În drumul spre ieşirea din gară, trecură pe lângă mine. Guy Pagett era extrem de înfierbântat. Era clar că alergase până la drogherie şi înapoi.

— Să vă caut un taxi, doamnă Blair?

Suzanne îşi jucă rolul până la capăt.

— Da, te rog. Nu pot să te duc înapoi cu maşina? Ai mult de lucru pentru sir Eustace? Vai, cât aş fi vrut ca Anne să fi venit mâine cu noi. Nu mă împac cu ideea că o tânără călătoreşte de una singură până la Durban. Dar a fost foarte fermă. Îmi închipui că o atrage ceva acolo…

Nu i-am mai auzii. Deşteaptă Suzanne! Mă salvase.

Am mai aşteptat câteva minute, apoi m-am îndreptat şi eu spre ieşirea din gară, aproape ciocnindu-mă de un bărbat… Un bărbat cu înfăţişare neplăcută şi cu un nas disproporţionat de mare pentru faţa sa.

N-am întâmpinat şi alte greutăţi în îndeplinirea planului meu. Am găsit un hotel mic pe o stradă lăturalnică, mi-am luat o cameră, am plătit un acont, căci nu aveam bagaje cu mine, şi m-am dus liniştită la culcare.

A doua zi dimineaţă m-am sculat devreme şi m-am dus în oraş cu scopul de a-mi cumpăra o modestă garderobă. Ideea mea era să nu întreprind nimic până după plecarea trenului spre Rhodesia, la unsprezece, cu tot anturajul la bord. Era foarte puţin probabil ca Pagett să facă ceva până nu scăpa de ei. Prin urmare, am luat un tramvai care m-a dus în afara oraşului şi m-am delectat cu o plimbare la ţară.

Era mai răcoare şi m-am bucurat că-mi puteam destinde picioarele după lunga călătorie şi după înţepeneala de la Muizenberg.

În viaţă, multe lucruri depind de mărunţişuri. Mi se dezlegase şiretul şi m-am oprit să-l înnod la loc. Eram chiar după colţul drumului şi cum mă ghemuisem să fac operaţiunea aceasta, un bărbat dădu colţul aproape să mă calce. Şi-a ridicat pălăria, îngânând nişte scuze şi trecu mai departe. Pe moment, m-am gândit că faţa lui îmi părea vag familiară, apoi mi-a ieşit total din minte. M-am uitat la ceas. Se apropia timpul. Mi-am îndreptat paşii către Capetown.

Un tramvai era pe punctul de plecare şi a trebuit să alerg ca să-l prind. Am auzit alţi paşi grăbiţi în urma mea. Am sărit în tramvai. La fel făcu şi celălalt alergător. L-am recunoscut imediat. Era tipul care trecuse pe lângă mine când cu povestea cu şiretul şi, într-o fracţiune de secundă, am înţeles de ce faţa lui îmi fusese vag cunoscută. Era bărbatul scund cu nas mare, pe care îl văzusem când ieşisem din gară, în seara precedentă.

Coincidenţa devenea destul de suspectă. Era posibil ca omul să mă urmărească în mod deliberat? M-am hotărât să verific asta cât mai curând. Am sunat şi am coborât la staţia următoare. Bărbatul, nu. M-am strecurat în umbra uşii unui magazin şi am aşteptat. Tipul coborî la staţia următoare şi se întoarse venind în direcţia mea.

Treaba era destul de clară. Eram urmărită. Mă bucurasem prea devreme. Victoria mea asupra lui Pagett luă un alt aspect. Am prins tramvaiul următor şi, cum mă aşteptam, urmăritorul meu făcu la fel. Asta m-a pus serios pe gânduri.

Era perfect de limpede că mă băgasem într-o afacere mai mare decât crezusem. Crima din Marlow nu era un incident izolat, comis de o persoană solitară. Aveam de a face cu o întreagă bandă şi, graţie dezvăluirilor făcute de colonelul Race lui Suzanne şi a ceea ce auzisem în casa din Muizenberg, începeam să înţeleg câteva din multiplele ei activităţi. Crimă organizată, organizată de cel căruia adepţii

lui îi spuneau „Colonelul”! Mi-am amintit unele discuţii de la bordul vaporului în legătură cu căderea randului, cu izbucnirea unei greve şi cauzele care o generau… Şi supoziţia că, în spatele acestei agitaţii se afla o organizaţie secretă care o alimenta din umbră. Asta era mâna „Colonelului”, iar emisarii săi acţionau după planul lui. Auzisem, adesea, că el personal nu participa la asemenea lucruri, mulţumindu-se să le organizeze şi să le dirijeze. El era creierul, nu executantul expus primejdiei. Dar tot atât de bine putea fi şi el pe fază, dirijând treburile de pe o poziţie aparent impecabilă.

Aşa se explica, deci, prezenţa colonelului Race la bordul lui „Kilmorden Castle”. Îl urmărea pe maestrul criminal. Totul pleda pentru ipoteza asta. El deţinea vreo funcţie mare în Secret Service şi menirea lui era să fie pe urmele „Colonelului”.

Da, lucrurile începuseră să-mi fie clare. Dar care era rolul meu în toate astea? În ce intrasem? Erau doar diamantele ceea ce căutau ei? Am clătinat din cap. Oricât de mare ar fi fost valoarea lor, puţin probabil să-şi fi asumat riscul de a mă elibera, doar pentru asta. Nu, era mai mult de atât. Într-un anume fel, necunoscut mie, devenisem pentru ei o ameninţare, un pericol! Ştiam ceva, sau cel puţin aşa îşi închipuiau ei, ceva care îi făcea nerăbdători să mă îndepărteze cu orice preţ… Iar acel ceva era cumva legat de diamante. O singură persoană m-ar fi putut lămuri, eram sigură… Dacă ar fi vrut! „Bărbatul în costum maro” – Harry Rayburn. El cunoştea jumătatea cealaltă a poveştii. Dar el se pierduse în ceaţă, ca o fiinţă hăituită, fugind de urmăritorii săi. După toate probabilităţile, noi doi nu aveam să ne mai întâlnim vreodată…

M-am scuturat şi am revenit la problemele zilei. Nu-mi folosea la nimic să oftez melancolic după Harry Rayburn. Dintr-un început, manifestase cea mai profundă antipatie faţă de mine. Sau, cel puţin… Uite, iar visam! Adevărata problemă era ce aveam de făcut… Acum!

Eu, mândrindu-mă cu rolul meu de urmăritor, devenisem cea urmărită şi îmi era frică! Pentru prima dată, începeam să-mi pierd capul. Eu – micul grăunte de nisip care împiedicam mersul lin al marii maşinării… Şi îmi închipuiam că maşinăria ştia cum să scape repede de măruntele grăunţe de nisip. O dată mă salvase Harry Rayburn, o dată mă salvasem singură… Dar acum presimţeam că raportul de forţe îmi era defavorabil. Duşmanii mă înconjurau din toate părţile, iar cercul se strângea. Dacă continuam să joc de una singură, eram condamnată.

M-am adunat cu un efort. La urma urmei, ce puteau să-mi facă? Mă găseam într-un oraş civilizat… cu câte un poliţai la fiecare sută de metri. De acum fusesem avizată. Nu-mi mai puteau întinde o cursă, aşa cum o făcuseră la Muizenberg.

Între timp, tramvaiul ajunse la Adderly Street. Am coborât. Nehotărâtă ce să fac, am luat-o încet pe trotuarul din stânga. Nu m-am deranjat să mă uit, dacă cel ce mă urmărea venea în spatele meu. Ştiam că este. Am intrat la „Cartwright” şi am comandat două cafele frapate cu îngheţată ca să mă calmez. Un bărbat ar fi tras o duşcă, dar o fată are nevoie de îngheţată ca să se liniştească. Am început să sorb din pai cu plăcere. Lichidul rece îmi luneca pe gât stârnindu-mi o senzaţie extrem de agreabilă. Am dat la o parte primul pahar gol.

Stăteam pe un scaun înalt în faţa tejghelei. Cu coada ochiului, l-am văzut pe urmăritorul meu aşezându-se la o măsuţă lângă uşă. Am terminat şi a doua cafea şi mi-am comandat una de fragi: Practic, puteam să beau la infinit cafe-frapé cu îngheţată.

Brusc, bărbatul de lângă uşă se ridică şi ieşi. Asta m-a surprins. Dacă vroia să mă aştepte afară, de ce nu o făcuse de la început? M-am strecurat de pe scaun şi m-am dus, cu precauţie, spre uşă. M-am retras rapid în umbra ei. Bărbatul vorbea cu Guy Pagett.

Dacă avusesem vreodată vreo îndoială acum n-o mai aveam. Pagett îşi scoase ceasul şi se uită la el. Cei doi

schimbară câteva scurte cuvinte, apoi secretarul o luă în josul străzii, către gară. Evident, dăduse ordine. Dar care erau ele?

Brusc, mi-am simţit inima la gură. Bărbatul care mă urmărise traversă mijlocul străzii şi se adresă unui poliţist. Îi vorbi o vreme, gesticulând în direcţia cofetăriei şi se vedea că îi explica ceva. Mi-am dat seama pe loc care era planul. Urma să fiu arestată dintr-un motiv sau altul… Hoaţă de buzunare, poate. Pentru bandă era o treabă simplă să însceneze un fleac ca ăsta. La ce bun să protestez, susţinându-mi nevinovăţia? Probabil că aranjaseră treaba în cele mai mici detalii. Cu ani în urmă, reuşiseră să-l acuze pe Harry Rayburn de furtul diamantelor De Beers şi el nu fusese în stare să-şi dovedească nevinovăţia, deşi aveam un mic dubiu că fusese absolut nevinovat. Ce şanse aveam eu împotriva înscenării plănuite de „Colonel”?

M-am uitat la ceas aproape mecanic şi, imediat, m-a izbit un alt aspect al cazului. Am înţeles de ce Guy Pagett îşi privise ceasul. Era aproape unsprezece, iar la unsprezece pleca trenul spre Rhodesia cu prietenii mei influenţi, care mi-ar fi putut sări în ajutor. Ăsta fusese motivul imunităţii mele de până acum. Din seara trecută până azi-dimineaţă la unsprezece fusesem în siguranţă, dar acum laţul se strângea în jurul gâtului meu.

Am deschis în grabă poşeta şi mi-am plătit cafelele, şi, în timp ce făceam asta, inima păru să-mi stea în loc, căci înăuntru era un portofel bărbătesc plin cu bancnote! Trebuie să-mi fi fost strecurat cu îndemânare în poşetă, în timp ce coboram din tramvai.

Mi-am pierdut capul. Am ieşit în goană din cofetărie. Omuleţul cu nas mare şi poliţistul tocmai traversau strada. Mă văzură şi omuleţul mă arătă foarte agitat cu degetul. Mi-am luat picioarele la spinare, fugind cât mă ţineau puterile. Îl judecasem ca fiind un poliţist greoi. Avem un oarecare avans, însă nici un plan. Doar fugeam să-mi salvez

vieţişoara în jos pe Adderly Street. Lumea începea să se uite lung. Simţeam că, din clipă în clipă, puteam fi oprită.

O idee mi-a trecut prin minte.

— Încotro este gara? Am întrebat gâfâind.

— Chiar mai jos, la dreapta.

Am pornit iar. Era permis să alergi la tren. Am cotit spre gară, dar tocmai atunci am auzit paşi chiar în spatele meu. Omuleţul cu nasul mare era un alergător de performanţă. Am întrezărit că aş putea fi oprită, înainte de a ajunge pe peron. Căutam febril în minte. M-am uitat la ceasul gării… Un minut până la unsprezece. Era suficient… Dacă îmi reuşea planul.

Am intrat în gară, prin intrarea principală din Adderly Street, apoi, am ţâşnit din nou afară, prin ieşirea laterală. Direct peste drum era intrarea laterală a unui oficiu poştal, a cărei intrare principală era prin Adderly Street.

După cum mă aşteptam, urmăritorul meu, în loc să intre după mine, alergă în josul străzii să-mi taie calea, când aveam să ies pe uşa principală, sau să-l pună pe poliţist s-o facă.

Într-o clipă, am traversat strada înapoi şi am intrat în gară. Fugeam ca o nebună. Era unsprezece fix. Când am apărut pe peron, trenul lung se punea în mişcare. Un hamal încercă să mă oprească, dar m-am smuls din strânsoarea lui şi am sărit pe scară. Am urcat cele două trepte şi am deschis uşa. Eram salvată! Trenul prinsese viteză.

Treceam pe lângă un bărbat care rămăsese singur la capătul peronului. I-am făcut cu mâna.

— La revedere, domnule Pagett, am strigat.

N-am văzut în viaţa mea un om mai răvăşit. Arăta de parcă ar fi văzut o stafie.

Câteva minute am avut de furcă cu conductorul. Însă am adoptat un ton trufaş.

— Sunt secretara lui sir Eustace Pedler, am spus cu superioritate. Vă rog să mă conduceţi în vagonul lui particular.

Suzanne şi colonelul Race stăteau pe platforma din spate. Văzându-mă, amândoi scoaseră o exclamaţie de surpriză.

— Helo, domnişoară Anne, strigă colonelul Race, de unde ai apărut? Te credeam în drum spre Durban. Ce fiinţă imprevizibilă eşti!

Suzanne nu spuse nimic, însă ochii ei puneau o mie de întrebări.

— Trebuie să mă prezint şefului meu, am spus serioasă? Unde e?

— În biroul lui, compartimentul din mijloc, dictându-i într-un ritm infernal nefericitei domnişoare Pettigrew.

— Entuziasmul ăsta faţă de muncă e ceva nou, am comentat eu.

— Hm! Rosti Race. Cred că ideea lui e să-i dea destul de lucru ca s-o ţină legată de maşina de scris din compartimentul ei pentru tot restul zilei.

Am râs. Apoi, urmată de cei doi, l-am căutat pe sir Eustace. Străbătea în sus şi în jos compartimentul, potopind-o cu un fluviu de cuvinte pe biata secretară, pe care o vedeam acum, pentru prima oară. Era o femeie înaltă, solidă, în haine sărăcăcioase, cu pince-nez şi un aer eficient. M-am gândit că-i era greu să ţină pasul cu sir Eustace, căci în timp ce creionul îi zbura pe hârtie, se încrunta îngrozitor.

Am păşit în compartiment.

— Prezenta la datorie, domnule! Am spus cu obrăznicie.

Sir Eustace amuţi în mijlocul unei fraze complicate despre starea muncitorimii şi se holbă la mine. Domnişoara Pettigrew trebuie că era o fiinţă nervoasă, în ciuda aerului ei eficient, căci sări ca muşcată de şarpe.

— Binecuvântat fie Domnul! Exclamă sir Eustace. Cum rămâne cu tânărul din Durban?

— Vă prefer pe dumneavoastră, am spus moale.

— Draga de tine. Poţi să începi imediat să mă ţii de mână.

Domnişoara Pettigrew tuşi, iar sir Eustace îşi retrase rapid mâna.

— Ah, da, spuse. Să vedem, unde eram? Da. Tylman Roos, în discursul său la… Care-i problema? De ce nu scrii?

— Cred că vârful creionului domnişoarei Pettigrew s-a rupt, spuse blând colonelul Race.

Îl luă şi îl ascuţi. Sir Eustace îl privi lung şi eu tot aşa. Tonul colonelului Race avea ceva pe care nu-l prea înţelegeam.

(Extrase din jurnalul lui sir Eustace Pedler.)

Sunt înclinat să-mi abandonez „Amintirile”. În schimb, am să scriu un scurt articol intitulat „Secretarii pe care i-am avut”. Privitor la secretari, sunt complet derutat. Într-un minut, n-am avut niciunul, în minutul următor am avut prea mulţi. În momentul de faţă, călătoresc spre Rhodesia cu o turmă de femei. Race şi-a ales pe cele mai frumoase două, bine-nţeles, şi m-a lăsat pe mine cu pleava. Aşa mi se întâmplă mereu… Şi, la urma urmei, e vagonul meu particular, nu al lui Race.

Chiar şi Anne Beddingfeld mă însoţeşte în Rhodesia, sub pretextul că-mi e secretară temporară. Însă toată după-amiaza a stat pe platformă cu Race, minunându-se de frumuseţea trecătorii Hex River. E drept că i-am spus că principala sa îndatorire este să mă ţină de mână. Dar nici măcar asta n-o face. Poate că se teme de domnişoara Pettigrew. Dacă e aşa, n-o condamn. Femeia asta nu are nimic atrăgător… Este o femelă respingătoare cu picioare mari, semănând mai mult a bărbat decât a femeie.

E ceva foarte misterios cu Anne Beddingfeld. A sărit pe scara trenului, în ultima clipă, pufăind ca un motor cu aburi, ca şi cum ar fi alergat la curse… Şi, totuşi, Pagett mi-a spus că a văzut-o plecând aseară spre Durban! Ori Pagett s-a îmbătat din nou, ori fata are un corp astral.

Şi fata asta nu explică niciodată. Nimeni nu dă vreodată explicaţii. Da, „Secretarii pe care i-am avut”. Nr. 1, un criminal fugind de justiţie. Nr. 2, un beţiv mascat, care se ocupă cu intrigi urâte în Italia. Nr. 3, o fată frumoasă, care posedă folositoarea însuşire de a fi, în acelaşi timp, în două

locuri diferite. Nr. 4, domnişoara Pettigrew, care, n-am nici un dubiu, este, de fapt, un escroc deosebit de primejdios în travesti! Probabil vreun prieten italian al lui Pagett, care mi-a fost strecurat mie. Nu m-aş mira dacă lumea ar afla într-o bună zi că s-a înşelat cumplit în privinţa lui Pagett. În mare, cred că din tot buchetul, Rayburn a fost cel mai bun. Nu m-a necăjit niciodată şi nu mi-a stat în cale. Guy Pagett a avut neobrăzarea să-mi plaseze aici cufărul cu hârtie. Nu te poţi mişca fără să cazi peste el.

Am fost chiar acum pe platformă, aşteptându-mă să fiu întâmpinat cu chiote de bucurie. Ambele femei ascultau cu gura căscată una dintre poveştile de călătorie ale lui Race. Am să scriu pe vagonul ăsta, nu „Sir Eustace Pedler şi grupul său”, ci „Colonelul Race şi haremul”.

Apoi doamna Blair a simţit nevoia să facă fotografii prosteşti. De câte ori dădeam de vreo curbă înspăimântătoare, în timp ce urcam tot mai sus, se repezea la maşinărie.

— Să vezi care-i poanta! Strigă ea încântată. Trebuie să fii în curbă ca să poţi fotografia partea din faţă a trenului din spatele lui, iar cu muntele ca fundal, va apărea extrem de periculos.

I-am atras atenţia că nu era posibil ca cineva să spună că făcuse fotografia din spatele trenului. S-a uitat la mine cu milă.

— Am să scriu dedesubt: „Luată din tren. Locomotivă dând curba”.

— Ai putea scrie asta sub orice instantaneu cu un tren, am spus.

Femeile nu se gândesc niciodată la asemenea lucruri simple.

— Mă bucur că trecem pe aici ziua, strigă Anne Beddingfeld. Dacă aş fi plecat azi-noapte la Durban, n-aş fi văzut toate astea, nu-i aşa?

— Nu, răspunse zâmbind colonelul Race. Te-ai fi trezit dimineaţă la Karoo, un deşert fierbinte şi prăfuit, plin de

pietre şi stânci.

— Îmi pare bine că m-am răzgândit, spuse Anne, privind în jur mulţumită.

Era cu adevărat o privelişte minunată. Munţii se înălţau semeţi chiar în faţa noastră.

— Ăsta e cel mai bun tren de zi spre Rhodesia? Întrebă Anne.

— De zi? Râse Race. Vai, dragă domnişoară Anne, nu există decât trei trenuri pe săptămână. Luni, miercuri şi sâmbătă, îţi dai seama că nu vom ajunge la Cascadă decât sâmbăta viitoare?

— Până atunci, ce bine ne vom cunoaşte între noi! Spuse doamna Blair, maliţioasă. Cât veţi sta la Cascadă, sir Eustace?

— Depinde, am spus, prudent.

— Depinde de ce?

— De cum merg lucrurile la Johannesburg. Intenţia mea era să stau câteva zile, sau poate mai mult, la Cascadă, pe care nu am văzut-o niciodată, deşi sunt la a treia vizită în Africa, şi apoi să mă duc la Jo'burg şi să studiez treaba cu randul. Acasă, să ştiţi, pozez ca fiind o autoritate în politica Africii de Sud. Dar din câte am auzit, într-o săptămână, Johannesburg va fi un loc neplăcut de vizitat. Nu vreau să studiez nimic în mijlocul unei revoluţii violente.

Race zâmbi superior.

— Cred că temerile dumneavoastră sunt exagerate, sir Eustace. Nu va fi nici un mare pericol în Johannesburg.

Femeile se uitară imediat la el de-o manieră „Ah ce erou curajos eşti!” Asta m-a supărat profund. Şi eu sunt exact la fel de curajos ca Race… Dar n-am silueta potrivită! Bărbaţii ăştia înalţi, bruneţi şi supli le iau pe toate.

— Presupun că vei fi şi dumneata acolo, am spus cu răceală.

— Foarte posibil. Am putea călători împreună.

— Nu sunt sigur că n-am să stau ceva mai mult la Cascadă, i-am răspuns vag. De ce e Race atât de neliniştit că aş putea

să mă duc la Johannesburg? Cred c-a pus ochii pe Anne – „Dumneata ce planuri ai, domnişoară Anne?”

— Depinde, mă imită, obrăznicătura.

— Credeam că eşti secretara mea, am obiectat.

— Oh, dar am fost îndepărtată. Toată după-amiaza i-aţi ţinut mâna domnişoarei Pettigrew.

— Am făcut orice, numai asta nu, pot să jur, am asigurat-o eu.

Joi noaptea.

Tocmai am părăsit Kimberley. Race a fost obligat să spună din nou toată povestea cu furtul diamantelor. De ce sunt atât de pasionate femeile de tot ce are legătură cu diamantele?

În cele din urmă, Anne Beddingfeld şi-a scos vălul de mister. Se pare că e corespondenta unui ziar. În dimineaţa asta, a trimis o telegramă lungă din De Aar. Judecând după pălăvrăgeala nedesluşită ce s-a auzit aproape toată noaptea dinspre cabina doamnei Blair, trebuie că şi-a citit, cu glas tare, toate articolele speciale pentru anii ce or să vină.

Se pare că, în tot acest timp, a fost pe urmele „Bărbatului în costum maro”. Aparent, nu l-a localizat la bordul lui „Kilmorden”… De fapt, nici n-a prea avut ocazia, însă acum e foarte ocupată să telegrafieze acasă: „Cum am călătorit cu criminalul”, şi inventând poveşti cu totul fantastice despre „Ce mi-a spus el” etc. Ştiu cum se fac chestiile astea. Eu însumi le-am făcut în „Amintirile” mele, când m-a lăsat Pagett. Şi bineînţeles, că cineva din eficientul personal al lui Nasby va înflori şi mai mult istoria, astfel încât atunci când va apare în „Daily Budget”, nici însuşi Rayburn n-o să se recunoască.

Totuşi, fata e deşteaptă. Aparent, ea singură a ghicit identitatea femeii care a fost omorâtă în casa mea. Era o balerină rusoaică pe nume Nadina. Am întrebat-o pe Anne dacă e sigură de asta. Mi-a răspuns că era doar o deducţie… À la Sherlock Holmes. Totuşi, bănuiesc că i-a telegrafiat lui Nasby ca fapt dovedit. Femeile au astfel de

intuiţii… Nu mă îndoiesc că Anne Beddingfeld are perfectă dreptate… Dar să-i spui „deducţie” e absurd.

Cum a ajuns ea să facă parte din redacţia de la „Daily Budget”, asta chiar nu mi-o pot imagina. Dar e genul de tânără care face asemenea lucruri. E imposibil să-i rezişti. Are un fel de a te duce cu zăhărelul care ascunde o hotărâre de nezdruncinat. Dovadă cum a ajuns în vagonul meu particular!

Încep să intru la idei: Race spune ceva, precum că poliţia bănuieşte că Rayburn s-ar duce în Rhodesia. Ar fi putut pleca chiar cu trenul de luni. Presupun că s-a telegrafiat peste tot de-a lungul traseului şi n-a fost descoperit nimeni cu semnalmentele lui Rayburn, dar asta nu spune nimic. E un tânăr isteţ şi cunoaşte Africa. Probabil e perfect deghizat în bătrână negresă… În timp ce poliţia continuă să caute un tânăr frumos cu cicatrice, îmbrăcat după moda europeană. Eu n-am înghiţit niciodată chestia cu cicatricea.

Oricum, Anne Beddingfeld e pe urmele lui. Vrea să-şi asume meritul de a-l fi descoperit singură, merit ce s-ar răsfrânge şi asupra lui „Daily Budget”. În ziua de azi, tinerele au mult sânge rece. I-am făcut o aluzie precum că ceea ce face nu e deloc feminin. A râs de mine. M-a asigurat că-l va alerga prin toată lumea şi îl va găsi, iar atunci viitorul îi va fi asigurat. Văd că nici lui Race nu-i place asta. Poate Rayburn e în trenul ăsta. Dacă-i aşa, am putea fi omorâţi cu toţii în patul nostru. I-am mărturisit-o doamnei Blair… Dar ea a părut încântată de idee şi mi-a spus că, dacă eu aş fi cel omorât, asta ar însemna un reportaj senzaţional pentru Anne! Chiar aşa, un reportaj senzaţional pentru Anne!

Mâine o să trecem prin Bechuanaland3. Praful va fi groaznic. În plus, în fiecare gară, copiii cafri vin să-ţi vândă animale de lemn meşterite de mâna lor. De asemenea coşuri şi coşuleţe de pai. Aproape mă tem ca doamna Blair să nu fi cuprinsă de amoc. Jucăriile astea au aşa un farmec primitiv care presimt că o va copleşi.

Vineri seara.

Exact cum m-am temut. Doamna Blair şi Anne au cumpărat patruzeci şi nouă de animale din lemn!

(Continuarea povestirii lui Anne.)

Am savurat din plin călătoria spre Rhodesia. În fiecare zi era ceva mare şi emoţionant de văzut. Mai întâi, minunatul peisaj al văii râului Hex, apoi grandoarea dezolantă a lui Karoo şi, în cele din urmă, îngustul defileu din Bechuanaland şi absolut adorabilele jucării vândute de băştinaşi. Suzanne şi cu mine eram aproape să fim lăsate în fiecare gară… Dacă acelea se puteau numi gări. Aveam impresia că trenul se oprea ori de câte ori avea chef şi nu pleca, înainte ca hoarde de băştinaşi să se materializeze din senin, purtând coşuri din pai şi trestie de zahăr, şi blănuri, şi adorabile animale sculptate în lemn. Suzanne începu imediat să colecţioneze jucării din lemn. I-am urmat exemplul… Majoritatea costa un „tiki” (trei pence) şi fiecare era diferit. Aveau girafe şi tigri şi şerpi, şi un leopard cu înfăţişare melancolică, şi războinici negri absurd de mititei. Ne-a făcut mare plăcere.

Sir Eustace a încercat să ne constrângă… Dar în zadar. Încă mai cred că a fost o adevărată minune că n-am fost lăsate de izbelişte în vreo oază de pe traseu. Trenurile sud-africane nu fac zarvă sau se agită când au de gând s-o ia din loc. Se pun uşurel în mişcare, iar tu te opreşti din tocmeală şi alergi de-ţi iese sufletul pentru viaţa ta.

Uimirea lui Suzanne văzându-mă suită în tren la Capetown poate fi lesne înţeleasă. Am ţinut o adevărată consfătuire privind situaţia, vorbind jumătate de noapte.

Începuse să-mi fie clar că tactica defensivă îmi putea servi tot atât de bine ca şi cea ofensivă. Călătorind cu sir Eustace Pedler şi anturajul său, mă simţeam în siguranţă. Atât el cât şi colonelul Race îmi erau protectori puternici şi consideram că duşmanii mei n-ar fi vrut să stârnească un viespar din pricina mea. În plus, atâta timp cât eram lângă sir Eustace, mă aflam mai mult sau mai puţin în legătură cu

Pagett… Iar Guy Pagett era cheia misterului. Am întrebat-o pe Suzanne dacă, după părerea ei, era posibil ca însuşi Pagett să fie „Colonelul”. Poziţia lui de subordonat pleda, desigur, împotriva supoziţiei, dar, de câteva ori, m-a izbit faptul că, în pofida purtării sale dictatoriale, sir Eustace era, în realitate, foarte influenţat de secretarul său. Era un om moale, pe care un secretar abil l-ar fi putut învârti pe degete. Obscuritatea relativă a poziţiei sale putea să-i fie în realitate folositoare, din moment ce nu ardea de nerăbdare să apară în lumina reflectoarelor.

Suzanne, în tot cazul, respinse, din răsputeri, această idee. Refuză să creadă că Guy Pagett era spiritul conducător. Adevăratul cap, „Colonelul”, era undeva, în planul al doilea, şi, probabil, se afla deja în Africa, la ora sosirii noastre.

Am fost de acord că, în mare, avea dreptate, însă nu eram pe deplin satisfăcută. Căci, în fiecare fază suspectă, Pagett se arătase a fi geniul conducător. Adevărat că personalitatea lui părea lipsită de siguranţa şi hotărârea la care te-ai putea aştepta de la un maestru al crimei… Dar, la urma urmei, conform spuselor colonelului Race, aceşti misterioşi lideri lucrează doar cu creierul, iar geniul creator adesea e însoţit de o constituţie fizică firavă şi de o fire timidă.

— Acum vorbeşte fata profesorului, mă întrerupse Suzanne, când am ajuns în acest punct al argumentaţiei mele.

— Oricum, e adevărat. Pe de altă parte, Pagett poate fi Marele Vizir, ca să zic aşa, al înălţimii Sale. M-am oprit câteva clipe, apoi am continuat încetişor: Aş vrea să ştiu cum îşi face sir Eustace banii!

— Iar îl suspectezi?

— Suzanne, am intrat în stadiul ăla în care nu mă pot reţine să nu suspectez pe toată lumea. Nu-l suspectez cu adevărat…, dar, la urma urmei, el e patronul lui Pagett, şi al lui Mill House.

— Mereu am auzit că îşi obţine banii pe nişte căi despre care nu e nerăbdător să vorbească, spuse Suzanne, gânditoare. Dar asta nu înseamnă că trebuie să fie neapărat crimă… ar putea fi conserve sau peruci!

Am aprobat-o cu tristeţe.

— Presupun că nu doborâm copacul cel bun? Spuse Suzanne, gânditoare. N-am luat-o pe-o cale greşită, vreau să spun, considerându-l pe Pagett implicat în toate astea? Dacă, de fapt, e un om întru totul onest?

Am reflectat câteva momente, apoi am clătinat din cap.

— Asta nu pot s-o cred.

— În definitiv, are explicaţii la toate.

— D-da, dar nu sunt foarte convingătoare. De exemplu, despre noaptea în care a încercat să mă arunce peste bordul lui „Kilmorden”, el spune că îl urmărea pe punte pe Rayburn, iar Rayburn s-a întors şi l-a trântit la podea. Noi ştim că nu e adevărat.

— Nu, spuse Suzanne fără chef. Însă noi am auzit povestea la mâna a doua, de la sir Eustace. Dacă am fi auzit-o direct de la Pagett, poate ar fi fost diferită. Ştii că întotdeauna când repetă o poveste, oamenii o spun puţintel altfel.

Am răsucit problema în minte.

— Nu, am spus în cele din urmă, nu văd nici o altă cale. Pagett e vinovat. Nu poţi lăsa la o parte faptul că a încercat să mă arunce peste bord şi, apoi, totul se potriveşte. De ce insişti atât de mult în ideea asta nouă a ta?

— Din cauza feţei lui.

— Faţa lui? Dar…

— Da, ştiu ce vrei să spui. Are o faţă sinistră. Ei bine, tocmai de asta. Nici un om cu o faţă ca asta nu poate fi cu adevărat sinistru. Ar trebui să fie o glumă din partea naturii.

Argumentul lui Suzanne nu m-a convins cine ştie ce. Cunosc o grămadă de lucruri despre natură din veacurile trecute. Dacă are simţul umorului, nu o prea arată.

Suzanne este exact genul de persoană care i-ar atribui naturii propriile sale calităţi.

Am trecut la discutarea planurilor noastre imediate. Îmi era limpede că trebuia să am un oarecare statut. Nu puteam evita la infinit explicaţiile. Rezolvarea tuturor dificultăţilor era chiar în mâna mea, deşi nu mă mai gândisem de câtva timp la asta. „Daily Budget!”.

Tăcerea sau vorbăria mea nu-l mai puteau afecta pe Harry Rayburn. Era marcat drept „Bărbatul în costum maro”, şi asta nu din vina mea. L-aş fi putut ajuta mai bine, dacă păream că sunt împotriva lui. „Colonelul” şi banda sa nu trebuiau să bănuiască deloc că, între mine şi bărbatul pe care-l aleseseră ca ţap ispăşitor pentru crima din Marlow, există vreun sentiment de prietenie. Din câte ştiam, femeia omorâtă nu fusese încă identificată. I-aş fi putut telegrafia lordului Nasby, sugerându-i că era nimeni alta decât faimoasa balerină rusoaică „Nadina”, care delectase atâta vreme Parisul. Mi se părea incredibil că nu fusese deja identificată… Dar, după ce am aflat mai multe despre caz, după o lungă perioadă, mi-am dat seama cât de normal era să fie aşa.

În timpul carierei sale încununate de succes la Paris, Nadina nu fusese niciodată în Anglia. Publicul londonez nu o cunoştea. Fotografiile din ziare ale victimei de la Marlow, erau atât de ceţoase şi neclare, încât nu era de mirare că nimeni nu o recunoscuse. Şi, pe de altă parte, ţinuse într-un secret absolut intenţia ei de a vizita Anglia. La o zi după crimă, impresarul ei primi o scrisoare, ca venind din partea ei, în care îl anunţa că se întorcea în Rusia pentru o problemă personală urgentă şi el trebuia să rezolve cât mai bine afacerea rezilierii contractului ei.

Acestea toate le-am aflat doar mai târziu, bineînţeles. Cu deplina aprobare a lui Suzanne, am trimis o telegramă lungă din De Aar. Aceasta a ajuns la momentul potrivit. (Şi asta am aflat-o mai târziu, desigur.) „Daily Budget” era în criză de ceva senzaţional. Intuiţia mea s-a verificat şi s-a

dovedit a fi corectă şi „Daily Budget” a primit reportajul, care a reprezentat apogeul său. „Victima din Mill House identificată de reporterul nostru special”. Şi aşa mai departe. „Reporterul nostru călătoreşte cu criminalul – Bărbatul în costum maro. Cine este, de fapt, acesta?”.

Principalele fapte au fost relatate şi în ziarele sud-africane, dar eu mi-am citit propriile articole mult după aceea! Am primit acreditarea şi instrucţiuni complete la Bulawayo. Eram inclusă în personalul lui „Daily Budget” şi am primit felicitări din partea lordului Nasby însuşi. Eram definitiv împuternicită să-l vânez pe criminal, şi eu, numai eu ştiam că criminalul nu era Harry Rayburn! Dar lasă lumea să creadă că el e… deocamdată, era cel mai bine aşa.

Am ajuns la Bulawayo în zorii zilei de sâmbătă. Locul m-a dezamăgit. Era foarte cald şi nu puteam să sufăr hotelul. În plus, sir Eustace se purta ca un morăcănos desăvârşit. Cred că asta se datora faptului că-l supăraseră animalele noastre… Mai ales girafa cea mare. Era o girafă uriaşă, cu un gât imposibil, cu un ochi în frunte şi o coadă bleagă. Avea caracter. Avea şarm. Deja se stârnise o controversă legală de cui aparţinea – lui Suzanne, ori mie. Fiecare contribuisem cu câte un tiki ca s-o achiziţionăm. Suzanne se prevala de vârsta ei şi statutul de femeie măritată, eu rămâneam pe poziţie, argumentând că fusesem prima care îi remarcase frumuseţea.

Trebuie să admit că, între timp, afacerea asta ocupase o mare parte din spaţiul nostru tridimensional. Să cari patruzeci şi nouă de animale din lemn, toate de dimensiuni stânjenitoare, şi dintr-un lemn extrem de fragil, e o problemă! Doi hamali au fost încărcaţi cu câte un vraf de animale… Şi unul a scăpat un încântător grup de struţi şi le-a spart capetele. Alarmate, le-am cărat eu şi cu Suzanne pe toate, cum am putut, colonelul Race ne-a ajutat şi el, iar eu i-am îndesat în braţe marea girafă lui sir Eustace. Nici chiar corecta domnişoară Pettigrew nu a scăpat, ei revenindu-i sarcina de a căra un hipopotam mare şi doi războinici negri.

Aveam sentimentul că domnişoara Pettigrew nu mă place. Probabil îşi închipuia că eram o obraznică. Oricum, mă evita pe cât putea. Însă ceea ce era curios, faţa ei mi se părea vag cunoscută, deşi nu prea ştiam de unde s-o iau.

Majoritatea dimineţii ne-am odihnit, iar după-amiaza am plecat spre Matoppos, să-i vedem mormântul lui Rhodes. De fapt, asta urmam să facem, însă, în ultimul moment, sir Eustace dădu înapoi. Era într-o dispoziţie tot atât de proastă ca în dimineaţa în care ajunsesem la Capetown şi dăduse cu piersica de pământ făcând-o fleaşcă! E clar că trezitul în zori nu-i prieşte temperamentului său. A înjurat hamalii, a înjurat chelnerii la micul dejun, a înjurat tot personalul hotelului şi nu încape îndoială că i-ar fi plăcut s-o înjure şi pe domnişoara Pettigrew, care se tot învârtea în jurul lui cu creionul şi carnetul, însă nu cred că sir Eustace chiar ar fi îndrăznit s-o înjure pe domnişoara Pettigrew. E o secretară exact cum scrie la carte. Am reuşit să salvez draga noastră girafă tocmai la timp. Simţeam că lui sir Eustace tare i-ar fi plăcut să dea cu ea de pământ.

Ca să mă întorc la expediţia noastră, după ce sir Eustace se retrăsese, domnişoara Pettigrew spuse că ar vrea să rămână acasă pentru cazul în care el ar avea nevoie de serviciile ei. Şi, exact în acelaşi ultim moment, Suzanne trimise jos un mesaj, prin care spunea că are o puternică durere de cap. Aşa că eu şi colonelul am plecat singuri.

E un om ciudat. În mulţime, nu prea observi asta. Însă când eşti singură cu el, personalitatea sa pare de-a dreptul copleşitoare. Devine mai taciturn, şi totuşi, tăcerea lui pare să spună mai mult decât ar putea-o face vorbele.

Am pornit spre Matoppos peste terenul presărat cu arbuşti arămii. Totul părea ciudat de liniştit… cu excepţia maşinii noastre despre care aş fi crezut că era primul Ford fabricat vreodată! Cu tapiseria făcută ferfeniţă şi, deşi nu mă pricepeam deloc la motoare, aş fi putut chiar ghici ce-i lipsea.

Pe măsură ce înaintam, peisajul ţării se schimba. Apărură mari bolovani, îngrămădiţi în forme fantastice. Am simţit brusc că intrasem într-o eră primitivă. Preţ de o clipă, oamenii de Neanderthal mi se păreau că pot fi tot atât de reali precum îi considerase tata. M-am întors spre colonelul Race.

— Pe aici trebuie să fi fost cândva giganţi, am spus visătoare. Iar copiii lor erau exact cum sunt copiii de azi… Se jucau cu câte un pumn de pietricele, le făceau grămăjoare, le aruncau, şi cu cât le cocoţau unele peste altele cu atât le plăceau mai mult. Dacă ar trebui să dau un nume acestui loc, l-aş numi „Ţara copiilor giganţi.”

— Poate eşti mai aproape de adevăr decât îţi închipui, spuse colonelul Race. Simplă, primitivă, mare – asta e Africa.

Am dat din cap a confirmare.

— O iubiţi, nu-i aşa? Am întrebat.

— Da. Dar ca să trăieşti mult timp în ea… Ei bine, te face ceea ce s-ar putea numi crud. Nu mai faci o distincţie prea mare între viaţă şi moarte.

— Da, am spus gândindu-mă la Harry Rayburn. Şi el era la fel. Dar nu crud cu lucrurile neajutorate.

— Depinde ce înţelegi prin lucruri neajutorate, domnişoară Anne.

Era o notă de seriozitate în glasul lui, care m-a făcut să tresar. Am înţeles că, într-adevăr, ştiam foarte puţine despre bărbatul de lângă mine.

— Mă refeream la copii şi la câini.

— Pot spune cu mâna pe inimă că niciodată n-am fost crud cu copiii sau cu câinii. Aşadar, dumneata nu incluzi femeile în „lucruri neajutorate”?

Am reflectat.

— Nu, cred că nu… Deşi presupun că sunt. Adică acum, în zilele noastre. Însă tata spunea că, la începuturi, bărbaţii şi femeile conduceau împreună lumea, egali în putere… ca leii şi tigrii…

— Şi girafele? Întrebă glumind colonelul Race.

Am râs. Toată lumea face glume pe seama girafelor.

— Şi girafele. Vedeţi, pe atunci erau nomazi. Apoi s-au stabilit în comunităţi, şi femeile au început să facă un gen de muncă, bărbaţii alt gen, şi aşa au devenit femeile slabe. Dar, desigur, pe dinăuntru rămâi la fel… Simţi la fel, vreau să spun, şi iată de ce femeile se înclină în faţa forţei fizice a bărbaţilor… Este ceea ce ele au avut cândva şi au pierdut-o.

— De fapt, o adoraţie aproape ancestrală?

— Cam aşa ceva.

— Şi chiar crezi că e adevărat? Că femeile admiră puterea, vreau să spun?

— Cred că e foarte adevărat… Dacă vrei să fii cinstit. Crezi că admiri calităţile morale, dar când te îndrăgosteşti, revii la primitivism, când fizicul era tot ceea ce conta. Însă eu nu cred că aşa se termină… Dacă ai trăi în condiţii primitive aşa ar fi, dar nu trăieşti… Aşa că, în cele din urmă, câştigă celălalt lucru. Lucrurile, care aparent sunt învinse, ele câştigă de fapt întotdeauna, nu-i aşa? În singurul mod care contează. Precum spune şi Biblia despre pierderea sufletului şi redobândirea lui.

— În cele din urmă, zise colonelul Race gânditor, te îndrăgosteşti… Apoi îţi revii, asta ai vrut să spui? Adică fugi de dragoste?

— Nu chiar, dar puteţi s-o luaţi şi aşa dacă vreţi.

— Dar eu nu cred că dumneata ai fugit vreodată de dragoste, domnişoară Anne.

— Nu, n-am fugit, am recunoscut sincer.

— Dar măcar te-ai îndrăgostit?

N-am răspuns.

Maşina ajunse la destinaţie punând capăt discuţiei noastre. Ne-am dat jos şi am început să urcăm încet spre World's View. Nu era pentru prima dată când m-am simţit uşor stingherită de compania colonelului Race. Îşi ascundea atât de bine gândurile în spatele acelor ochi negri ai săi. Mă

înspăimânta un pic. Întotdeauna mă înspăimântase. Cu el, niciodată nu ştiam cum stăteam.

Am urcat în tăcere până am ajuns în punctul în care Rhodes zace străjuit de bolovani gigantici. Era un loc ciudat, fantastic, departe de freamătul lumii, un loc care cântă neîncetatul imn al frumuseţii aspre.

Un timp am rămas alături, tăcuţi. Apoi am coborât iar, dar uşor separaţi din cauza potecii. Din când în când dădeam de un povârniş şi, la un moment dat, am ajuns la o stâncă atât de abruptă încât părea aproape perpendiculară.

Colonelul Race se caţără primul, apoi se întoarse să mă ajute.

— Mai bine te ridic, a spus şi, cu o mişcare bruscă, m-a smuls de pe picioare.

I-am simţit forţa, în timp ce mă punea pe pământ şi îşi slăbi strânsoarea. Un bărbat de fier, cu muşchi ca de oţel călit. Şi din nou mi-a fost teamă, mai ales că nu se dăduse într-o parte ci stătea drept în faţa mea, privindu-mă lung.

— Ce faci în realitate aici, Anne Beddingfeld? Mă întrebă brusc.

— Sunt o ţigancă plecată să vadă lumea.

— Da, asta e destul de adevărat. Corespondentă de presă e doar un pretext. N-ai suflet de jurnalist. Ai plecat pe cont propriu… Înfruntând viaţa. Dar asta nu e tot.

Ce avea de gând să mă facă să-i spun? Îmi era frică. L-am privit drept în faţă. Ochii mei nu pot păstra secrete la fel ca ai lui, însă pot duce războiul pe teritoriul duşmanului.

— Ce faceţi dumneavoastră în realitate aici, colonele Race?

O clipă am crezut că nu o să-mi răspundă. Era clar tulburat, totuşi. În cele din urmă vorbi, şi vorbele lui păreau să-i ofere un întunecat amuzament.

— Îmi urmăresc ţelul cu ambiţie, spuse. Doar atât… Îmi urmăresc ţelul cu ambiţie. Îţi aminteşti, domnişoară Beddingfeld, că din cauza acestui păcat au căzut unii îngeri etc.

— Se spune că, de fapt, aveţi legături cu guvernul… Că faceţi parte din Secret Service, am zis încetişor. E adevărat?

A fost doar impresia mea, sau chiar a ezitat o fracţiune de secundă, înainte de a-mi răspunde?

— Te pot asigura, domnişoară Beddingfeld, sunt aici într-o călătorie strict particulară, pentru propria mea plăcere.

Gândindu-mă mai târziu la răspunsul acesta, mi s-a părut uşor ambiguu. Poate aşa a şi vrut să fie.

Am ajuns la maşină în tăcere. La jumătatea drumului spre Bulawayo, ne-am oprit să bem un ceai la o construcţie primitivă de pe marginea şoselei. Proprietarul săpa în grădină şi păru supărat că fusese deranjat. După o aşteptare interminabilă, ne aduse nişte prăjituri vechi şi un ceai ce se răcise, după care dispăru din nou în grădină.

Nu apucă să se îndepărteze bine, că şi furăm înconjuraţi de pisici. Şase începură să miaune jalnic, toate deodată asurzitor. Le-am dat câteva bucăţele de prăjitură. Le devorară cu ferocitate. Am turnat tot laptele care era pe masă într-un castron şi s-au luat la bătaie pentru el.

— Oh! Am strigat indignată. Sunt lihnite de foame! Asta-i ticăloşie. Vă rog, vă rog, comandaţi încă un platou cu prăjituri şi mai mult lapte.

La rugăminţile mele, colonelul Race se îndepărtă în tăcere. Pisicile începură să miaune din nou. Se întoarse cu un ulcior mare cu lapte şi pisicile îl băură pe tot.

M-am ridicat hotărâtă.

— Am de gând să iau pisicile cu noi, acasă… N-am să le las aici.

— Dragă copilă, nu fi absurdă. Nu poţi să cari şase pisici şi cincizeci de animale de lemn peste tot cu dumneata.

— Animalele de lemn nu contează. Pisicile astea sunt vii. Am să le iau cu mine.

— Ba n-ai să faci aşa ceva. M-am uitat urât la el, însă colonelul continuă: Mă crezi crud… Dar nu poţi trece prin viaţă punând sentiment în absolut toate lucrurile. Nu are

rost să te opui… N-am să-ţi permit să le iei cu dumneata. E o ţară primitivă, ştii asta, iar eu sunt mai puternic ca dumneata.

Întotdeauna ştiu când sunt înfrântă. M-am înapoiat la maşină cu ochii în lacrimi.

— Probabil au fost tăiate doar azi de la porţie, spuse consolator colonelul Race. Nevasta omului a plecat la Bulawayso după cumpărături. Aşa că totul va fi în regulă. Şi, oricum, lumea e plină de pisici hămesite.

— Nu… Nu! Am spus cu îndărătnicie.

— Te învăţ să-ţi dai seama că aşa e viaţa. Te învăţ să fii aspră şi neîndurătoare… ca mine. Ăsta este secretul puterii… Secretul succesului.

— Mai degrabă moartă decât dură, am spus pătimaş.

Ne-am urcat în maşină şi am pornit. Încetul cu încetul mi-am revenit. Brusc, spre marea mea uimire, mi-a luat mâna într-a lui.

— Anne, spuse el blând. Te doresc. Vrei să te măriţi cu mine?

M-am zăpăcit complet.

— Oh, nu, am îngăimat. Nu pot.

— De ce nu?

— Nu ţin la dumneavoastră în felul acesta. Niciodată nu m-am gândit la dumneata aşa.

— Înţeleg. Ăsta e singurul motiv?

A trebuit să fiu sinceră. I-o datoram.

— Nu, am spus, nu e singurul. Vedeţi… Eu ţin la altcineva.

— Înţeleg, spuse el din nou. Şi asta e valabil de la început… De când te-am văzut prima oară… pe „Kilmorden”?

— Nu, am şoptit. S-a întâmplat… După aceea.

— Înţeleg, spuse, pentru a treia oară, însă, de data asta, glasul său avea o notă metalică, ce m-a făcut să mă întorc şi să-l privesc. Chipul său era mai întunecat ca niciodată.

— Ce… Ce vreţi să spuneţi?

S-a uitat la mine indescifrabil, dominator.

— Doar că… Acum ştiu ce am de făcut.

Vorbele sale mă înfiorară. Dincolo de ele era o hotărâre pe care nu puteam s-o înţeleg… Şi care mă speria.

Niciunul n-am mai scos un cuvânt până când am ajuns la hotel. Am urcat direct în camera lui Suzanne. Stătea lungită pe pat şi nu arăta, câtuşi de puţin, a persoană care avea dureri de cap.

— Aici se odihneşte o veritabilă coacăză, spuse ea. Alias, o matroană plină de tact. Vai, Anne, draga mea, ce s-a întâmplat?

Căci izbucnisem în lacrimi.

I-am povestit despre pisici… Simţeam că nu era cinstit să-i spun despre colonelul Race. Dar Suzanne e foarte ageră. Cred că şi-a dat seama că era vorba despre mult mai multe.

— Cred că n-ai răcit, nu-i aşa, Anne? Pare absurd doar să te gândeşti la asta pe o asemenea zăpuşeală, dar continui să tremuri.

— N-am nimic, i-am spus. Nervii… Am o stare proastă. Mă urmăreşte presentimentul că urmează să se întâmple ceva îngrozitor.

— Nu fi proastă, spuse Suzanne cu hotărâre. Mai bine să vorbim despre ceva mai interesant, Anne, despre diamante…

— Ce-i cu ele?

— Nu sunt sigură că la mine sunt în siguranţă. Înainte nu era nici o problemă, nimănui nu i-ar fi trecut prin cap că se află printre lucrurile mele. Acum, însă, toţi ştiu că suntem foarte bune prietene şi bănuiala va cădea şi asupra mea.

— Nimeni nu ştie că sunt într-un rolfilm. E o ascunzătoare splendidă şi nu cred că am putea găsi alta mai bună.

M-a aprobat cu îndoială, însă spuse că vom vorbi din nou despre asta când vom ajunge la Cascadă.

Trenul nostru a plecat la nouă. Dispoziţia lui sir Eustace era departe de a fi bună şi domnişoara Pettigrew arăta ca bătută. Colonelul Race era el însuşi. Aveam impresia că discuţia noastră din acea zi avusese loc doar în visul meu.

În noaptea aceea, am dormit foarte prost pe patul tare, luptându-mă cu nişte vise nedefinite, ameninţătoare. M-am trezit cu o durere de cap şi am ieşit pe platforma vagonului. Era plăcut şi răcoare şi peste tot, atât cât puteam cuprinde cu privirea, se vedeau unduitoare dealuri împădurite. Mi-a plăcut la nebunie priveliştea asta… M-a delectat mai mult decât orice loc pe care îl văzusem vreodată. Îmi doream să fi avut undeva o colibă în inima pădurii şi să trăiesc acolo pentru totdeauna… Pentru totdeauna…

Chiar înainte de două şi jumătate, colonelul Race mă strigă din „birou” şi-mi atrase atenţia asupra unei aţe albe în formă de buchet care se înălţa peste o porţiune a boschetelor.

— Vaporii Cascadei, spuse. Ne apropiem.

Eram încă sub impresia acelui vis ciudat care reuşise să mă neliniştească în noaptea aceea. Aveam adânc înfipt în suflet sentimentul că mă întorceam acasă… Acasă! Şi, totuşi nu mai fusesem niciodată aici… Sau fusesem în vis?

De la tren ne-am dus la hotel, o clădire mare, albă, prevăzută din belşug cu plase împotriva ţânţarilor. Nu erau drumuri, nu erau case. Am ieşit pe stoep şi am scos o exclamaţie de uimire. Acolo, în faţa noastră, la jumătate de milă depărtare, era Cascada. Nu văzusem, niciodată, ceva mai măreţ şi mai frumos… Şi nici n-am să mai văd.

— Anne, eşti ciudată, spuse Suzanne, în timp ce ne aşezam la masă. Nu te-am văzut niciodată aşa.

— Zău? Râdeam, însă râsul meu suna nefiresc. Asta e numai pentru că sunt vrăjită de tot ce văd.

— Nu, mai este ceva.

O uşoară încruntare îi încreţea fruntea… Una de teamă.

Da, eram fericită, dar, dincolo de asta, stăruia sentimentul acela ciudat că parcă aşteptam ceva… Ceva ce urma să se întâmple curând. Eram agitată… Neliniştită.

După ceai am ieşit afară, ne-am suit în vagonetul împins de negrii zâmbitori pe şinele înguste spre pod.

Era un peisaj fermecător; prăpastia înaltă şi învolburarea apelor de dedesubt, vălul de ceaţă şi aburi din faţa noastră, care din când în când se despărţea, dezvăluind, pentru o clipă, cataracta, ca apoi s-o închidă din nou în misterul ei impenetrabil. În mintea mea, asta constituise mereu fascinaţia Cascadei… Caracterul ei iluzoriu. Mereu eşti pe cale s-o vezi… Şi n-o vezi niciodată.

Am trecut podul şi am pornit încet pe poteca marcată de ambele părţi cu pietre albe, care mărginea cheiul. În cele din urmă, am ajuns într-o poiană mare din care, pe stânga, o altă potecă ducea în jos, către prăpastie.

— Canalul de scurgere, explică Race. Coborâm? Sau o lăsăm pe mâine? O să ne ia ceva timp şi, la întoarcere, avem iar de urcat zdravăn.

— Rămâne pe mâine, spuse sir Eustace ferm. Observasem că nu se dădea în vânt după mişcare.

Am luat-o înapoi. În drum, am trecut pe lângă un indigen frumos. În spatele lui venea o femeie care părea să poarte pe cap toate lucrurile dintr-o gospodărie! Nu lipsea nici tigaia!

— Niciodată nu am aparatul de fotografiat la mine, când am nevoie de el, se jeli Suzanne.

— Priveliştea asta o s-o vedeţi destul de des, doamnă Blair, spuse colonelul Race. Aşa că nu vă lamentaţi.

Am ajuns din nou la pod.

— Să intrăm în arcul de curcubee? Continuă el. Sau vă este teamă să nu vă udaţi?

Suzanne şi cu mine l-am însoţit. Sir Eustace s-a întors la hotel. Arcul de curcubee m-a cam dezamăgit. Nu era chiar atâtea câte credeam, în plus, ne-am udat până la piele, însă, pe alocuri, vedeam Cascada din unghiul opus şi ne-am putut da seama de lărgimea ei enormă. Oh, dragă Cascadă, cât te iubesc şi mă închin ţie, şi mereu o voi face-o!

Am ajuns la hotel exact la timp ca să ne schimbăm pentru cină. Sir Eustace pare să fie animat de o antipatie profundă

pentru colonelul Race. Suzanne şi cu mine l-am copleşit cu amabilităţi, dar asta nu-l mulţumi cine ştie ce.

După cină se retrase în camera lui de zi, trăgând-o după el şi pe domnişoara Pettigrew. Suzanne şi cu mine am mai rămas de vorbă, un timp, cu colonelul Race, apoi declară căscând cu poftă, că se duce la culcare. Cum nu voiam să rămân singură cu colonelul Race, m-am dus şi eu să mă culc.

Însă eram mult prea agitată ca să pot dormi. Nici măcar nu m-am dezbrăcat. Stăteam pe un scaun, lăsându-mă în voia visării. Însă tot timpul eram conştientă că ceva se apropia… Se apropia tot mai mult…

Am auzit o bătaie în uşă şi am tresărit. M-am ridicat şi m-am dus să deschid. Un băieţel negru îmi dădu un bilet. Îmi era adresat, cu un scris pe care nu-l cunoşteam. M-am întors în cameră. Am rămas o vreme aşa, cu biletul în mână. Apoi l-am desfăcut. Era foarte scurt: „Trebuie să te văd. Nu îndrăznesc să vin la hotel. Vrei să vii în poiana de lângă canal? În amintirea cabinei 17, te rog, vino. Bărbatul pe care-l cunoşti sub numele de Harry Rayburn.”

Inima îmi bătea gata să mă sufoce. Era aici, deci! Oh, o ştiusem, o ştiusem tot timpul! Îl simţisem aproape de mine. Absolut fără să-mi dau seama venisem în ascunzătoarea lui.

Mi-am pus o eşarfă pe cap şi am ieşit. Trebuia să am grijă. Era urmărit. Nimeni nu trebuia să mă vadă întâlnindu-mă cu el. M-am furişat spre camera lui Suzanne. Dormea adânc. O auzeam respirând regulat.

Sir Eustace? Am trecut pe lângă uşa lui. Da, îi dicta domnişoarei Pettigrew, o auzeam repetând monoton: „De aceea îndrăznesc să vă sugerez că în acest domeniu al muncii oamenilor de culoare…”. Se opri ca el să continue, şi l-am auzit mormăind ceva, nervos.

M-am furişat mai departe. Camera colonelului Race era goală. Nu-l văzusem în holul hotelului. Iar el era omul de care mă temeam cel mai tare! Totuşi, nu aveam timp de

pierdut. M-am strecurat repede din hotel şi am luat-o pe potecă, spre pod.

L-am trecut şi am rămas pe loc, aşteptând în umbră. Dacă mă urmărise cineva, îl puteam vedea trecând podul. Dar minutele treceau şi nu venea nimeni. Nu fusesem urmărită. M-am întors şi am urmat poteca spre poiană. Am făcut vreo şase paşi, apoi m-am oprit. Auzisem un foşnet în spatele meu. Nu putea fi cineva care mă urmărise de la hotel. Era cineva care deja se afla aici, aşteptând.

Şi imediat, fără motiv, dar cu acea siguranţă pe care ţi-o dă instinctul, am simţit că cea ameninţată eram eu. Era aceeaşi senzaţie pe care o avusesem în noaptea aceea, pe „Kilmorden”… Un sentiment care mă avertiza că sunt în pericol.

M-am uitat peste umăr brusc. Linişte. Am mai făcut doi paşi. Din nou, acelaşi foşnet. Mergând, m-am uitat iar peste umăr. Din umbră, apăru silueta unui bărbat. Vedea că îl observasem şi se repezi înainte, pe urmele mele.

Era prea întuneric pentru a putea recunoaşte pe cineva. Tot ce puteam să văd era un om înalt, european, nu băştinaş. Mi-am luat picioarele la spinare şi am rupt-o la fugă. Îl auzeam tropăind în urma mea. Fugeam repede, cu ochii aţintiţi pe pietrele albe care îmi indicau pe unde să calc, căci nu era o noapte cu lună.

Şi brusc, piciorul mi-a alunecat. L-am auzit pe bărbat râzând în urma mea… Un râs sinistru, drăcesc. Îmi suna în urechi, în timp ce cădeam cu capul înainte… Jos. Jos. Tot mai jos, până în bezna totală.

Mi-am revenit încetişor, gemând de durere. Am dat să mă mişc, dar am simţit că-mi plesneşte capul, iar braţul stâng mă durea. Totul părea ireal, ca un vis. Coşmarele nopţii mă învăluiau. Mi se părea că mă prăbuşesc… Că mă prăbuşesc din nou. La un moment dat, am avut impresia că din ceaţă venea spre mine chipul lui Harry Rayburn. Mi l-am imaginat aproape real. Apoi dispăru… Mă păcălise. Altă dată, îmi amintesc că cineva mi-a pus la gură o cană şi am băut. O

faţă neagră rânjea la mine… Faţa diavolului, mi-am zis, şi am ţipat. Apoi iar vise… Vise lungi, chinuitoare, în care îl căutam în van pe Harry Rayburn ca să-l avertizez… Să-l avertizez… De ce? Nici eu nu ştiam. Însă era un pericol… Un mare pericol… Şi numai eu îl puteam salva. Din nou întuneric, binecuvântatul întuneric, şi somnul adevărat.

M-am trezit din nou. Lungile coşmaruri se sfârşiseră. Îmi aminteam perfect ce se întâmplase, fuga mea grăbită din hotel ca să mă întâlnesc cu Harry, bărbatul din umbră şi acel ultim îngrozitor moment al căderii…

Doar printr-un miracol, nu fusesem omorâtă. Eram lovită, şi prin tot corpul îmi treceau săgeţi, şi n-aveam vlagă, dar eram în viaţă. Însă unde mă aflam? Întorcându-mi cu greu capul, m-am uitat în jur. Eram într-o cameră mică, cu pereţi din lemn. Pe ei atârnau piei de animale şi câţiva colţi de fildeş. Zăceam pe un fel de divan tare, acoperit şi el cu piei, iar braţul stâng îmi era bandajat, şi-l simţeam ţeapăn şi greu. La început, am crezut că sunt singură, apoi am văzut silueta unui bărbat interpusă între mine şi lumină. Avea capul întors spre fereastră. Era atât de nemişcat încât părea sculptat în lemn. Ceva în tunsoarea lui îmi era familiar, dar n-am îndrăznit să-mi dau frâu liber imaginaţiei. Se întoarse brusc şi mi s-a tăiat răsuflarea. Era Harry Rayburn. Harry Rayburn în carne şi oase.

S-a ridicat şi a venit la mine.

— Te simţi mai bine? Întrebă puţin stânjenit.

N-am putut să-i răspund. Lacrimile începură să-mi curgă şiroaie. Eram încă slăbită, dar îi ţineam cu toate puterile mâna în mâinile mele. Puteam să şi mor aşa, cu el lângă mine, uitându-se la mine cu privirea aceea nouă care îi lumina ochii.

— Nu plânge, Anne. Te rog, nu plânge. Acum eşti în siguranţă. Nimeni n-o să-ţi facă nici un rău.

Se duse şi luă o cană, pe care mi-o aduse.

— Bea puţin lapte.

Am băut ascultătoare. Continuă să vorbească pe un ton atât de blajin de parcă i se adresa unui copil.

— Nu pune nici o întrebare, Anne. Dormi. Puţin câte puţin ai să te fortifici. Dacă vrei, plec.

— Nu, am spus dintr-o suflare. Nu, nu!

— Atunci, rămân.

Îşi aduse un scăunel şi se aşează lângă mine. Îşi puse mâna peste a mea şi aşa, liniştită şi fericită, am adormit din nou.

Atunci trebuie să fi fost seară, însă când m-am deşteptat iar, soarele era în înaltul cerului. Eram singură în colibă, însă cum m-am mişcat, o bătrână indigenă intră în fugă. Era cumplit de hidoasă, dar îmi rânji încurajator. Îmi aduse apă într-un lighean şi mă ajută să mă spăl pe faţă şi pe mâini. Apoi veni cu un castron mare cu supă pe care am băut-o până la ultima picătură! I-am pus câteva întrebări, însă ea doar rânjea, şi dădea din cap şi bolborosea ceva într-o limbă guturală, încât am bănuit că nu ştia o boabă de engleză.

— Brusc se ridică şi se dădu cu respect într-o parte, căci intrase Harry Rayburn. Acesta o expedie cu o scurtă mişcare din cap şi rămaserăm singuri. Îmi zâmbi.

— Într-adevăr, azi eşti mai bine!

— Da, însă tot nedumerită. Unde sunt?

— Eşti pe o mică insulă de pe Zambezi, cam la patru mile mai sus de Cascadă.

— Prietenii… Prietenii mei ştiu că sunt aici?

Clătină din cap.

— Trebuie să le dau de ştire.

— Dacă asta vrei, fă-o, însă, în locul tău, aş aştepta până voi mai prinde puteri.

— De ce?

Nu-mi răspunse imediat, aşa că am continuat.

— De cât timp sunt aici?

— De aproape o lună.

— Oh! Am strigat. Trebuie să-i trimit o vorbă lui Suzanne. Trebuie să fie foarte îngrijorată.

— Cine e Suzanne?

— Doamna Blair. Eram la hotel cu ea, cu sir Eustace şi cu colonelul Race… Dar, desigur, ştii toate astea.

Scutură din cap.

— Nu ştiu nimic, cu excepţia faptului că te-am găsit în furca unui copac, fără cunoştinţă şi cu braţul răsucit rău.

— Unde era copacul?

— Pe partea râpei. Dacă nu ţi s-ar fi agăţat hainele în crengile lui, te-ai fi făcut bucăţele până jos.

M-am cutremurat. Apoi m-a fulgerat un gând.

— Spui că nu ştiai că eram aici. Atunci, ce-a fost cu biletul?

— Care bilet?

— Biletul pe care mi l-ai trimis şi în care mă rugai să mă întâlnesc cu tine în poiană.

Se uită lung la mine.

— Nu ţi-am trimis nici un bilet.

Am simţit că roşesc până la rădăcina părului. Din fericire păru să nu observe.

— Cum s-a făcut că erai la locul faptei, într-un mod atât de miraculos? L-am întrebat cât am putut de natural. Şi, de altfel, ce faci în locul ăsta pierdut de lume?

— Aici trăiesc, răspunse el, simplu.

— Pe insula asta?

— Da, am venit aici după război. Uneori iau în barca mea grupuri de la hotel, dar îmi trebuie foarte puţin să-mi duc zilele şi, ce-i mai important, fac ce-mi place.

— Trăieşti singur aici?

— Nu duc dorul societăţii, te asigur, răspunse rece.

— Îmi pare rău că ţi-am căzut pe cap, dar cred că n-am avut nici un cuvânt de spus în problema asta.

Spre mirarea mea, ochii lui licăriră un pic.

— Deloc. Te-am azvârlit pe umăr ca pe un sac cu cărbuni şi te-am dus la barcă. Exact ca un om primitiv din epoca de piatră.

— Dar din motive diferite, am precizat eu.

De data asta roşi el, şi roşi puternic. Bronzul feţei nu reuşea să-i mascheze îmbujorarea.

— Dar tot nu mi-ai spus cum ai ajuns în locul acela, într-un mod atât de fericit pentru mine, m-am grăbit să-l întreb, ca să-l ajut să iasă din încurcătura în care se afla.

— Nu puteam să dorm. Eram neliniştit… Tulburat… Aveam sentimentul că urma să se întâmple ceva. În cele din urmă, mi-am luat barca, am trecut râul şi am coborât, luând-o spre Cascadă. Eram chiar la capătul canalului de scurgere când ţi-am auzit gemetele.

— De ce n-ai dat fuga la hotel după ajutoare, în loc să te chinui cărându-mă până aici?

Iar a roşit

— Presupun că pentru tine asta înseamnă o cutezanţă de neiertat… Dar cred că nici măcar acum nu-ţi dai seama de primejdia, în care te afli! Crezi că ar fi trebuit să-ţi anunţ prietenii? Nu, mi-am zis că te pot îngriji mai bine decât oricine altcineva. Pe insula asta nu calcă picior de străin. Am chemat-o pe bătrâna Batani, pe care am vindecat-o, cândva, de friguri, să vină să aibă grijă de tine. Îmi e credincioasă, nu va sufla o vorbă. Aş putea să te ţin luni de zile aici, fără ca cineva să ştie.

„Aş putea să te ţin luni de zile aici, fără ca cineva să ştie!” Ce cuvinte plăcute!

— Ai făcut foarte bine, am spus liniştită. Şi n-am să anunţ pe nimeni. O zi de îngrijorare în plus sau în minus nu mai contează. Nu-mi sunt rude. Doar simple cunoştinţe… Chiar şi Suzanne. Iar cine a scris biletul acela, trebuie să fi ştiut… Foarte multe. N-a fost opera cuiva din afară.

Am reuşit să pronunţ cuvântul „bilet” fără să mai roşesc.

— Dacă te-ai lăsa îndrumată de mine… Spuse el ezitând.

— Nu mă aştept să mă las, am răspuns candid. Dar nu strică să aud.

— Întotdeauna faci doar ce-ţi place, domnişoară Beddingfeld?

— De obicei, am spus, precaută. Oricui altcuiva i-aş fi răspuns: „Întotdeauna”.

— Îl deplâng pe soţul tău, spuse pe neaşteptate.

— Nu-i nevoie, i-am întors-o. Nu am de gând să mă mărit cu nimeni până când nu voi întâlni bărbatul de care să mă îndrăgostesc nebuneşte. Şi bineînţeles, unei femei nimic nu-i place mai mult decât să facă lucruri care nu-i plac, de dragul cuiva care chiar îi place. Cu cât e mai încăpăţânată, cu atât îi place mai mult.

— Mă tem că nu sunt de acord cu tine. Bărbatul e cocoşul care cântă în casă.

O spusese cu un dispreţ uşor.

— Exact! Am spus repede. Iată de ce există atâtea căsnicii nefericite. Numai bărbaţii sunt de vină. Fie că le dau frâu liber nevestelor… Şi atunci femeile îi dispreţuiesc, fie că sunt prea plini de ei, o ţin pe-a lor, şi nu zic niciodată mulţumesc. Bărbaţii îşi obligă nevestele să facă numai ce vor ei şi apoi fac pe grozavii. Femeilor le place să fie dominate, însă nu suportă ca sacrificiul lor să nu fie apreciat. Pe de altă parte, bărbaţii nu ţin cu adevărat la femeile care sunt drăguţe cu ei tot timpul. Când mă voi mărita, am să fiu o drăcoaică, majoritatea timpului, însă, din când în când, exact când soţul meu se va aştepta mai puţin, am să-i arăt ce înger perfect pot să fiu!

Harry râse din toată inima.

— Ai să duci o viaţă „de-a câinele şi pisica”.

— Îndrăgostiţii întotdeauna se înfruntă, l-am asigurat. Pentru că nu se înţeleg unul pe altul. Iar când ajung să se înţeleagă, nu mai sunt îndrăgostiţi.

— E valabilă şi reciproca? Cei ce se înfruntă sunt întotdeauna îndrăgostiţi?

— Păi… Nu ştiu, am spus, debusolată pe moment.

Se întoarse spre sobă.

— Mai vrei supă? Întrebă pe un ton neutru.

— Da, te rog. Mi-e atât de foame că aş mânca şi un hipopotam.

— Asta-i bine.

Îşi făcu de lucru cu focul. Îl urmăream.

— Când am să mă pot da jos din pat, am să-ţi gătesc, i-am promis.

— Nu cred să ştii ceva despre gătit.

— Şi eu pot să desfac conserve şi să le încălzesc, tot atât de bine ca tine, l-am tachinat, arătând spre un şir de conserve de pe poliţă.

— Touché, spuse râzând.

Când râdea i se schimba toată faţa. Devenea copilăros, fericit… O cu totul altă persoană.

Am mâncat cu poftă supa. În timp ce mâncam, i-am reamintit că nu-mi spusese, totuşi, care era sfatul lui.

— Ah, da, uite ce vroiam să spun. În locul tău, aş sta perdu aici, până mi-aş recăpăta toate forţele. Duşmanii tăi te vor crede moartă. Nu vor fi prea surprinşi că nu ţi s-a găsit cadavrul. Putea foarte bine să se facă bucăţi în cădere şi să fie luat de torent.

M-am cutremurat.

— Odată complet restabilită, vei putea călători liniştită la Beira, de unde să iei un vapor şi să te întorci în Anglia.

— Nu mi se pare deloc interesant, am obiectat cu dispreţ.

— Vorbeşti ca o şcolăriţă proastă.

— Nu sunt o şcolăriţă proastă! Am strigat indignată. Sunt femeie!

— Dumnezeu să mă aibă în pază, chiar eşti! Bombăni el şi ieşi brusc.

M-am vindecat repede. De pe urma atentatului, mă alesesem cu un cucui şi cu braţul luxat rău. Braţul a fost, de fapt, treaba serioasă. La început, salvatorul meu crezuse că era rupt, însă, după o examinare atentă, se convinsese că nu era şi deşi vindecarea a fost dureroasă, m-am putut folosi de el destul de repede.

A fost o perioadă ciudată. Eram rupţi de lume, doar noi doi, singuri, cum trebuie să fi fost Adam şi Eva… Dar ce diferenţă! Bătrâna Batani nu mai era de nici un folos, şi parcă nici nu exista. Am insistat să gătesc eu, sau, mă rog, să fac ceva în direcţia asta, atât cât îmi permitea mâna

validă. Harry era foarte mult timp plecat, dar petreceam ore întregi împreună, întinşi la umbra palmierilor, vorbind şi certându-ne… Discutând despre toate sub cerul înalt, contrazicând-ne şi iar împăcându-se. Ne ciondăneam mai tot timpul, însă între noi se statornicise una dintre acele prietenii adevărate şi trainice despre care crezusem că nu pot exista în realitate… Şi numai atât!

Se apropia vremea când aveam să fiu suficient de bine ca să pot pleca, şi o aşteptam cu inima grea. Avea de gând să mă lase să plec? Fără o vorbă? Fără un semn? Avea momente în care se zăvora în tăcere, lungi intervale de indispoziţie, momente în care ţâşnea în picioare şi începea să umble haihui, de unul singur. Într-o seară, se declanşă criza. Terminasem masa noastră frugală şi stăteam pe pragul colibei Soarele cobora spre apus.

Agrafele de păr erau unul din acele lucruri necesare în viaţă pe care Harry nu putuse să mi le procure, şi părul meu drept şi negru îmi atârna până la genunchi. Stăteam cu bărbia pe mâini, pierdută în gânduri. Mai mult am simţit decât am văzut că Harry mă privea.

— Semeni cu o vrăjitoare, Anne, spuse într-un târziu, şi în glasul său era ceva pe care nu-l auzisem niciodată până atunci.

Întinse mâna şi-mi atinse părul. M-am înfiorat. Brusc, sări în picioare şi trase o înjurătură.

— Trebuie să pleci de aici mâine? Auzi? Strigă el. Eu… Eu nu mai pot suporta. La urma urmei, nu sunt decât un bărbat. Trebuie să pleci, Anne. Trebuie. Nu eşti proastă. Ştii că nu mai putem continua aşa.

— Cred că nu, am spus încetişor. Dar… A fost frumos, nu-i aşa?

— Frumos? A fost un iad!

— Tot aia!

— De ce mă chinuieşti? De ce îţi baţi joc de mine? De ce spui asta… Râzându-ţi în plete?

— Nu râdeam. Şi nu-mi bat joc. Dacă vrei să plec, plec. Însă dacă vrei să rămân… Voi rămâne.

— Asta nu! Strigă cu vehemenţă. Asta nu! Nu mă ispiti, Anne. Îţi dai seama cine sunt eu? Un dublu criminal. Un om hăituit. Aici sunt cunoscut ca Harry Parker… Se crede că sunt un aventurier care străbate ţara, dar, într-o zi, lucrurile ar putea să se lege… Şi atunci bomba va exploda. Eşti atât de tânără Anne şi atât de frumoasă… ai genul ăla de frumuseţe care îi scoate din minţi pe bărbaţi. Ai toată lumea în faţă… Dragoste, viaţă, totul. A mea e în urmă… Înfrântă, distrusă, cu un gust de cenuşă amară.

— Dacă nu mă vrei…

— Ştii că te vreau. Ştii că mi-aş da tot sufletul ca să te pot lua în braţe şi să te ţin aşa, ascunsă, departe de lume, în vecii vecilor. Mă ispiteşti, Anne. Tu, cu părul tău lung de vrăjitoare, cu ochii tăi aurii şi căprui şi verzi, care nu încetează să râdă chiar când faţa îţi e serioasă. Dar am să te salvez de tine însăţi şi de mine. Vei pleca la noapte. Vei pleca la Beira…

— N-am de gând să mă duc la Beira, l-am întrerupt eu.

— Ba da. Ai să te duci la Beira, chiar dacă va trebui să te iau eu însumi şi să te arunc pe vapor. Din ce crezi tu că-s făcut? Crezi că am să stau treaz, noapte după noapte, de teamă să nu pună mâna pe tine? Nu te poţi baza pe miracole. Trebuie să te întorci în Anglia, Anne… Şi… Şi să te măriţi şi să fii fericită.

— Cu un om înstărit care să-mi asigure un cămin confortabil!

— Mai bine aşa decât… Dezastrul total.

— Şi tu?

Chipul lui deveni aspru şi întunecat.

— Munca mea se apropie de sfârşit. Nu întreba care e, deşi cred că nu ţi-e greu să ghiceşti. Însă vreau să-ţi spun doar atât: am să-mi spăl numele, chiar de-ar fi să mor, şi am să scot sufletul din acel ticălos blestemat care a încercat să te omoare în noaptea aceea.

— Trebuie să fiu cinstită, am spus. Nu el m-a împins în prăpastie.

— Nici nu avea nevoie. Planul lui era mult mai isteţ. M-am dus mai târziu pe potecă. Toate păreau în regulă, dar după urmele de pe pământ am văzut că pietrele care marcau poteca fuseseră scoase şi puse, din nou, într-un fel puţin diferit. Chiar pe muchia prăpastiei sunt nişte tufe înalte. A rostogolit nişte pietre peste ele, în aşa fel ca să crezi că înaintai pe potecă, când de fapt, călcai în hăul de dedesubt. Dumnezeu să-l aibă în pază când voi pune mâna pe el!

Se opri o clipă, apoi continuă pe un cu totul alt ton.

— Noi n-am vorbit niciodată despre lucrurile asta, Anne, nu-i aşa? Dar a venit timpul. Vreau să auzi întreaga poveste… De la început.

— Dacă îţi face rău să vorbeşti de trecut, nu-mi spune, am zis cu glasul coborât.

— Dar vreau să ştii. N-am crezut că voi vorbi vreodată cu cineva despre această parte a vieţii mele. Ciudat, nu-i aşa, ce feste îţi joacă soarta!

Câteva clipe rămase tăcut. Soarele apusese şi întunericul de catifea al nopţii africane ne învăluia ca într-o mantie.

— Ceva din ea ştiu, am spus blând.

— Ce ştii?

— Ştiu că numele tău adevărat este Harry Lucas.

Ezită puţin… Nu se uita la mine, ci privea undeva, drept în faţă. Nu puteam şti ce se petrecea în mintea lui, însă, în cele din urmă, îşi împinse bărbia înainte, ca şi cum ar fi luat o decizie ştiută numai de el, şi începu să povestească.

Ai dreptate. Adevăratul meu nume este Harry Lucas.

Tatăl meu era un fost militar care şi-a întemeiat o fermă în Rhodesia. A murit când eram în anul al doilea la Cambridge.

— Ţineai la el? Am întrebat brusc.

— Eu… Nu ştiu.

Apoi roşi şi continuă cu o vehemenţă subită.

— De ce mă întrebi? L-am iubit pe tata. Ultima oară când ne-am văzut, ne-am spus lucruri grele unul altuia, şi era

foarte pornit din cauza zburdălniciei şi a datoriilor mele, dar am ţinut la bătrân. Abia acum ştiu cât l-am iubit… Când e prea târziu. Eram la Cambridge când l-am cunoscut pe celălalt tip…

— Tânărul Eardsley?

— Da… Tânărul Eardsley. După cum ştii, tatăl lui era unul dintre oamenii cei mai proeminenţi din Africa de Sud. Ne-am împrietenit imediat. Ne unea dragostea de ţara noastră şi amândoi aveam chemare pentru locurile neumblate din lume. După ce părăsi Cambridge, Eardsley avu o ultimă ceartă cu tatăl său. Bătrânul îi plătise, de două ori, datoriile şi refuza s-o facă şi a treia oară. Între ei avu loc o scenă violentă. Sir Lawrence declară că ajunsese la capătul răbdării… Nu mai vroia să mai facă nimic pentru fiul său. Trebuia să stea pe picioarele sale o vreme. După cum ştii, rezultatul a fost că cei doi tineri au plecat împreună în America de Sud să caute diamante. N-am să intru acum în detalii, însă am dus-o minunat acolo. Privaţiuni din belşug, înţelegi, dar era o viaţă bună… Trăiam de azi pe mâine, departe de drumurile bătătorite… Şi, Dumnezeule! Acela era locul în care prietenii se cunosc. Între noi se legase o prietenie căreia doar moartea putea să-i pună capăt. Ei bine, după cum ţi-a spus colonelul Race, eforturile noastre fură încununate de succes. Găsisem în inima junglelor din Guyana Britanică un al doilea Kimberley. Nu-ţi pot descrie entuziasmul, euforia noastră. Nu atâta pentru valoarea în bani a descoperirii noastre… Vezi tu, Eardsley era obişnuit cu banii, şi ştia că, la moartea tatălui său, va fi milionar, iar sărmanul Lucas fusese întotdeauna sărac şi se obişnuise cu sărăcia. Nu, era pura plăcere a descoperirii.

Se opri, apoi adăugă, aproape scuzându-se.

— Nu te deranjează că povestesc în felul ăsta, nu? Ca şi cum n-am fost şi eu implicat în toate astea. Aşa se pare, acum, când privesc înapoi şi-i văd pe cei doi băieţi. Aproape uit că unul din ei era… Harry Rayburn.

— Povesteşte cum îţi place, am spus, iar el continuă.

— Am venit la Kimberley… Foarte ţanţoşi şi mândri de descoperirea noastră. Aduceam cu noi o splendidă colecţie de diamante ca s-o supunem la expertiză. Şi atunci… În hotelul din Kimberley… Am întâlnit-o pe ea…

M-am crispat uşor, iar mâna mi se încleştă pe tocul uşii.

— Anita Grünberg… Aşa o chema. Era actriţă. Foarte tânără şi foarte frumoasă. Se născuse în Africa de Sud, dar mama ei era unguroaică, aşa cred. În jurul ei plutea un gen de mister, şi asta, desigur, o făcea şi mai atrăgătoare în ochii celor doi băieţi reveniţi acasă din sălbăticie. Sarcina ei a fost foarte uşoară. Amândoi ne-am îndrăgostit pe loc de ea, şi amândoi am resimţit-o din plin. Era, pentru prima dată, când între noi se strecura o umbră… Dar nici chiar asta nu ne-a zdruncinat prietenia. Fiecare din noi, o cred cu toată convingerea, s-ar fi dat la o parte, lăsându-l pe celălalt să câştige. Dar jocul ei nu era asta. M-am întrebat de multe ori, mai târziu, de ce nu fusese, căci fiul lui sir Lawrence Eardsley reprezenta o „partidă” grozavă. Însă adevărul e că era măritată… cu un sortator de diamante de la De Beers… Deşi nimeni nu ştia asta. S-a prefăcut extrem de interesată de descoperirea noastră, iar noi i-am povestit totul despre ea, şi chiar i-am arătat diamantele. Dalila, aşa ar fi trebui s-o cheme, şi-a jucat perfect rolul!

Furtul diamantelor lui De Beers a fost descoperit şi poliţia a căzut pe capul nostru ca o lovitură de trăsnet. Ne-au luat diamantele. La început doar am râs… Totul era atât de absurd! Şi apoi diamantele au fost aduse înaintea curţii… Nu încăpea nici un dubiu că erau diamantele furate de la De Beers. Anita Grünberg dispăruse. Ea efectuase substituirea cu destulă iscusinţă, iar povestea noastră că acestea nu erau pietrele originale care ne aparţinuseră fu luată în râs.

Sir Lawrence avea o mare influenţă. Reuşi să claseze dosarul… Dar cei doi tineri erau ruinaţi şi condamnaţi să înfrunte lumea cu stigmatul de hoţ întipărit pe numele lor. Asta sfâşie inima bătrânului. Avu o întrevedere furtunoasă

cu fiul său în care rosti lucruri inimaginabile. Făcuse tot ce-i stătuse în puteri să salveze numele familiei, însă, din acea zi, fiul său înceta de a mai fi copilul său. Îl pedepsi îngrozitor. Iar băiatul, ca un prost tânăr mândru ce era, rămase tăcut, fără să protesteze, fără să-şi susţină nevinovăţia în faţa tatălui său. Plecă furios de la întrevedere… Prietenul său îl aştepta. După o săptămână, se declanşă războiul. Cei doi tineri se înrolară împreună. Ce s-a întâmplat, ştii. Cel mai bun prieten pe care l-a avut vreodată un bărbat a fost ucis, parţial şi din încăpăţânarea lui nebunească de a căuta, cu orice preţ, primejdia. A murit cu numele pătat…

Îţi jur, Anne, că mai mult din cauza lui sunt atât de înrăit în privinţa femeilor. Pe el l-a marcat mai profund decât pe mine. La momentul respectiv se îndrăgostise nebuneşte de ea… Cred că eu chiar o speriam uneori… Dar sentimentele lui erau mai calde şi mai profunde. Ea fusese pentru el centrul universului… Iar trădarea ei îi smulsese toate rădăcinile vieţii. Lovitura l-a năucit şi l-a lăsat paralizat.

Harry se opri. După câteva minute, continuă:

— După cum ştii, eu am fost dat „Dispărut, presupus mort”. Nu m-am deranjat niciodată să repar greşeala. Mi-am luat numele de Parker şi am venit pe insula asta, pe care o ştiam din trecut. La începutul războiului, avusesem ambiţia să-mi dovedesc nevinovăţia, însă acum tot acel elan pare mort. Tot ce simt este: „La ce bun?”. Prietenul meu e mort, nici el, nici eu nu avem vreo rudă căreia i-ar fi putut păsa. Şi eu eram considerat mort, lasă să rămână aşa. Am dus o viaţă tihnită aici, nici fericită, nici nefericită… Golită de orice sentiment. Acum îmi dau seama, căci la timpul potrivit n-am înţeles, că asta se datorează, în parte, războiului.

Şi apoi, într-o zi, s-a întâmplat ceva care m-a trezit. Luam un grup de oameni într-o plimbare cu barca pe râu şi stăteam pe ponton, ajutându-i să urce în barcă, când unul dintre bărbaţi scoase o exclamaţie puternică. Asta mi-a

atras atenţia. Era un bărbat scund, firav, cu barbă, care se holba la mine ca la o stafie. Atât de tare emoţionat era, încât mi-a stârnit curiozitatea. Am făcut investigaţii la hotel şi am aflat că se numea Carton, că venea din Kimberley şi că era angajatul lui De Beers, ca sortator de diamante. Într-un minut, s-a redeşteptat în mine vechiul resentiment al răfuielii. Am părăsit insula şi am plecat la Kimberley.

Totuşi, n-am aflat prea multe despre el. În cele din urmă, m-am hotărât să forţez o întrevedere. Mi-am luat cu mine revolverul. Dintr-o singură privire, mi-am dat seama că e un laş. Din clipa în care am fost faţă în faţă, am văzut că îi e frică de mine. L-am forţat să-mi spună tot ce ştia. El pusese, parţial, la cale furtul, iar Anita Grünberg era soţia lui. Ne văzuse o dată, în timp ce luam masa cu Anita la hotel, şi, cum citise că fusesem omorât, apariţia mea în carne şi oase la Cascadă îl tulburase cumplit. El şi Anita se căsătoriseră de foarte tineri, dar ea îl îndepărtă curând. Intrase într-o gaşcă de oameni răi, îmi spuse el… Şi atunci am auzit prima oară de „Colonelul”. Carton nu fusese niciodată amestecat în ceva, cu excepţia afacerii acesteia… Aşa îmi declară el solemn, iar eu am fost înclinat să îl cred. Nu avea absolut deloc stofă de criminal.

Cu toate acestea, aveam sentimentul că îmi ascunde ceva. Ca să-l încerc, l-am ameninţat că-l împuşc pe loc, declarând că, oricum, nu mai aveam ce pierde. Cuprins de groază, mi-a turuit o altă poveste. Se pare că Anita Grünberg nu avea mare încredere în „Colonel”. În timp ce susţinea că-i dăduse toate pietrele luate din hotel, păstrase câteva pentru ea. Cu cunoştinţele lui de specialitate, Carton o sfătuise pe care anume să le păstreze. Dacă, vreodată, pietrele ar fi fost scoase la iveală, aveau o asemenea culoare şi calitate care le făceau foarte uşor de identificat, iar experţii lui De Beers ar fi recunoscut, imediat, că aceste pietre nu trecuseră niciodată prin mâna lor. În felul acesta, povestea mea cu substituirea ar fi avut o bază reală, numele meu ar fi fost spălat, iar bănuiala s-ar fi îndreptat spre adevăraţii vinovaţi.

Am intuit că, împotriva obiceiului său, însuşi „Colonelul” fusese implicat în afacerea asta, de aceea Anita era foarte mulţumită că-l avea la mână. Carton îmi propuse să fac o învoială cu Anita Grünberg, sau Nadina, cum îşi spunea acum. Contra unei sume mari de bani, el credea că ea ar fi fost de acord să-mi dea diamantele şi să-şi trădeze patronul. Se oferi să-i telegrafieze imediat.

Eram, totuşi, bănuitor în privinţa lui Carton. Părea omul pe care puteai să-l sperii uşor, dar care, în spaima lui, îţi îndruga atâtea minciuni, că nu era o treabă uşoară să desparţi adevărul de minciună. M-am întors la hotel şi am aşteptat. În seara următoare, am considerat că trebuia deja să fi primit răspunsul la telegrama lui. M-am dus acasă la el şi mi s-a spus că domnul Carton era plecat, dar că se va întoarce a doua zi. Am devenit subit bănuitor. Am aflat foarte repede că, de fapt, se pregătea să plece în Anglia cu „Kilmorden Castle”, care părăsea Capetown peste două zile. Am avut timp să ajung la Capetown şi să prind acelaşi vapor.

Nu aveam nici un interes să-l alarmez pe Carton prin prezenţa mea la bord. În timpul studiilor la Cambridge, mă ocupasem destul de mult de actorie, aşa că nu mi-a fost greu să mă transform într-un sobru gentleman cu barbă, de etate medie. L-am evitat cu grijă pe Carton la bord, rămânând cât mai mult posibil în cabină, sub pretextul că sufeream de rău de mare…

Când am ajuns la Londra, l-am urmărit. S-a dus dircct la un hotel şi n-a mai ieşit decât a doua zi. A părăsit hotelul, puţin înainte de unu. Eram după el. Se duse la o agenţie imobiliară din Knightsbridge. Acolo a întrebat ce case erau de închiriat pe malul Tamisei.

Eu eram la ghişeul alăturat, interesându-mă şi eu, de case. Atunci a intrat, pe neaşteptate, Anita Grünberg, Nadina… Spune-i cum vrei. Superbă, insolentă, şi aproape tot atât de frumoasă ca întotdeauna. Doamne, cât o uram! Era acolo… Ea, femeia care îmi distrusese viaţa… Şi care distrusese şi o

altă viaţă, mai valoroasă ca a mea. În clipa aceea, i-aş fi putut apuca gâtul cu mâinile, strângând milimetru cu milimetru, până i-ar fi ieşit sufletul! Câteva momente am văzut roşu în faţa ochilor. Abia dacă sesizam ce-mi spunea agentul. Apoi am auzit glasul ei, înalt şi limpede, cu un exagerat accent străin: „Mill House, Marlow. Proprietatea lui sir Eustace Pedler. Cred că o să-mi convină. Oricum, mă voi duce s-o văd".

Agentul îi scrisese un permis şi ea ieşi maiestuoasă, insolentă. Nici un cuvânt sau vreun semn că l-ar fi recunoscut pe Carton, deşi eram sigur că întâlnirea lor în acel loc, fusese stabilită dinainte. Neştiind că sir Eustace Pedler se afla la Cannes, am crezut că această „căutare de case" era doar un pretext să se întâlnească cu el la Mill House. Ştiam că şi el fusese în Africa de Sud, în timpul când s-a produs furtul, şi cum nu-l văzusem niciodată, am tras imediat concluzia că el era misteriosul „Colonel" despre care auzisem atâtea.

I-am urmărit pe cei doi suspecţi de-a lungul lui Knightsbridge. Nadina intră în Hyde Park Hotel. Am mărit pasul şi am intrat şi eu. S-a îndreptat direct spre restaurant şi m-am hotărât să nu-mi asum riscul de a fi recunoscut de ea în acel moment, ci să-l urmăresc, în continuare pe Carton. Nutream speranţa că se ducea să ia diamantele şi că apariţia mea bruscă, atunci când se aştepta mai puţin, l-ar putea speria într-atât încât să-mi spună adevărul. L-am urmat în staţia de metrou de la Hyde Park. Stătea retras, în capătul peronului. Mai era şi o fată pe-acolo, şi în rest, nimeni. M-am decis să-l acostez pe loc. Ştii ce s-a întâmplat. Şocul de a vedea un bărbat pe care-l ştia departe, în Africa de Sud, l-a făcut să-şi piardă capul, să se dea cu un pas înapoi, căzând între linii. Întotdeauna fusese un laş. Sub pretextul că sunt doctor, am reuşit să-i cercetez buzunarele. Avea în ele un portofel cu câteva bancnote, una sau două scrisori fără importanţă, un rolfilm, pe care trebuie să-l fi pierdut mai târziu pe undeva, şi o bucată de

hârtie pe care era notată o întâlnire pe „Kilmorden Castle” pe data de 22. În graba de a mă îndepărta, înainte ca cineva să mă reţină, am pierdut-o şi pe asta, dar, din fericire, reţinusem cifrele.

Am alergat până la cea mai apropiată toaletă şi mi-am îndepărtat machiajul. Nu vroiam să fiu urmărit ca hoţ de buzunare. Apoi mi-am îndreptat paşii spre Hyde Park Hotel. Nadina era încă la masă. Nu are rost să-ţi dau detalii despre cum am urmărit-o până la Marlow. Ea a intrat în casă, iar eu am vorbit cu femeia din căsuţa portarului, pretinzând că venisem cu ea. Apoi am intrat şi eu.

Harry se opri. Urmă o tăcere densă.

— Mă crezi, Anne, nu-i aşa că mă crezi? Jur în faţa lui Dumnezeu că ceea ce urmează să-ţi spun este adevărat. Am intrat în casă după ea, cu o intenţie criminală în suflet… Dar era moartă! Am găsit-o în camera aceea de la primul etaj… Doamne! A fost oribil. Moartă… Iar eu eram nici la trei minute în urma ei. Şi în casă nici semn de altcineva! Am înţeles imediat în ce situaţie îngrozitoare mă aflam. Printr-o lovitură de maestru, cel şantajat scăpase de şantajistă, totodată, furniza şi o victimă căreia să-i fie atribuită crima. Era limpede că era mâna „Colonelului”. Pentru a doua oară, eram victima lui. Cât de tâmpit putusem să fiu ca să cad atât de uşor în cursă!

Mai departe nu prea ştiu ce s-a întâmplat. Am reuşit să părăsesc locul, părând aproape normal, însă ştiam că nu va dura mult până când crima va fi descoperită şi semnalmentele mele răspândite în toată ţara.

Am stat câteva zile ascuns, neîndrăznind să fac nici o mişcare. În cele din urmă, şansa mi-a venit în ajutor. Am auzit o discuţie pe stradă, între doi domni de vârstă mijlocie, dintre care unul se dovedi a fi sir Eustace Pedler. Imediat mi-a venit ideea să mă lipesc de el, ca secretar. Frântura de discuţie pe care o auzisem mi-a dat un indiciu. Acum nu mai eram atât de sigur că sir Eustace Pedler era „Colonelul”. Casa lui fusese aleasă ca loc de întâlnire din

întâmplare, sau din nişte motive obscure pe care nu le puteam pătrunde.

— Ştii că Guy Pagett era la Marlow la data când s-a comis crima? L-am întrerupt eu.

— Atunci, asta rezolvă totul. Eu credeam că e la Cannes cu sir Eustace.

— Se presupunea că e la Florenţa… Dar, în mod sigur, n-a fost niciodată acolo. Sunt foarte convinsă că era la Marlow, dar, bine-nţeles, n-o pot dovedi.

— Şi când te gândeşti că nu l-am suspectat nici o clipă pe Pagett, până în noaptea când a încercat să te arunce peste bord! Tipul e un actor desăvârşit.

— Da, nu-i aşa?

— Asta explică de ce a fost aleasă Mill House. Probabil, Pagett putea intra şi ieşi neobservat. Desigur, nu a obiectat nimic la faptul că îl însoţeam pe vapor pe sir Eustace. Nu vroia să mă elimine imediat. Înţelegi, e limpede că Nadina nu adusese cu ea diamantele la întâlnire, aşa cum se aşteptaseră ei. Am impresia că, în realitate, ele fuseseră la Carton, iar el le ascunsese undeva, pe „Kilmorden Castle”… Ăsta fusese rolul lui. Ei sperau ca eu să deţin vreun indiciu despre locul în care erau ascunse. Atât timp cât „Colonelul” nu recupera diamantele, era încă în pericol… De aici dorinţa de a pune mâna pe ele cu orice preţ. Unde le-a ascuns diavolul ăla de Carton, dacă într-adevăr le-a ascuns, nu ştiu.

— Asta e altă poveste, am spus. Povestea mea. Şi am să ţi-o spun chiar acum.

Harry asculta cu atenţie, în timp ce-i povesteam toate evenimentele pe care le-am descris în paginile acestea. Lucrul care-l tulbură şi-l uimi cel mai tare fu să afle că, în tot acel timp, diamantele fuseseră în posesia mea… Sau, mai precis, a lui Suzanne. Asta n-ar fi bănuit-o niciodată. Bineînţeles, după ce am auzit povestea lui, am înţeles poanta micului aranjament al lui Carton, sau, mai bine zis, al Nadinei, căci nu aveam nici un dubiu că planul fusese

conceput de mintea ei. Nici o tactică folosită împotriva ei sau a soţului ei n-ar fi putut duce la confiscarea diamantelor. Secretul era zăvorât în creierul ei şi nu exista probabilitatea ca omnipotentul „Colonel” să ghicească că fuseseră încredinţate spre păstrare unui steward!

Achitarea lui Harry de vechea acuzaţie de furt părea asigurată. Rămânea cealaltă, mai gravă, care ne paraliza toate acţiunile. Căci, aşa cum se prezenta situaţia, nu putea ieşi în faţă să-şi probeze nevinovăţia.

Lucrul la care ne întorceam, iar şi iar, era identitatea „Colonelului”. Era, sau nu era, Guy Pagett?

— Aş zice că este, doar dintr-un singur motiv, spuse Harry. Pare mai mult ca sigur că el a omorât-o pe Anita Grünberg la Marlow… Iar asta bine-nţeles că întăreşte presupunerea că el este în realitate „Colonelul”, căci afacerile Anitei nu erau de natură de a fi discutate cu un subordonat. Dar nu… Singurul lucru care pledează în defavoarea acestei teorii este încercarea de a te elimina în noaptea sosirii voastre aici. L-ai văzut pe Pagett rămânând la Capetown… Şi nu exista nici o posibilitate ca el să fi putut ajunge aici, mai devreme de miercurea următoare. E puţin probabil să aibă vreun emisar în locul ăsta rupt de lume, iar toate planurile lui în legătură cu tine trebuiau să fi fost duse la capăt în Capetown. Ar fi fost în stare să telegrafieze, desigur, nişte instrucţiuni vreunui locotenent de-al său din Johannesburg, care să se fi urcat în trenul de Rhodesia la Mafeking, dar instrucţiunile lui n-ar fi putut fi atât de amănunţite încât să permită scrierea acelui bilet.

După câteva momente de tăcere, Harry continuă:

— Spui că doamna Blair dormea, când ai părăsit hotelul şi că l-ai auzit pe sir Eustace dictându-i domnişoarei Pettigrew? Unde era colonelul Race?

— Nu l-am putut găsi nicăieri.

— Avea vreun motiv să creadă că… Noi doi suntem prieteni?

— Da, am spus îngândurată, amintindu-mi de discuţia noastră pe drumul de întoarcere de la Matoppos. Are o personalitate foarte puternică, dar ideea mea despre „Colonel” e cu totul alta. Şi, oricum, o astfel de presupunere e absurdă. Face parte din Secret Service.

— De unde ştim că e aşa? Nimic mai simplu decât să faci o aluzie ca asta. Nimeni nu o contrazice şi vestea se răspândeşte până când toată lumea ajunge să creadă că e purul adevăr. Asta îţi furnizează scuze pentru tot soiul de treburi dubioase. Anne, îţi place Race?

— Şi da… Şi nu. Mă respinge şi, în acelaşi timp, mă fascinează, dar ştiu un lucru, întotdeauna mi-e puţin frică de el.

— Ştii, era în Africa de Sud, la vremea când s-a produs furtul de la Kimberley, spuse Harry încetişor.

— Însă el e cel ce i-a povestit lui Suzanne tot ce ştia despre „Colonel” şi cum a fost la Paris pe urmele lui.

— Camouflage… Deosebit de isteţ ticluit.

— Dar care e rolul lui Pagett? E în slujba lui Race?

— Poate n-are nici un rol în afacerea asta, răspunse rar Harry.

— Ce?

— Gândeşte-te în urmă, Anne. Ai auzit vreodată relatarea lui Pagett despre cele petrecute, în noaptea aceea, pe „Kilmorden”?

— Da… Prin sir Eustace.

I-am repetat-o. Harry ascultă foarte concentrat şi zise:

— A văzut un bărbat venind din direcţia cabinei lui sir Eustace şi l-a urmărit până sus pe punte. Aşa a spus? Ei bine, cine avea cabina vizavi de cea a lui sir Eustace? Colonelul Race. Hai să presupunem că Race s-a furişat pe punte şi, eşuând, în atacul asupra ta, a luat-o la fugă pe punte şi l-a întâlnit pe Pagett care tocmai venea pe uşa salonului. Îl trânteşte la podea şi se repede înăuntru, închizând uşa. Noi ţâşnim după el şi-l găsim pe Pagett, zăcând acolo. Cum ţi se pare?

— Uiţi că el declară ferm că tu eşti cel care l-ai buşit la podea.

— Bun, să presupunem că, tocmai când îşi recapătă cunoştinţa, mă vede dispărând în zare. N-ar lua-o de bună că eu l-am atacat? Mai ales că a crezut tot timpul că pe mine mă urmărea?

— Da, e posibil, am rostit încet. Dar asta schimbă toate ideile noastre de până acum. Şi mai sunt şi alte lucruri.

— Majoritatea lor sunt discutabile. Bărbatul care te-a urmărit la Capetown i-a vorbit lui Pagett, iar Pagett s-a uitat la ceas. Tipul putea să-l fi întrebat doar cât e ceasul.

— Vrei să spui că a fost numai o coincidenţă?

— Nu chiar. Toate astea au un scop, vor să-l conecteze pe Pagett la întreaga afacere. De ce a fost aleasă Mill House pentru crimă? Pentru că Pagett era în Kimberley când s-au furat diamantele? Putea fi el ţapul ispăşitor, dacă nu apăream eu în scenă atât de providenţial?

— Atunci, crezi că e complet nevinovat?

— Aşa se pare, dar, dacă e aşa, va trebui să aflăm ce căuta la Marlow. Dacă are o explicaţie rezonabilă, suntem pe calea cea bună.

Se ridică.

— E trecut de miezul nopţii, Anne. Intră şi încearcă să dormi puţin. Înainte de a se crăpa de ziuă, am să te trec dincolo, cu barca. Trebuie să prinzi trenul la Livingstone. Am un prieten acolo care te va ascunde până la plecarea trenului. Te duci la Bulawayo şi de acolo iei trenul spre Beira. Pot să aflu de la prietenul meu din Livingstone ce se petrece la hotel şi unde sunt prietenii tăi acum.

— Beira, am spus gânditoare.

— Da, Anne, Beira e pentru tine. Asta e treabă de bărbat. Las-o în seama mea.

Cât timp dezbătuserăm situaţia, emoţia noastră trecuse pe planul doi, însă acum ne cuprindea din nou. Nici măcar nu ne uitam unul la celălalt.

— Foarte bine, am spus şi am intrat în colibă.

M-am întins pe patul acoperit cu piei de animale, dar n-am putut dormi. De afară, auzeam paşii lui Harry, plimbându-se neliniştit, iar şi iar, în sus şi-n jos, în bezna grea a nopţii, într-un târziu mă strigă:

— Vino, Anne, e timpul să plecăm.

M-am sculat şi am ieşit ascultătoare. Era încă întuneric, dar ştiam că zorile nu sunt departe.

— Vom lua canoea, nu barca cu motor… Începu Harry, când se opri brusc, ridicând mâna.

— Stt! Ce e asta?

Am ascultat, dar n-am simţit nimic. Auzul lui era mai ascuţit decât al meu, auzul unui om care trăia de mult timp în sălbăticie. La un moment dat, l-am auzit şi eu… Plescăitul slab al unor vâsle în apă, venind din direcţia malului drept al râului, şi apropiindu-se de micul nostru ponton.

Am străpuns întunericul cu privirea şi am putut desluşi o formă întunecată pe suprafaţa apei. Era o barcă. Apoi, licărirea de un moment a unei flăcări. Cineva scăpărase un chibrit. La lumina lui am recunoscut un chip, chipul olandezului cu barbă roşie din Muizenberg. Ceilalţi erau băştinaşi.

— Repede, înapoi la colibă!

Harry ţâşni trăgându-mă după el. Coborî de pe perete două puşti şi un revolver.

— Ştii să încarci o puşcă?

— N-am făcut-o niciodată. Arată-mi!

Am prins foarte repede instrucţiunile lui. Am închis uşa şi Harry se aşează lângă fereastra ce dădea spre ponton. Barca tocmai era pe punctul de-a acosta.

— Cine e acolo? Strigă Harry, cu un glas răsunător.

Dacă până atunci am fi putut avea vreo îndoială în privinţa intenţiilor vizitatorilor, acum ni se risipiră. O ploaie de gloanţe se abătu asupra noastră. Din fericire, niciunul nu ne nimeri. Harry ridică puşca. Trase mortal, o dată şi încă o dată. Am auzit două răcnete şi un „pleosc”.

— Asta le va da de gândit, îngână el rânjind, în timp ce întindea mâna după a doua puşcă. Stai acolo, în spate, Anne, pentru numele Iui Dumnezeu! Şi încarcă repede!

Alte gloanţe. Unul doar îi juli obrazul lui Hariy. Focul lui de răspuns fu mai eficient. Ţineam puşca reîncărcată, când s-a întors după ea. M-a prins strâns eu braţul stâng şi m-a sărutat o dată sălbatic, înainte de a se răsuci iar spre fereastră. Brusc, scoase o înjurătură.

— Pleacă… Le-a fost de ajuns. Sunt o ţintă bună pe apă şi nu-şi pot da seama câţi suntem noi. Se retrag deocamdată… Dar se vor întoarce. Îi vom aştepta pregătiţi. Aruncă puşca şi se întoarse spre mine.

— Anne! Frumoasa mea! Minunea mea! Tu, mică regină! Curajoasă ca o leoaică. Vrăjitoare cu păr negru!

Mă cuprinse în braţe. Îmi sărută părul, ochii, gura.

— Şi acum, la treabă, spuse, dându-mi drumul subit. Du afară cutiile astea cu gaz.

Am făcut ce mi se spusese. El era ocupat în colibă. La un moment dat, l-am văzut pe acoperiş, târându-se cu ceva în braţe. După câteva clipe, reveni lângă mine.

— Coboară la barcă. Va trebui s-o cărăm spre cealaltă parte a insulei. În timp ce dispăream, apucă gazul.

— Se întorc, i-am strigat uşurel. Am văzut o umbră mişcându-se dinspre malul opus.

Alergă spre mine.

— Tocmai la timp. Vai… Unde dracu e barca?

Amândoi eram interzişi. Harry fluieră încetişor.

— Suntem la înghesuială, scumpo. Te sperie?

— Nu cu tine alături.

— Ah, dar nu-i prea nostim să murim împreună. Avem ceva mai bun de făcut. Vezi… De data asta, vin cu două bărci pline. Au de gând să acosteze în două puncte diferite. Şi acum, micul meu efect scenic!

Aproape imediat, o flacără mare izbucni din colibă. Lumină două siluete ghemuite, strânse una-n alta, pe acoperiş.

— Hainele mele vechi… Umplute cu zdrenţe… Dar n-au să-şi dea seama de asta un timp. Vino, Anne, trebuie să recurgem la mijloace disperate.

Mână în mână, am luat-o la fugă pe insulă, în direcţia opusă. Doar un canal îngust de apă o despărţea de uscat pe partea aceea.

— Va trebui să înotăm. Ştii cât de cât să înoţi, Anne? Nu că ar conta. Pot să te duc în spate. Partea asta nu e bună pentru bărci… Sunt prea multe stânci, însă e bună pentru înot, şi pentru a ajunge la Livingstone.

— Ştiu puţin să înot… ba chiar mai mult. Care e pericolul Harry? L-am întrebat, văzând umbra de pe chipul său. Rechinii?

— Nu, gâsculiţo. Rechinii trăiesc în mare. Dar eşti isteaţă, Anne. Croc, asta-i problema.

— Crocodilii?

— Da, nu te gândi la ei… Sau spuneţi rugăciunile, pe care le vrei.

Am plonjat. Rugăciunile mele trebuie că au avut efect, căci am ajuns la ţărm fără aventuri, şi am suit uzi şi tremurânzi.

— Şi acum, spre Livingstone. Drumul e greu, mă tem, iar hainele ude nu-l fac mai uşor. Dar trebuie să răzbatem.

Mersul acela a fost un coşmar. Fusta udă mi se lipea de picioare, iar şosetele se făcură curând ferfeiţă din cauza mărăcinilor. În cele din urmă, m-am oprit, complet extenuată. Harry veni înapoi la mine.

— Sus, scumpo. Te voi căra eu o bucată de drum.

În felul ăsta am intrat în Livingstone, aruncată pe umărul lui ca un sac de cărbuni. Cum a reuşit să mă poarte aşa tot drumul, nu ştiu. Tocmai mijeau zorile. Prietenul lui Harry era un tânăr de douăzeci de ani, care avea un magazin de antichităţi locale. Îl chema Ned… Sau poate altfel, dar n-am auzit pe nimeni să-i spună altcumva. Nu păru deloc surprins să-l vadă pe Harry, murat, ţinând de mână o fată la fel de murată. Bărbaţii sunt atât de minunaţi!

Ne-a dat să mâncăm, şi cafea fierbinte, şi ne-a uscat hainele, în timp ce noi stăteam înfăşuraţi în pături în culori ţipătoare de Manchester. În cămăruţa din fundul căsuţei lui eram în siguranţă, pe când el plecă să se intereseze, îndeaproape, ce se întâmplase cu grupul lui sir Eustace şi dacă mai stătea la hotel vreunul dintre ei.

Atunci a fost momentul când l-am informat pe Harry că nimic nu mă poate convinge să plec la Beira. Oricum, niciodată nu avusesem de gând s-o fac, dar motivele de atunci dispăruseră. Conform vechiului plan, duşmanii mei trebuiau să mă creadă moartă. Acum ştiu că trăiesc, iar plecarea mea la Beira n-ar fi servit la nimic. Puteau foarte bine să mă urmărească până acolo şi să-mi facă liniştiţi de petrecanie. N-aş fi avut pe nimeni care să mă protejeze. A rămas, în cele din urmă, stabilit ca eu să mă alătur lui Suzanne, oriunde ar fi fost, şi să-mi dedic toată energia să-mi port de grijă. Nu trebuia, sub nici o formă, să mai umblu după aventuri sau să mă străduiesc să-l fac şah-mat pe „Colonel”.

Trebuii să stau liniştită lângă ea şi să aştept instrucţiuni de la Harry. Diamantele urmau să le depozităm la banca din Kimberley pe numele lui Parker.

— Mai e ceva, am spus îngândurată. Trebuie să avem un cod al nostru. Nu putem să ne permitem să cădem în plasă, prin nişte mesaje false.

— Asta-i simplu. Fiecare mesaj care va veni cu adevărat din partea mea va avea „inclus cuvântul „şi”.4

— Fără marca fabricaţiei, nu e valabil, am îngânat. Dar telegramele?

— Orice telegramă de la mine va fi semnată „Andi”.

— Trenul pleacă în curând, Harry, spuse Ned, băgându-şi capul pe uşă şi retrăgându-şi-l imediat.

M-am ridicat.

— Şi să mă mărit cu un bărbat înstărit, dacă găsesc unul? Am întrebat cu candoare.

Harry veni lângă mine.

— Dumnezeule! Anne, dacă te vei mărita cu un altul decât cu mine, am să-i frâng gâtul. Cât despre tine…

— Da? Am spus plăcut emoţionată.

— Am să te iau înapoi şi-am să te bat la sânge!

— Ce soţ minunat mi-am ales! Am spus, ironică. Şi nu te răzgândeşti peste noapte!

(Extrase din jurnalul lui sir Eustace Pedler.)

Remarcam undeva mai înainte că eu sunt un om fundamental paşnic. Tânjesc după o viaţă liniştită… Şi ăsta este exact singurul lucru pe care, se pare, că nu-s capabil să-l am. Întotdeauna sunt în mijlocul furtunilor şi al alarmelor. Uşurarea de a fi scăpat de Pagett, cu insaţiabila sa adulmecare după intrigi, a fost imensă, iar domnişoara Pettigrew este, în mod sigur, o fiinţă utilă. Deşi nici nu poate fi vorba de nuri în ceea ce o priveşte, are câteva însuşiri valoroase. Este adevărat că am avut o criză de ficat la Bulawayo şi, în consecinţă, m-am purtat ca urs urs, dar s-a întâmplat după o noapte agitată în tren. La 3 a.m., un tânăr spilcuit, cu înfăţişare de erou de operetă din Vestul Sălbatic, a intrat în compartimentul meu şi m-a întrebat unde merg. Nesocotind primul meu murmur: „Ceai… Şi pentru numele lui Dumnezeu, fără zahăr”, repetă întrebarea, subliniind enervat că el nu era chelner, ci ofiţer de la Oficiul de imigrări. Am reuşit, într-un final, să-l satisfac, asigurându-l că nu aveam nici o boală infecţioasă, că vizitam Rhodesia din cel mai simplu motiv cu putinţă, iar pe urmă l-am gratificat cu toate prenumele şi cu locul naşterii. După aceea, m-am străduit să fur câteva clipe de somn, însă un tâmpit serviabil m-a sculat la 5:30 cu o ceaşcă de zahăr lichid căruia îi spunea ceai. Nu cred să i-o fi azvârlit în cap, dar ştiu că asta am vrut să fac. Mi-a adus un ceai fără zahăr, rece complet, la 6, după care am adormit istovit, ca să mă trezesc dincolo de Bulawayo, şi să fiu blagoslovit cu o bestie de girafă de lemn, toată numai gât şi picioare!

Cu excepţia acestor mici scene dezagreabile, totul a fost liniştit. Şi apoi s-a abătut o nouă calamitate.

Era în noaptea sosirii noastre la Cascadă. Îi dictam domnişoarei Pettigrew în camera mea de lucru, când, brusc, doamna Blair a năvălit pe uşă, fără un cuvânt de scuză şi purtând o îmbrăcăminte dintre cele mai compromiţătoare.

— Unde e Anne? A strigat ea.

O întrebare drăguţă. Ca şi cum eu eram responsabil cu fata. Ce se aştepta să creadă domnişoara Pettigrew? Că aveam obiceiul s-o scot din buzunar pe Anne Beddingfeld, la miezul nopţii, sau la orice oră? Foarte compromiţător pentru un bărbat de condiţia mea.

— Presupun că e în pat, am spus rece.

Mi-am dres glasul şi m-am uitat la domnişoara Pettigrew, arătându-i prin asta că eram gata să reiau dictatul. Credeam că doamna Blair a înţeles aluzia. Nici vorbă. În schimb s-a trântit într-un scaun şi a început să fluture un picior cu papuc, într-o manieră foarte agitată.

— Nu e în camera ei. Am fost acolo. Am avut un vis… Un vis cumplit… În care era într-un pericol groaznic, şi m-am ridicat şi m-am dus la ea doar ca să mă liniştesc. Nu se afla în cameră, iar patul era neatins.

Se uită rugătoare la mine.

— Ce să fac, sir Eustace?

Înăbuşindu-mi dorinţa de a-i spune: „Du-te la culcare şi nu te mai frământa, o tânără nehandicapată ca Anne Beddingfeld este în stare să-şi poarte de grijă şi singură”, m-am încruntat avocăţeşte.

— Ce spune Race despre asta?

De ce să facă Race numai ce-i place? Las' să aibă şi el câteva dezavantaje, de pe urma avantajului că e înconjurat tot timpul de femei.

— Nu l-am găsit nicăieri.

Era limpede că mă aştepta o noapte albă. Am oftat şi m-am aşezat pe scaun.

— Nu prea văd de ce vă agitaţi aşa, am spus răbdător.

— Visul meu…

— Ăsta-i numai curry pe care l-am avut la cină!

— Oh, sir Eustace!

Femeia era foarte indignată. Şi totuşi, toată lumea ştie că coşmarurile sunt rezultatul direct al mâncării nejudicioase.

— La urma urmei, am continuat persuasiv, de ce să nu se fi dus Anne Beddingfeld cu colonelul Race într-o mică plimbare, fără să ridice tot hotelul în picioare?

— Credeţi că au plecat la plimbare, împreună? Dar e trecut de miezul nopţii!

— Când eşti tânăr, faci prostii din astea, am îngânat, deşi Race e destul de bătrân ca s-o ştie mai bine.

— Chiar credeţi?

— Aş spune chiar că au fugit împreună ca să se căsătorească, am continuat uşurel, deşi eram pe deplin convins că era o sugestie tâmpită. Căci, în definitiv, unde era să fugi într-un loc ca ăsta?

Nu ştiu cât aş mai fi continuat să fac remarci deplasate, dacă, la un moment dat, n-ar fi intrat peste noi însuşi colonelul Race. În tot cazul, în parte, avusesem dreptate… El fusese la o plimbare, dar n-o luase cu sine pe Anne Beddingfeld. Oricum, greşisem profund în felul în care tratasem situaţia. Am înţeles-o curând. În trei minute, Race răsturnă tot hotelul cu susul în jos. Niciodată n-am văzut un om mai tulburat.

Treaba e cu adevărat extraordinară. Unde a plecat fata? A ieşit din hotel, complet îmbrăcată, pe la unsprezece şi zece şi n-a mai fost văzută de atunci. Ideea sinuciderii pare imposibilă. Era una dintre tinerele acelea energice, îndrăgostite de viaţă, fără absolut nici o intenţie să şi-o ia. Şi nici nu era vreun tren până a doua zi la amiază, aşa că nu avea cum să părăsească locul. Unde dracu se găsea?

Race aproape şi-a ieşit din fire, bietul de el. N-a lăsat piatră nerăsturnată. Toată jandarmeria, sau cum naiba s-o fi chemând pe aici, de pe o rază de sute de mile a fost pusă în mişcare. Cercetaşii băştinaşi alergau în patru labe peste tot. Tot ce se putea face s-a făcut… Dar nici urmă de Anne

Beddingfeld. Singura teorie acceptabilă e că fata umbla în somn. Există indicii pe poteca de lângă pod care par să arate că fata trebuie să se fi făcut bucăţele până în fundul râpei. Din nefericire, majoritatea urmelor de paşi a fost ştearsă de o parte din turiştii care au trecut pe acolo, luni dimineaţa.

Nu ştiu dacă teoria asta e pe deplin satisfăcătoare. În tinereţea mea, mi s-a spus, adesea, că somnambulii nu-şi fac rău lor înşile, că au un al şaselea simţ care îi protejează. Cred că teoria asta n-o satisface nici pe doamna Blair.

N-o pot înţelege pe femeia asta. Întreaga ei atitudine faţă de colonelul Race s-a schimbat. Îl urmăreşte precum pisica şoarecele şi face eforturi vizibile ca să se poarte civilizat cu el. Şi erau atât de prieteni! De altfel, nici ea nu mai e ea însăşi, e nervoasă, isterică, tresare şi sare în sus la fiece zgomot. Încep să cred că a venit timpul s-o întind la Jo'burg.

Ieri a început să circule un zvon despre o insulă misterioasă, undeva, în susul râului, pe care s-ar afla un bărbat şi o fată. Race a devenit foarte agitat. Totuşi, asta s-a dovedit o gogoriţă. Bărbatul trăieşte acolo de ani de zile şi directorul hotelului îl cunoaşte foarte bine. Adună grupuri de turişti şi îi plimbă în susul şi-n josul râului, arătându-le crocodili şi un hipopotam de pripas, sau aşa ceva. Eu cred că el are un crocodil îmblânzit pe care l-a dresat să muşte, din când în când, bucăţi din barcă, apoi îl agaţă cu un cârlig şi lumea are, cu adevărat, impresia că era cât pe ce să vadă iadul. Nu se ştie precis de cât timp e fata acolo, dar se pare că e clar că nu poate fi Anne, iar ca să te bagi în treburile altora e lipsit de delicateţe. Dacă aş fi în locul tânărului, l-aş azvârli pe Race de pe insulă, când ar veni să-mi pună întrebări despre poveştile mele de dragoste.

Mai târziu.

A rămas definitiv stabilit că mâine plec la Johannesburg. Race mă îndeamnă s-o fac. Din tot ce-am auzit, acolo lucrurile devin tot mai neplăcute, dar aş putea foarte bine să plec înainte de-a fi şi mai rău. În tot cazul, sper să nu fiu

împuşcat de vreun răzvrătit. Doamna Blair urma să mă însoţească, însă s-a răzgândit, în ultima clipă, şi a decis să rămână la Cascadă. Pare ca şi cum nu s-ar îndura să-l scape din ochi pe Race. A venit azi-noapte la mine şi, după câteva ezitări, mi-a spus că vrea să-mi ceară o favoare. Vroia să mă însărcinez cu suvenirurile ei?

— Nu de animale, sper? Am întrebat, viu alarmat. Mereu am avut presimţirea că, mai devreme sau mai târziu, am să mă lovesc de bestiile alea de animale.

Într-un sfârşit, am ajuns la un compromis. M-am obligat să-i car două cutii mici din lemn, care conţineau obiecte fragile. Animalele urmau să fie împachetate la magazinul local în lăzi mari şi trimise cu trenul la Capetown, unde Pagett avea să se ocupe de depozitarea lor.

Oamenii care le împachetează spun că au nişte forme atât de îngrozitor de diferite(!), încât se vor face casete speciale. I-am atras atenţia doamnei Blair că, la vremea când îi vor sosi acasă animalele, o va costa uşor o liră bucata!

Pagett spumegă-n frâu de nerăbdare să mi se alăture la Johannesburg. Am să-mi fac un pretext din casetele doamnei Blair, ca să-l ţin în Capetown. I-am scris că trebuie să aştepte să primească cutiile şi să aibă grijă să fie depozitate în siguranţă, întrucât conţin rarităţi de o imensă valoare.

A rămas deci stabilit ca eu şi cu domnişoara Pettigrew să plecăm singuri, de capul nostru. Şi nimeni care a văzut-o pe domnişoara Pettigrew nu poate să nu recunoască faptul că e o persoană perfect respectabilă.

Johannesburg

6 martie.

Lucrurile de aici nu sunt deloc într-o stare sănătoasă. Ca să folosesc bine cunoscuta frază, pe care atât de des am citit-o, trăim cu toţi pe vârful unui vulcan. Bande de răzvrătiţi, sau aşa-zişi răzvrătiţi, patrulează pe străzi şi se-ncruntă la tine de-o manieră criminală. Îi selectează pe umflaţii de capitalişti, ca să-i aibă gata când va începe

masacrul, aşa cred. Nu poţi scăpa în vreun taxi… Dac-o faci, răzvrătiţii te trag iar afară. Hotelurile fac aluzii fine că, atunci când mâncarea se va termina, te vor zvârli afară, pe rogojină!

L-am întâlnit noaptea trecută pe Reeves, prietenul meu laburist de pe „Kilmorden”. E mai zevzec decât orice om pe care l-am văzut vreodată. E ca tot restul acestor oameni care ţin discursuri incendiare fantastic de lungi, numai din scopuri politice, şi pe urmă doresc să nu le fi făcut. Acum e ocupat să alerge de colo-colo spunând că nu e adevărat. Când l-am întâlnit, tocmai pleca la Capetown, unde are de gând să ţină un discurs de trei zile, în olandeză, prin care să se apere, şi să precizeze că treburile pe care le-a spus însemnau, de fapt, cu totul altceva. Slavă Domnului că nu trebuie să stau în Adunarea Legislativă a Africii de Sud. Camera Comunelor e şi ea destul de rea, dar, cel puţin, avem o singură limbă şi o anumită uşoară restricţie cu privire la lungimea discursurilor. Când am fost la Parlament, înainte de a pleca din Capetown, am ascultat un domn cărunt, cu o mustaţă pe oală, care semăna perfect cu broasca ţestoasă din „Alice în Ţara Minunilor”. Lăsa cuvintele să-i cadă unul câte unul, într-o manieră deosebit de melancolică. Din când în când, se galvaniza pentru eforturile ce aveau să vină strigând ceva ce suna ca „Platt Skeet”, rostit fortissimo, în flagrant contrast cu restul prelegerii sale. Când făcea asta, jumătate din auditoriu răcnea „Uoof, uoof! Cate probabil este echivalentul în olandeză la „i-auzi, i-auzi!”, iar cealaltă jumătate se trezea tresărind din puiul de somn pe care-l trăsese pe cinste. Mi s-a dat de înţeles că domnul vorbea de cel puţin trei zile. Sud-africanii trebuie să fie foarte răbdători.

Am inventat nenumărate pretexte pentru a-i da de lucru lui Pagett la Capetown, însă, în cele din urmă, fertilitatea imaginaţiei mele a secat, drept care mâine va fi aici, precum acel câine credincios care vine să moară lângă stăpânul său. Şi eu, care o duceam atât de bine cu

„Amintirile” mele! Inventasem nişte treburi extraordinar de amuzante pe care mi le-au spus liderii răzvrătiţilor şi pe care le-am zis şi eu liderilor răzvrătiţilor.

Azi-dimineaţă am fost interogat de o oficialitate guvernamentală. A fost civilizat, persuasiv şi misterios. La început, a făcut aluzie la înalta mea poziţie şi la importanţa mea, şi mi-a sugerat să mă mut, sau să mă mute el, la Pretoria.

— Deci, vă aşteptaţi la necazuri? Am întrebat.

Ca răspuns, atât şi-a dat cuvântul de onoare că nu vrusese să spună absolut nimic de genul ăsta, încât am dedus că se aşteptau la tulburări serioase. La rândul meu, i-am dat de înţeles că guvernul său lăsase lucrurile să ajungă destul de departe.

— Asta e ca şi cum i-ai da unui om destulă frânghie, lăsându-l apoi să se spânzure singur, sir Eustace.

— Oh, chiar aşa, chiar aşa.

— Nu răzvrătiţii sunt cei care ne fac probleme. În spatele lor, se află o organizaţie. Sunt introduse din belşug arme şi explozibil, iar noi am pus mâna pe nişte documente importante care aruncă o rază de lumină asupra metodelor prin care sunt importate. Există un anumit cod. Cartofi înseamnă „detonatoare”, conopidă „puşti”, alte zarzavaturi reprezintă diferite explozive.

— Mai mult chiar, sir Eustace, avem motive să credem că omul care regizează întreg spectacolul, geniul conducător al afacerii, este în clipa de faţă la Johannesburg.

Se uită la mine atât de sever încât am început să mă tem că mă suspecta pe mine de-a fi omul. La gândul ăsta, m-au trecut toate sudorile şi am început să regret că avusesem proasta inspiraţie de a cerceta o minirevoluţie îa faţa locului.

— Nu pleacă nici un tren din Johannesburg spre Pretoria, continuă el. Dar pot aranja să vă trimit cu o maşină particulară. Pentru cazul în care veţi fi oprit pe drum, am să vă procur două permise, unul eliberat de guvern, iar

celălalt care să atesteze că sunteţi un turist englez care nu are absolut nimic de-a face cu guvernul.

— Unul pentru oamenii dumitale iar celălalt, pentru răzvrătiţi, hai?

— Exact.

Proiectul nu mă ispitea… Ştiam eu ce se-ntâmplă în cazuri din astea. Te zăpăceşti şi încurci lucrurile. I-aş fi dat permisul necorespunzător persoanei necorespunzătoare şi totul s-ar fi sfârşit prin împuşcarea mea dintr-un foc de către vreun rebel însetat de sânge, sau de vreunul dintre oamenii legii şi ordinii publice, pe care-i văzusem păzind străzile, cu pălării trase pe ochi şi pipe fumegânde, cu pistoale ascunse neglijent sub braţ. În plus, ce să caut eu la Pretoria? Să admir arhitectura clădirilor administrative şi să ascult ecourile împuşcăturilor de la Johannesburg? Aş fi rămas bătut în cuie acolo, Dumnezeu ştie cât. Deja aruncaseră în aer linia de cale ferată, aşa am auzit. Şi nici măcar nu puteai să bei ceva acolo. De două zile fusese instituită legea marţială.

— Dragă colega, am spus, se pare că n-ai înţeles că eu studiez situaţia randului. Cum dracu am s-o studiez din Pretoria? Apreciez grija dumitale pentru siguranţa persoanei mele, dar nu-ţi face griji din cauza mea. O să fiu bine-merçi.

— Sir Eustace, vă avertizez că problema hranei e deja serioasă.

— Niţel regim o să-mi prindă bine la siluetă, i-am răspuns cu un oftat.

Am fost întrerupţi de sosirea unei telegrame pe numele meu. Am citit-o uimit: „Anne e în siguranţă. Aici cu mine la Kimberley. Suzanne Blair.”

Nu ţin minte să fi crezut vreodată, în mod serios, în anihilarea lui Anne. Fata asta are ceva deosebit de indestructibil… E ca una din mingiile acelea speciale pe care le arunci terrierilor. Are un şpil extraordinar de a reveni zâmbind. Încă nu înţeleg de ce i-a trebuit să iasă, în

toiul nopţii, din hotel ca să ajungă la Kimberley. Oricum nu era nici un tren. Trebuie că şi-a pus o pereche de aripi de înger şi a zburat până acolo. Şi nu mă aştept să se explice. Nimeni nu explică nimic… Mai ales mie. Totodată trebuie să ghicesc. Asta devine monoton cu timpul. Presupun că la mijloc trebuie să fie exigenţele gazetăriei. „Cum am traversat cataracta”, de la corespondentul nostru special.

Am împăturit telegrama şi i-am făcut vânt prietenului meu guvernamental. Nu-mi place perspectiva de a răbda de foame, dar nu sunt îngrijorat în privinţa securităţii persoanei mele. Generalul Smuts este perfect capabil să facă faţă răzmeriţei. Însă aş da o grămadă de bani pentru o băutură! Mă întreb dacă Pagett va avea bunul simţ să aducă o sticlă cu whisky, mâine, când vine.

Mi-am pus pălăria şi am ieşit, cu intenţia de a cumpăra câteva suveniruri. Magazinele de antichităţi din Johannesburg sunt destul de drăguţe. Tocmai examinam o vitrină plină cu măşti impozante, când un bărbat care ieşea dădu peste mine. Spre surprinderea mea, era Race.

Nu pot să mă auto-flatez că vederea mea l-a impresionat în mod plăcut. Ba, ca să fiu sincer, păru de-a dreptul deranjat, însă am insistat să mă însoţească înapoi la hotel. Am obosit să n-am pe nimeni, în afară de domnişoara Pettigrew, cu care să vorbesc.

— Habar n-aveam că sunteţi în Johannesburg, am spus volubil. Când aţi ajuns?

— Noaptea trecută.

— Unde staţi?

— La nişte prieteni.

Era hotărât să fie foarte taciturn, iar întrebările mele păreau să-l stânjenească.

— Sper că ei cresc păsări de curte, am remarcat. Din câte am auzit, o dietă de ouă proaspete şi, din când în când, câte un clapon sacrificat vor fi la mare preţ, în curând.

— Apropo, am spus când am ajuns la hotel, aţi auzit că domnişoara Beddingfeld e vie şi dă din picioare?

A încuviinţat.

— Ce spaimă ne-a tras! Am spus candid. Tare aş vrea să ştiu unde dracu a plecat în noaptea aia.

— A fost tot timpul pe insulă.

— Care insulă? Doar nu pe aia pe care era un bărbat?

— Ba da.

— Ce indecent! Am exclamat. Pagett o să fie şocat. El a dezaprobat-o întotdeauna pe Anne Beddingfeld. Presupun că e vorba de tânărul pe care intenţionase, la început, să-l întâlnească la Durban.

— Nu cred.

— Nu-mi spuneţi nimic dacă nu vreţi, am zis, cu scopul de a-l încuraja.

— Am impresia că acesta e tânărul pe care am fi cu toţii bucuroşi să-l avem în mână.

— Ei, nu spuneţi că ar fi…

Dădu din cap.

— Harry Rayburn, alias Harry Lucas… Ăsta e numele lui adevărat. Ne-a scăpat din nou printre degete, dar îl vom prinde curând.

— Vai de mine, vai de mine, am îngânat.

— În orice caz, n-o bănuim pe fată de complicitate. Din partea ei e… doar o poveste de dragoste.

Totdeauna m-am gândit că Race era îndrăgostit de Anne. Felul în care pronunţase ultimele m-a convins de asta.

— A plecat la Beira, continuă el cam repezit.

— Zău? Am întrebat, holbându-mă la el. De unde ştiţi?

— Mi-a scris din Bulawayo, spunându-mi că se întoarce acasă pe ruta asta. E cel mai bun lucru pe care-l face, biata copilă.

— Oricum, nu cred că e la Beira, am spus gânditor.

— Mi-a scris chiar când pornea la drum.

Eram nedumerit. În mod clar, cineva minţea. Fără să mă opresc să reflectez că Anne trebuie să fi avut motivele sale pentru a face aceste afirmaţii contradictorii, mi-am permis

plăcerea de a-l surclasa pe Race. Atâta se împăunează! Am scos telegrama din buzunar şi i-am întins-o.

— Atunci cum vă explicaţi asta? Am întrebat cu nonşalanţă.

Păru năucit.

— Spunea că tocmai pleca la Beira, rosti el cu o voce uimită.

Ştiu că Race e considerat om deştept. După părerea mea, e un individ destul de prost. Se pare că nu i-a trecut niciodată prin cap că fetele nu spun întotdeauna adevărul.

— Tot la Kimberley. Ce fac ele acolo? Îngână el.

— Da, asta m-a surprins şi pe mine. Aş fi crezut că, mai degrabă, ar fi trebuit să fie aici, în miezul evenimentelor, ticluind reportaje pentru „Daily Budget”.

— Kimberley, spuse el din nou. Locul părea să-l tulbure. Nu-i nimic de văzut acolo… Minele nu lucrează.

— Ştiţi cum sunt femeile, am spus eu, vag.

Scutură din cap şi plecă. Evident, îi oferi ceva la care să se gândească.

Abia plecă Race, că reapăru oficialitatea de la guvern.

— Sper că mă veţi ierta că vă deranjez din nou, sir Eustace, se scuză el. Dar aş dori să vă pun câteva întrebări.

— Sigur, dragă, am spus vesel. Dă-i drumul!

— E legat de secretarul dumneavoastră…

— Nu ştiu nimic despre el, am spus repede. Mi s-a băgat pe gât la Londra, mi-a furat hârtii de valoare pentru care am să fiu straşnic săpunit, şi a dispărut ca printr-un truc de scamator la Capetown. E drept că eram la Cascadă, în acelaşi timp cu ei, însă eu stăteam la hotel, iar el pe insulă. Vă asigur că n-am dat niciodată ochii cu el în tot acel timp.

M-am oprit să-mi trag răsuflarea.

— M-aţi înţeles greşit. Eu vorbesc de celălalt secretar.

— Ce? Pagett? Am strigat, plin de uimire. E cu mine de opt ani… Un tip demn de cea mai mare încredere.

Interlocutorul meu zâmbi.

— Nu ne-nţelegem. Mă referem la doamnă.

— Domnişoara Pettigrew! Am exclamat.

— Da. A fost văzută ieşind din magazinul de antichităţi „Agrasato's Native”.

— Doamne iartă-mă! L-am întrerupt. Eu însumi era să intru în el în după-amiaza asta. Puteaţi să mă prindeţi pe mine ieşind!

Se pare că nu există nici un lucru nevinovat pe care să-l poţi face în Johannesburg fără să fii suspectat de ceva.

— Ah! Dar ea a fost de mai multe ori acolo… Şi în circumstanţe destul de dubioase. Pot să vă spun, sir Eustace, aşa, între patru ochi, că se bănuieşte că magazinul acela este folosit drept loc de rendez-vous de organizaţia secretă din spatele revoluţiei. Iată de ce aş fi bucuros să aud tot ce-mi puteţi spune despre această doamnă. Unde şi cum aţi ajuns s-o angajaţi?

— Mi-a fost trimisă de propriul dumitale guvern, i-am răspuns rece.

Oficialul se nărui complet.

(Continuarea povestirii lui Anne.)

De îndată ce am ajuns la Kimberley, i-am telegrafiat lui Suzanne. Veni la mine în cea mai mare viteză, anunţându-şi sosirea printr-o telegramă trimisă en route. Am fost foarte surprinsă să descopăr că ţinea cu adevărat la mine… Credeam că fusesem doar o nouă senzaţie pentru ea, dar mi se aruncă, pur şi simplu, de gât şi lăcrimă când ne întâlnirăm.

După ce ne-am mai revenit puţin din emoţie, m-am aşezat pe pat şi i-am spus toată povestea, de la A la Z.

— Întotdeauna l-ai suspectat pe colonelul Race, spuse ea gânditoare, după ce am terminat. Eu nu, până în noaptea care ai dispărut. Îmi plăcea atât de mult şi mă gândeam că ar fi fost un soţ foarte drăguţ pentru tine. Oh, Anne, draga mea, nu te enerva, dar de unde ştii că tânărul ăsta al tău spune adevărul? Tu crezi tot ce-ţi îndrugă.

— Bine-nţeles că-l cred! Am strigat, indignată.

— Ce te atrage atât la el? Eu nu văd să aibă nimic, în afară de frumuseţea aia aproape sălbatică şi modul lui de prinţ

barbar de a face dragoste.

Timp de câteva minute mi-am vărsat toată mânia asupra ei.

— Asta numai pentru că eşti măritată confortabil şi începi să te-ngraşi şi ai uitat că mai există şi alte lucruri, ca de pildă o poveste de iubire, am încheiat eu.

— Oh, nu încep să mă-ngraş, Anne. După cât am fost de îngrijorată din cauza ta, trebuie să fi ajuns o fărâmă de om.

— Arăţi deosebit de rotunjoară, am spus rece. Aş zice că ai pus aproape patru kilograme pe tine.

— Şi nici nu ştiam că sunt măritată confortabil, continuă Suzanne pe un ton melancolic. Am primit cele mai groaznice telegrame de la Clarence, prin care îmi ordonă să vin imediat acasă. În cele din urmă, nu i-am mai răspuns, iar acum, nu mai ştiu nimic despre el, de două săptămâni.

Mă tem că n-am luat prea în serios necazurile matrimoniale ale lui Suzanne. „O să se întoarcă şi o să-l împace pe Clarence, atunci când va sosi timpul”, mi-am zis. Am îndreptat conversaţia către problema diamantelor.

Suzanne se uită la mine încurcată.

— Trebuie să-ţi explic, Anne. Vezi tu, imediat ce am început să-l suspectez pe colonelul Race, am fost teribil de îngrijorată în privinţa diamantelor. Vroiam să rămân la Cascadă, pentru cazul în care te răpise şi te ţinea ascunsă pe undeva pe acolo, dar nu ştiam ce să fac cu diamantele. Îmi era frică să le ţin la mine…

Se uită împrejur, parcă temându-se că pereţii ar putea avea urechi, apoi îmi turui restul la ureche.

— O idee excelentă, am aprobat-o, adică, aşa era atunci. Acum e puţin mai complicat. Ce a făcut sir Eustace cu cutiile?

— Pe cele mari le-a trimis la Capetown. Mi-a scris Pagett că le-a depozitat acolo şi a inclus în scrisoare şi chitanţa. Apropo, azi pleacă din Capetown să se întâlnească cu sir Eustace în Johannesburg.

— Înţeleg, am spus, pe gânduri. Şi cele mici, unde sunt?

— Presupun că le-a luat sir Eustace cu el.

Am răsucit pe toate feţele problema în minte.

— Bun, am spus în cele din urmă, e complicat… Dar e destul de sigur. Deocamdată e mai bine să nu facem nimic.

Suzanne mă privi zâmbind uşor.

— Nu-ţi place să nu faci nimic, nu-i aşa, Anne?

— Nu prea, am recunoscut cinstit.

Singurul lucru pe care-l puteam face era să stau cu un mers al trenurilor în mână şi să văd la ce oră avea să treacă trenul lui Guy Pagett prin Kimberley. Am aflat că ajungea la 5:40 în după-amiaza următoare şi pleca mai departe la 6. Vroiam să-l văd cât mai repede pe Pagett şi mi se părea o ocazie bună. Situaţia randului se înrăutăţea şi putea să treacă mult până să mai prind altă ocazie.

Singurul lucru care mai însufleţi ziua fu o telegramă trimisă din Johannesburg. O telegramă cât se poate de nevinovată: „Ajuns bine. Totul decurge perfect. Eric aici, şi Eustace, dar nu Guy. Rămâi deocamdată unde eşti Andi”

Eric era pseudonimul nostru pentru Race. Îl alesesem pentru că nu puteam să sufăr numele ăsta. Era limpede că nu puteam face nimic până când nu vorbeam cu Pagett. Suzanne era ocupată cu trimiterea unei lungi telegrame duioase către îndepărtatul Clarence. Devenise foarte sentimentală în ceea ce-l privea. În felul ei, (care, bineînţeles era foarte diferit de al meu şi al lui Harry) era, cu adevărat, ataşată de Clarence.

— Aş vrea să fie aici, Anne, ofta ea. E atâta timp de când nu l-am văzut.

— Ia-ţi nişte cremă de faţă, am spus moale.

— Chiar îmi trebuie nişte cremă de faţă, dar tipul ăsta de cremă nu-l poţi găsi decât la Paris. Oftă. Paris!

— Suzanne, i-am spus, foarte curând ai să te saturi de Africa de Sud şi de aventură.

— Mi-ar plăcea o pălărie cu adevărat drăguţă, continuă ea visătoare. Să vin cu tine la întâlnirea de mâine cu Guy Pagett?

— Prefer să mă duc singură. I-ar fi mai greu să vorbească de faţă cu amândouă.

Aşa rămase stabilit, iar în după-amiaza zilei următoare stăteam în pragul uşii hotelului, canonindu-mă cu o umbrelă de soare ce refuza să se deschidă, în timp ce Suzanne stătea întinsă tihnit pe patul ei, cu o carte şi un coşuleţ cu fructe alături.

După părerea portarului de la hotel, trenul era într-una din zilele lui bune şi trebuia să ajungă aproape la timp, deşi se îndoia dacă va pleca mai departe, spre Johannesburg. Linia fusese aruncată în aer, aşa mă asigură el. Asta suna foarte vesel.

Trenul avu doar zece minute întârziere. Toată lumea sări pe peron şi începu să se plimbe de colo-colo cu febrilitate. Nu mi-a fost greu să-l depistez pe Pagett. L-am acostat repede. Tresări nervos, ca de obicei, la vederea mea… De data asta ceva mai accentuat.

— Vai, domnişoară Beddingfeld, am înţeles că eraţi dată dispărută.

— Am reapărut, i-am spus solemn. Ce mai faceţi, domnule Pagett?

— Mulţumesc, foarte bine… Aştept cu nerăbdare să-mi reiau munca lângă sir Eustace.

— Domnule Pagett, aş vrea să vă întreb ceva. Sper că nu vă veţi simţi ofensat, însă multe depind de asta, mai multe decât aţi putea bănui. Vreau să ştiu ce făceaţi la Marlow pe 8 ianuarie?

Tresări violent.

— Zău, domnişoară Beddingfeld… Eu. Zău.

— Eraţi acolo, nu-i aşa?

— Eu… Din motive personale eram în împrejurimi, da.

— Nu-mi spuneţi care erau aceste motive?

— Nu v-a spus deja sir Eustace?

— Sir Eustace? Ştie?

— Sunt aproape sigur că ştie. Speram să nu mă fi recunoscut, dar din aluziile pe care le-a lăsat să-i scape, şi

din remarcile sale, mă tem că e chiar prea sigur. În orice caz, vreau să-i mărturisesc tot adevărul şi să-i ofer demisia mea. E un om cu totul aparte, domnişoară Beddingfeld, cu un simţ al umorului anormal. Pare să-l amuze să mă ţină pe jar. Aş îndrăzni să spun că, tot timpul, a fost perfect în temă cu faptele adevărate. Este posibil să le cunoască de ani de zile.

Am sperat că, mai devreme sau mai târziu, voi fi în stare să înţeleg despre ce vorbea Pagett. Continuă fluent:

— Pentru un om cu poziţia lui sir Eustace este greu să se pună în situaţia mea. Ştiu că am greşit, dar părea o înşelătorie care nu făcea nimănui rău. Consider că era mai cinstit din partea lui să mă abordeze direct… În loc să facă tot soiul de glume pe seama mea.

Se auzi un fluierat şi lumea începu să urce grăbită în tren.

— Da, domnule Pagett, am izbucnit eu, sunt întru totul de acord cu dumneavoastră în ceea ce îl priveşte pe sir Eustace. Dar de ce v-aţi dus la Marlow?

— A fost o greşeală din partea mea, dar firească având în vedere situaţia, da, mi se pare firească având în vedere situaţia.

— Care situaţie? Am strigat disperată.

Pentru prima dată, Pagett păru să-şi dea seama că îi puneam o întrebare. Mintea i se smulse de la ciudăţeniile lui sir Eustace şi de la propriile sale justificări, şi se fixă asupra mea.

— Vă rog să mă iertaţi domnişoară Beddingfeld, spuse el înţepat, dar nu văd de ce vă interesează problema asta?

Era acum iar în tren, aplecat peste fereastră să vorbească cu mine. Eram disperată. Ce era de făcut cu un om ca ăsta?

— Bine-nţeles, dacă e vorba de ceva atât de îngrozitor încât vă e ruşine să vorbiţi despre asta cu mine… Am început cu dispreţ.

În sfârşit găsisem calea cea bună! Pagett înţepeni şi roşi.

— Îngrozitor? Ruşinos? Nu vă înţeleg.

— Atunci povestiţi-mi.

Îmi spuse totul în trei fraze scurte. În sfârşit, ştiam secretul lui Pagett! Nu era câtuşi de puţin ceva la care să mă fi aşteptat.

M-am întors fără grabă îa hotel. Mă aştepta o telegramă. Am deschis-o. Conţinea instrucţiuni complete şi hotărâte să plec de îndată la Johannesburg, sau, mai precis, până la o gară de lângă Johannesburg, unde avea să mă aştepte o maşină. Era semnată nu Andi, ci Harry.

M-am aşezat pe un scaun şi am început să mă gândesc intens.

(Din jurnalul lui sir Eustace Pedler.)

Johannesburg

7 martie.

A sosit Pagett. Bineînţeles, e negru de spaimă. A sugerat imediat să plecăm la Pretoria. Apoi, după ce i-am spus cu blândeţe, dar ferm, că vom rămâne aici, a trecut în extrema ailaltă, dorind să fi avut puşca aici, cu el, şi a început să îndruge ceva… un pod pe care l-a apărat în timpul marelui război. Un pod de cale ferată la încrucişarea de la Little Puddecombe, sau ceva de genul ăsta.

I-am retezat-o curând, spunându-i să despacheteze maşina mare de scris. Credeam că, astfel, îi voi da o ocupaţie pentru câtva timp, deoarece maşina, în mod sigur, era stricată uitasem capacitatea lui Pagett de a fi mereu în regulă.

— Am despachetat deja toate cutiile, sir Eustace. Maşina de scris e în stare perfectă.

— Ce înţelegi prin… Toate cutiile?

— Adică şi cele două cutii mici.

— Aş fi dorit să nu fii atât de zelos, Pagett. Acele două cutii mici nu era treaba dumitale. Ele aparţin doamnei Blair.

Pagett păru dărâmat. Nu poate să sufere să greşească.

— Aşa că poţi să le împachetezi la loc cu grijă, am continuat. După aceea, du-te să dai o raită prin Johannesburg. Mâine, probabil, va fi un morman de ruine fumegânde, aşa că asta ar fi ultima dumitale şansă.

Credeam că, în felul acesta, voi scăpa de el câtva timp, măcar dimineaţa.

— Când o să aveţi timp liber, aş vrea să vă spun ceva, sir Eustace.

— Acum n-am, am spus repede. Deocamdată, n-am nici un pic de timp liber.

Pagett se retrase.

— Apropo, am strigat după el, ce era în cutiile alea mici ale doamnei Blair?

— Câteva carpete de blană şi două blănuri… Pălării, cred.

— Aşa e, am confirmat. Le-a cumpărat în tren. Sunt pălării… Deşi nu prea mă mir că nu le-ai recunoscut. Aş spune că o să le poarte la Ascot. Ce mai era?

— Câteva rolfilme şi nişte coşuleţe… O mulţime de coşuleţe…

— Se poate, l-am aprobat. Doamna Blair e genul de femeie care nu cumpără niciodată mai puţin de o duzină din orice.

— Cred că asta-i tot, sir Eustace, cu excepţia unor fleacuri diverse, o eşarfă şi nişte mănuşi ciudate… Lucruri de genul ăsta.

— Dacă n-ai fi tâmpit din naştere, ţi-ai fi dat seama pe loc, Pagett, că toate astea nu aveau cum să-mi aparţină mie.

— Am crezut că poate erau ale domnişoarei Pettigrew.

— Ah, bine că mi-ai adus aminte… Ce-ai avut în cap când mi-ai ales aşa o secretară dubioasă?

Şi i-am povestit despre interogatoriul la care am fost supus. Imediat mi-a părut rău, căci am văzut în ochii lui o licărire pe care o cunoşteam atât de bine. Am schimbat repede subiectul. Prea târziu. Pagett era pe picior de război.

Următorul lucru pe care îl făcu, fu să mă plictisească cu o poveste fără capăt despre „Kilmorden”. Era în legătură cu un rolfilm şi un pariu. Rolfilmul fusese aruncat printr-o gură de ventilaţie, într-o cabină, la miezul nopţii, de către un oarecare steward care ar fi trebuit să ştie mai bine ce face. Nu pot să sufăr rămăşagurile. I-am spus asta lui Pagett şi el

a început să-mi înşire iar toată povestea. În tot cazul povesteşte groaznic. Mi-a trebuit mult timp ca să pricep ceva.

Nu l-am mai văzut până la prânz. Atunci a apărut plin de emoţie, ca un copoi pe urma vânatului. Niciodată nu m-am dat în vânt după copoi. Cauza acestei agitaţii era că-l văzuse pe Rayburn.

— Ce? Am strigat, tresărind.

Da, văzuse pe cineva care traversa strada şi, în mod sigur, era Rayburn. Pagett îl urmărise.

— Şi cu cine credeţi că s-a oprit să stea de vorbă? Cu domnişoara Pettigrew!

— Ce?

— Da, sir Eustace. Şi asta nu e tot. Am făcut cercetări în privinţa ei…

— Stai olecuţă. Ce s-a întâmplat cu Rayburn?

— El şi domnişoara Pettigrew au intrat în magazinul de antichităţi din colţ…

Am scos fără să vreau o exclamaţie. Pagett se opri întrebător.

— Nimic, am spus. Continuă!

— Am aşteptat un secol afară… Dar n-au ieşit. În cele din urmă, am intrat şi eu. Sir Eustace, nu era nimeni în magazin! Trebuie că mai există o altă ieşire.

M-am uitat lung la el.

— Cum spuneam, m-am întors la hotel şi am făcut câteva cercetări în legătură cu domnişoara Pettigrew. Pagett coborî glasul şi respiraţia i se înteţi, ca ori de câte ori vrea să facă o destăinuire. Sir Eustace, noaptea trecută, din camera ei a fost văzut ieşind un bărbat.

Am ridicat din sprâncene.

— Şi eu care am considerat-o mereu o doamnă extrem de respectabilă! Am îngânat.

Pagett continuă fără să mă bage în seamă.

— M-am dus direct sus şi i-am cercetat camera. Ce credeţi că am găsit?

Am clătinat din cap.

— Asta!

Pagett scoase mândru un aparat de ras şi un săpun de ras.

— Ce-ar putea face o femeie cu astea?

Nu cred că Pagett citeşte vreodată reclamele din ziarele pentru doamnele din înalta societate. Eu da. Din moment ce nu eram dispus să mă contrazic cu el pe tema asta, am refuzat să accept prezenţa aparatului de ras ca pe o dovadă clară împotriva sexului domnişoarei Pettigrew. Pagett e atât de dezolant de demodat. N-aş fi fost deloc surprins dacă ar fi scos o tabacheră ca să-şi susţină teoria. Orice s-ar zice, chiar şi Pagett are limitele lui.

— Nu sunteţi convins, sir Eustace. Dar ce spuneţi de asta?

Am inspectat articolul pe care îl bălăbănea cu un aer triumfal.

— Pare a fi păr, am remarcat cu dezgust.

— E păr. Cred că e ceea ce se cheamă perucă.

— Într-adevăr, am comentat.

— Acum sunteţi convins că femeia Pettigrew e un bărbat deghizat?

— Zău, dragă Pagett, cred că sunt. Trebuia s-o fi ştiut după picioarele ei.

— Deci, asta e! Şi acum sir Eustace, vreau să vă vorbesc despre o problemă personală. Din tachinările dumneavoastră şi din aluziile la perioada când am fost la Florenţa, am înţeles, şi n-am nici un dubiu, că m-aţi descoperit.

În sfârşit, misterul despre ceea ce făcuse Pagett la Florenţa era pe cale de a fi dezvăluit!

— Deschide-ţi inima, dragă băiete, am spus cu blândeţe. E calea cea mai bună.

— Vă mulţumesc, sir Eustace.

— E vorba de soţul ei? Supărători indivizi, soţii ăştia, întotdeauna se întorc când nici nu te-aştepţi.

— Nu reuşesc să vă urmăresc, sir Eustace. Al cui soţ?

— Soţul doamnei.

— Care doamnă?
— Să mă ierte Dumnezeu, Pagett, doamna pe care ai cunoscut-o la Florenţa. Trebuie să fi fost o doamnă. Să nu-mi spui că doar ai prădat o biserică sau ai înjunghiat un italian în spate pentru că nu ţi-a plăcut mutra lui.
— Mi-e cu neputinţă să vă înţeleg, sir Eustace. Cred că glumiţi.
— Uneori, când îmi dau silinţa, sunt un tip amuzant, dar te asigur că, în clipa asta, nu încerc să fac pe glumeţul.
— Am sperat că, presupunând că sunt plecat, nu o să mă recunoaşteţi, sir Eustace.
— Să te recunosc unde?
— La Marlow, sir Eustace.
— La Marlow? Ce dracu făceai dumneata la Marlow?
— Credeam că aţi înţeles că…
— Încep să înţeleg din ce în ce mai puţin. Întoarce-te şi ia-o de la început. Ai plecat la Florenţa…
— Deci, la urma urmei, nu ştiţi… Nu m-aţi recunoscut!
— Din cât pot eu judeca, se pare că te-ai dat de gol inutil… Din prea multă conştiinţă. Însă îţi voi putea spune mai bine după ce voi fi auzit întreaga poveste. Deci, trage aer în piept şi ia-o de la început. Ai plecat la Florenţa…
— Dar n-am plecat la Florenţa. Tocmai asta e!
— Bun, atunci unde ai plecat?
— M-am dus acasă… la Marlow.
— Pentru ce dracu ai vrut să te duci la Marlow?
— Am vrut să-mi văd soţia. Era într-o stare delicată şi aştepta…
— Soţia dumitale? Dar eu nu ştiu să fii însurat.
— Nu, sir Eustace, tocmai asta vreau să vă spun. V-am înşelat în această privinţă.
— De cât timp eşti însurat?
— De peste opt ani. Tocmai mă însurasem de şase luni când am devenit secretarul dumneavoastră. N-am vrut să pierd postul. Secretarul-însoţitor al unei personalităţi se presupune că nu are nevastă, aşa că am ascuns acest fapt.

— M-ai lăsat cu gura căscată, am remarcat. Unde a fost în toţi anii ăştia?

— Avem un mic bungalou pe malul Tamisei, la Marlow, foarte aproape de Mill House, de peste cinci ani.

— Doamne iartă-mă, am îngânat. Ceva copii?

— Patru copii, sir Eustace.

M-am holbat la el cu stupoare. De atâta timp ar fi trebuit să ştiu că un om ca Pagett nu ar fi putut avea vreun secret vinovat. Respectabilitatea lui Pagett fusese întotdeauna oful meu. Singurul secret pe care l-ar fi putut avea era exact ăsta: o nevastă şi patru copii.

— Ai mai spus cuiva asta? L-am întrebat, într-un târziu, după ce îl privisem cu un gen de interes fascinat o perioadă foarte lungă de timp.

— Numai domnişoarei Beddingfeld. A venit la gară în Kimberley.

Am continuat să-l privesc lung. Privirea mea îl tulbură.

— Sir Eustace, sper că nu v-aţi supărat foarte tare?

— Dragă colega, am spus, nu mă deranjează să-ţi spun aici şi acum că n-ai văzut pădurea din cauza copacilor!

Am plecat serios tulburat. În timp ce treceam pe lângă magazinul de antichităţi din colţ, am fost năpădit de-o tentaţie irezistibilă să intru. Proprietarul îmi ieşi îndatoritor înainte, frecându-şi mâinile.

— Doriţi să vedeţi ceva? Blănuri, antichităţi?

— Vreau ceva ieşit din comun, am spus. Este pentru o ocazie specială. Vrei să-mi arăţi ce ai?

Aici am făcut greşeala. Şi eu care credeam că mă voi dovedi a fi atât de deştept! L-am urmat prin uşile batante.

(Continuarea povestirii lui Anne.)

Am avut mari probleme cu Suzanne. A argumentat, a pledat, a şi plâns chiar, înainte de a mă lăsa să-mi urmez planul. Însă în cele din urmă, a ieşit tot cum am vrut eu. Mi-a promis să-mi îndeplinească punct cu punct instrucţiunile şi a venit cu mine la gară să-mi ureze un „drum bun” sfâşietor.

Am ajuns la destinaţie în dimineaţa zilei următoare. Am fost întâmpinată de un olandez scund cu barbă neagră, pe care nu-l mai văzusem până atunci, care avea maşina parcată în faţa gării. Am pornit. În depărtare se auzeau bubuituri ciudate şi l-am întrebat ce erau. „Arme”, mi-a răspuns laconic. Aşadar, în Jo'burg, începuse bătălia!

Am dedus că ţinta noastră era un loc undeva la periferia oraşului. Ne-am întors, şi ne-am învârtit, şi am tot ocolit, şi cu fiecare minut, împuşcăturile erau mai aproape. Perioada era tulbure. În cele din urmă, am ajuns în faţa unei clădiri cam dărăpănate. Uşa ne-a fost deschisă de un băiat cafru. Ghidul meu îmi făcu semn să intru. Am rămas nehotărâtă în holul murdar. Bărbatul trecu pe lângă mine şi deschise o uşă.

— Domnişoara vrea să-l vadă pe domnul Harry Rayburn, spuse el şi începu să râdă.

Astfel anunţată, am intrat. Camera era sumar mobilată şi mirosea a tutun prost. La un birou, un bărbat scria de zor. Ridică privirea şi înălţă din sprâncene.

— Vai, spuse el, dar asta-i domnişoara Beddingfeld!

— Trebuie că văd dublu, m-am scuzat eu. Este domnul Chichester sau domnişoara Pettigrew? Asemănarea e extraordinară.

— Personajele s-au suprapus în momentul de faţă. Mi-am scos jupoanele… Şi îmbrăcămintea de genul ăsta. Nu vreţi să luaţi loc?

Am acceptat liniştită un scaun.

— S-ar părea că am greşit adresa, am remarcat.

— Din punctul dumneavoastră de vedere, mă tem că da. Zău, domnişoară Beddingfeld, să cădeţi în plasă pentru a doua oară!

— N-a fost foarte inteligentă din partea mea, am recunoscut moale.

Ceva în purtarea mea păru să-l nedumerească.

— Nu prea păreţi tulburată de întâmplare, remarcă sec.

— Dacă aş face pe eroina ar avea vreun efect asupra dumneavoastră? L-am întrebat.

— Cu siguranţă, nu.

— Sora bunicii mele, Jane, obişnuia să spună că o doamnă adevărată nu e nici şocată, nici surprinsă, orice s-ar întâmpla, am îngânat visătoare. Mă străduiesc să trăiesc după preceptele ei.

Am citit atât de limpede pe faţa domnului Chichester părerea despre treaba asta, încât m-am grăbit să vorbesc din nou.

— Sunteţi, cu adevărat, un maestru al machiajului, am spus cu generozitate. Tot timpul cât aţi fost domnişoara Pettigrew, nu v-am recunoscut nici o clipă… Nici când vi s-a rupt vârful creionului, văzându-mă urcată în tren la Capetown.

Începu să bată în birou cu creionul pe care îl ţinea în mână.

— Toate astea sunt bune în felul lor, dar trebuie să trecem la afaceri. Domnişoară Beddingfeld, probabil ghiciţi de ce am avut nevoie de prezenţa dumneavoastră aici?

— Mă veţi scuza, am spus, însă eu nu fac afaceri cu fiştecine, ci doar cu şefii.

Citisem fraza, sau în orice caz ceva asemănător, într-un regulament al unui cămătar, şi eram destul de mulţumită de ea. Asupra lui Chichester-Pettigrew avu un efect devastator. Deschise gura şi o închise la loc. I-am zâmbit.

— Este maxima unchiului meu George, soţul lui Jane, sora bunicii mele, am adăugat. Ştiţi, soţul făcea măciulii de alamă pentru paturi.

Nu ştiu dacă Chichester-Pettigrew fusese vreodată sărăntoc, în tot cazul, asta nu-i plăcu deloc.

— Cred că ar fi înţelept să vă schimbaţi tonul, domnişoară.

N-am răspuns, ci doar am căscat… Un căscat delicat care trăda o imensă plictiseală.

— Ce dracu… Începu el fioros.

L-am întrerupt.

— Vă asigur că nu ajută la nimic dacă ţipaţi la mine. Nu facem decât să ne pierdem timpul. N-am nici cea mai mică intenţie să discut cu subalternii. Aţi scuti o grămadă de timp şi de nervi, dacă m-aţi duce direct la sir Eustace Pedler.

— La…

Părea năucit.

— Da, am spus. Sir Eustace Pedler.

— Eu… Eu. Scuzaţi-mă…

O zbughi din încăpere ca un iepure. Am profitat de acest răgaz pentru a-mi deschide poşeta şi a-mi pudra nasul. De asemenea, mi-am aranjat pălăria într-un unghi care mă prindea mai bine. Apoi am aşteptat răbdătoare întoarcerea inamicului meu.

Reveni cu o mutră spăşită.

— Vreţi să mă urmaţi, domnişoară Beddingfeld?

L-am urmat în sus pe scări: Bătu la o uşă, dinăuntru se auzi un „intră” repezit, iar el deschise uşa şi se dădu la o parte, făcându-mi loc să trec.

Sir Eustace Pedler îmi sări în întâmpinare, amabil şi surâzător.

— Ia te uită, domnişoara Anne! Îmi scutură mâna cu căldură. Sunt încântat să te văd. Vino şi ia loc. Nu eşti obosită după călătorie? Asta-i bine.

Se aşeză în faţa mea, zâmbind în continuare. Mă simţeam destul de complexată. Purtarea lui era desăvârşit de naturală!

— Ai făcut foarte bine că ai insistat să fii adusă direct la mine, continuă el. Minks e un prost. Un actor talentat… Dar prost. Minks e cel cu care ai discutat jos.

— Oh, zău? Am spus slab.

— Şi acum, zise vesel sir Eustace, să trecem la fapte. De când ştii că eu sunt „Colonelul”?

— Numai de când mi-a spus domnul Pagett că vă văzuse la Marlow, când se presupunea că eraţi la Cannes.

Sir Eustace dădu din cap cu tristeţe.

— Da, i-am spus prostului că n-a văzut pădurea de copaci. N-a înţeles, desigur. Toată mintea îi era la faptul dacă eu îl recunoscusem pe el. Nu i-a trecut prin cap să se-ntrebe ce căutam eu acolo. Asta a fost o mostră de ghinion veritabil. Şi aranjasem atât de bine totul, trimiţându-l la Florenţa şi spunând la hotel că voi sta o noapte sau două la Nisa! Pe urmă, la ora la care crima era descoperită, mă aflam iar la Cannes, fără ca cineva să fi visat măcar că părăsisem vreodată Riviera.

Continua să vorbească foarte natural şi detaşat. A trebuit să mă ciupesc ca să înţeleg că totul era real… Că omul din faţa mea era cu adevărat un criminal sadea, „Colonelul”. Mi-am dat glas gândurilor.

— Deci dumneavoastră aţi încercat să mă aruncaţi peste bordul lui „Kilmorden”, am spus încetişor. Pe dumneavoastră vă urmărea Pagett în noaptea aceea?

Ridică din umeri.

— Îmi cer scuze, copilă dragă, chiar eu. Întotdeauna mi-ai plăcut… Dar prea îţi băgai nasul în toate cele. Nu puteam să las o fetişcană să-mi distrugă planurile.

— Cred că planul dumneavoastră de la Cascadă a fost cu adevărat cel mai inteligent, am spus, străduindu-mă să privesc lucrurile într-un mod detaşat. Aş fi putut să jur în faţa oricui că eraţi în hotel când am ieşit. Pe viitor, n-am să cred până n-am să văd.

— Da, a fost unul dintre cele mai mari succese ale lui Minks în rolul domnişoarei Pettigrew. El îmi imită vocea perfect.

— Aş vrea să ştiu un lucru.

— Da?

— Cum l-aţi convins pe Pagett s-o angajeze?

— Oh, asta a fost foarte simplu. Îl aştepta pe Pagett în pragul „Oficiului comerţului”, sau la „Departamentul minelor”, sau oriunde s-ar fi dus, spunându-i că telefonasem şi că ea fusese selectată de către guvern. Pagett a înghiţit momeala.

— Sunteţi foarte sincer, am spus, studiindu-l.

— Nu am absolut nici un motiv să nu fiu.

Nu mi-a plăcut cum a sunat. M-am grăbit să-i ofer propria mea interpretare.

— Credeţi în succesul acestei revoluţii? V-aţi dat foc singur la corăbii.

— Pentru o tânără atât de inteligentă în alte privinţe, asta este o remarcă total neinteligentă. Nu, draga mea copilă, nu cred în revoluţia asta. Îi mai dau doar câteva zile, după care va eşua ruşinos.

— Aşadar nu e unul dintre succesele dumneavoastră? Am întrebat, răutăcioasă.

— Ca toate femeile, habar n-ai de afaceri. Treaba mea a fost să furnizez anumite arme şi explozibili (contra a bani grei) pentru a stârni spiritele şi pentru a compromite complet anumiţi oameni. Mi-am îndeplinit contractul cu deplin succes şi am avut grijă să fiu plătit în avans. M-am îngrijit, în mod special, de toată afacerea asta, deoarece intenţionam să fie ultimul meu contract, înainte de a mă retrage din afaceri. Cât despre corăbiile mele arse, cum le-ai numit, pur şi simplu, nu înţeleg la ce te referi. Eu nu sunt şeful rebelilor, sau ceva de genul ăsta… Eu sunt un distins turist englez, care a avut ghinionul să-şi bage nasul într-un magazin de antichităţi… Şi să vadă ceva mai mult decât îi era permis, şi uite aşa bietul individ a fost răpit. Mâine, sau poimâine, când situaţia o va permite, am să fiu găsit spânzurat pe undeva, într-o stare jalnică de groază şi înfometare.

— Ah! Am rostit încetişor. Dar cu mine cum rămâne?

— Tocmai asta e! Spuse moale sir Eustace. Cum rămâne cu dumneata? Te-am prins aici… Nu vreau să pedalez pe treaba asta… Dar aşa e, te-am prins frumuşel aici. Problema e ce să fac cu dumneata? Calea cea mai simplă de a scăpa de dumneata, şi, pot adăuga, cea mai plăcută pentru mine, e calea căsătoriei. Soţiile nu pot să-şi acuze bărbaţii, să ştii, şi mi-ar place o tânără soţie drăguţă, care

să mă ţină de mână şi să se uite la mine cu ochi limpezi… Nu mă fulgera aşa! Chiar mă sperii. Înţeleg că nu-ţi convine planul.

— Nu.

Sir Eustace oftă.

— Păcat! Dar eu nu sunt un ticălos. Presupun că la mijloc e vechea poveste. Iubeşti pe altul, cum se întâmplă-n romane.

— Iubesc pe altul.

— Aşa mă gândeam şi eu… Prima dată, am crezut că-i tâmpitul ăla cu picioare lungi, Race, dar presupun că-i tânărul erou care te-a pescuit, în noaptea aceea, la Cascadă. Femeile n-au gust. Ăştia amândoi la un loc n-au atâta minte cât am eu. Şi când te gândeşti cât de uşor sunt subestimat!

Cred că, privinţa asta avea dreptate. Deşi ştiam destul de bine ce fel de om trebuie să fie, îmi venea greu să-l înţeleg, încercase să mă omoare, şi nu o dată ucisese o altă femeie, şi era răspunzător de alte nenumărate ticăloşii despre care nu aveam idee, şi, cu toate astea, eram incapabilă să mă obişnuiesc cu gândul şi să apreciez aceste fapte după cum meritau. Nu-l puteam considera altfel decât amuzantul, blândul nostru tovarăş de călătorie. Nici măcar nu puteam să simt frică faţă de el… Şi totuşi ştiam că era în stare să mă omoare cu sânge rece, dacă i s-ar fi părut necesar. Nu-l puteam asemui decât cu Long John Silver al lui Stevenson. Trebuie să fi fost acelaşi tip de om.

— Vai, rosti extraordinarul personaj lăsându-se pe speteaza scaunului său, păcat că ideea de a fi lady Pedler nu te ispiteşte. Alternativele celelalte sunt destul de crude.

O senzaţie neplăcută îmi trecu pe şira spinării. Bineînţeles că ştiusem tot timpul că îmi asumam un mare risc, însă preţul părea să merite. Vor lua lucrurile turnura pe care o calculasem, sau nu?

— Problema este că am slăbiciune pentru dumneata, continuă sir Eustace. Nu vreau deloc să apelez la măsuri extreme. Să presupunem că-mi vei povesti întreaga istorie,

chiar de la începutul ei, şi apoi o să vedem ce se mai poate face. Dar, ia aminte, fără înfloriturі… Vreau adevărul.

În privinţa asta nu aveam de gând să fac vreo greşeală. Nutream destul de mult respect pentru isteţimea lui sir Eustace. Era momentul adevărului, şi numai al adevărului. I-am povestit totul, fără să omit nimic, până la momentul salvării mele de către Harry. Când am terminat, a dat din cap aprobator.

— Isteaţă fată! Ai relatat corect lucrurile. Şi, dă-mi voie să-ţi spun că te-aş fi prins dacă nu o făceai. Multă lume n-ar fi crezut povestea dumitale, sau, mă rog, în special partea de la început, dar eu o cred. Eşti genul de fată care se aruncă în treburi din astea brusc, pentru cel mai mic motiv. Ai avut un noroc fantastic, desigur, dar, mai devreme sau mai târziu, amatorul se înfruntă cu profesionistul şi, atunci, concluzia reiese de la sine. Eu sunt profesionistul. M-am lansat în afaceri de foarte tânăr. Analizând toate aspectele, aceasta mi s-a părut a fi cea mai rapidă cale de a mă îmbogăţi. Întotdeauna am chibzuit, am elaborat planuri ingenioase… Şi niciodată n-am făcut greşeala să le duc eu însumi la îndeplinire. Întotdeauna am angajat experţi… Ăsta a fost motto-ul meu. Singura dată când am făcut altfel, am dat de necaz… Dar nu mă puteam încrede în altcineva să facă treaba în locul meu. Nadina ştia prea multe. Eu sunt un om paşnic, bun la suflet şi calm, atâta timp cât nu sunt contrazis. Nadina m-a şi contrazis, m-a şi ameninţat… Tocmai când eram în vârful unei cariere pline de succes. Odată moartă şi diamantele intrate în posesia mea, eram salvat. Tâmpitul ăsta de Pagett cu nevasta şi familia lui! Greşeala mea… Numai simţul umorului m-a împins să-l angajez pe tipul ăsta, cu faţa lui de otrăvitor din Evul mediu şi suflet din epoca victoriană. Un sfat pentru dumneata, draga mea Anne. Nu te lăsa condusă de simţul umorului. De ani de zile, instinctul îmi spune să scap de Pagett, dar tipul era atât de muncitor şi conştiincios încât, cinstit, nu-i

găseam nici o vină ca să-l dau afară. Aşa că am lăsat lucrurile să meargă de la sine.

Însă vorbeam de altceva. Problema e ce să fac cu dumneata. Povestea dumitale a fost admirabil de clară, dar există, totuşi, un lucru care îmi scapă. Unde sunt acum diamantele?

— La Harry Rayburn, i-am răspuns, urmărindu-l.

Chipul nu i se schimbă, păstră aceeaşi expresie a sa de dornică bună dispoziţie.

— Hm! Vreau diamantele.

— Nu prea văd cum le-aţi putea avea, i-am replicat.

— Nu? Eu da. Nu vreau să fiu rău, dar aş vrea să te gândeşti că o fată moartă găsită în cartierul din oraşul ăsta n-ar surprinde pe nimeni. Există un om aici la parter care e foarte priceput la treburi din astea. Dar dumneata eşti o tânără cu mult bun simţ. Uite ce îţi propun: ai să te aşezi şi ai să-i scrii lui Harry Rayburn, spunându-i să se întâlnească aici cu dumneata şi să aducă diamantele cu el…

— N-am să fac aşa ceva!

— Nu-i întrerupe pe cei mai în vârstă. Îţi propun un târg. Diamantele în schimbul vieţii dumitale. Şi să nu faci vreo greşeală, viaţa dumitale e în mâinile mele.

— Şi Harry?

— Sunt prea sentimental ca să despart doi tineri îndrăgostiţi. Va fi liber să plece şi el… Bineînţeles, cu condiţia ca niciunul din voi să nu-mi stea în cale în viitor.

— Şi ce garanţie am eu că vă veţi respecta făgăduiala?

— Niciuna, fată dragă. Va trebui să ai încredere în mine şi să fii optimistă. Dar, desigur, dacă ai o structură de martir şi preferi cealaltă alternativă, lichidarea, asta-i altă problemă.

Aici voisem să-l aduc. Am avut grijă să nu mă reped la momeală. Treptat, mi-am permis să mă arăt înspăimântată şi redusă la docilitate. Am scris ce mi-a dictat sir Eustace: „Dragă Harry, Cred că văd o ocazie de a-ţi dovedi nevinovăţia dincolo de orice dubiu. Te rog urmează strict instrucţiunile mele. Du-te la magazinul de antichităţi

„Agrasato”. Cere să vezi ceva „ieşit din comun” pentru o „ocazie specială”. Omul îţi va spune să „vii în camera din spate”. Mergi cu el. Vei găsi un mesager care te va aduce la mine. Fă exact ce-ţi spune. Adu diamantele cu tine. Nici un cuvânt nimănui.”

Sir Eustace se opri.

— Încheierea o las în grija fanteziei dumitale, spuse el. Ai grijă, însă, să nu faci vreo greşeală.

— A ta şi numai a ta, Anne” va fi destul, am zis.

Am scris cuvintele. Sir Eustace întinse mâna după scrisoare şi o citi cu multă atenţie.

— Pare în regulă. Acum, adresa.

I-am dat-o. Era a unei prăvălii mici care primea scrisori şi telegrame contra unui comision.

Scutură clopoţelul de pe masă. Chichester-Pettigrew, alias Minks, răspunse chemării.

— Scrisoarea asta trebuie să plece imediat… Ruta obişnuită.

— Am înţeles, „Colonele”.

Se uită la adresa de pe plic. Sir Eustace îl urmărea atent.

— Cred că-i un prieten de-al dumitale.

— Al meu?

Omul părea tulburat.

— Ai avut o lungă discuţie cu el ieri, în Johannesburg.

— Tipul a venit la mine şi mi-a pus întrebări despre mişcările dumneavoastră şi cele ale colonelului Race. I-am dat informaţii eronate.

— Excelent, dragă colega, excelent, spuse sir Eustace, blând. Am greşit.

Am avut ocazia să mă uit la Chichester-Pettigrew, în timp ce părăsea încăperea. Până şi buzele îi erau albe de spaimă. Imediat ce el ieşi, sir Eustace luă un tub de transmisie ce se afla în apropierea sa şi rosti:

— Tu eşti, Schwart? Urmăreşte-l pe Minks. Să nu părăsească clădirea fără permisiune.

Puse jos tubul de transmisie şi se încruntă, bătând încetişor cu degetele în masă.

— Pot să vă pun câteva întrebări, sir Eustace? Am început, după câteva minute de tăcere.

— Bineînţeles. Ce nervi formidabili ai, Anne. Eşti capabilă să te interesezi, în mod inteligent, de alte lucruri, când majoritatea fetelor s-ar smiorcăi şi şi-ar frânge mâinile.

— De ce l-aţi luat pe Harry ca secretar, în loc să-l fi dat pe mâna poliţiei?

— Vroiam blestematele alea de diamante. Nadina, drăcoaica, se servea de Harry al dumitale împotriva mea. Dacă nu-i dădeam preţul pe care îl dorea, mă ameninţa că o să i le vândă lui. Asta e o altă greşeală pe care am făcut-o… Am crezut că le are la ea, în ziua aceea. Dar era prea deşteaptă ca să facă aşa ceva. Carton, bărbatul ei, murise şi el… Şi nu aveam absolut nici un indiciu despre locul unde erau ascunse. Atunci am reuşit să pun mâna pe copia unui mesaj transmis telegrafic Nadinei de către cineva de la bordul lui „Kilmorden”… Carton sau Rayburn, nu ştiu care din ei. Era un duplicat a acelei bucăţi de hârtie pe care ai cules-o dumneata. „Şaptesprezece-unu-douăzeci şi doi”, aşa suna. Am considerat că era vorba de o întâlnire cu Rayburn, iar când el a fost atât de disperat să ajungă la bordul lui „Kilmorden”, am fost convins că aveam dreptate. Aşa că m-am prefăcut că înghit povestea lui şi l-am lăsat să vină. Îl urmăream îndeaproape şi speram să aflu mai multe. Atunci am descoperit că Minks încerca să joace pe mâna lui, băgându-se în afacerea mea. L-am pus imediat cu botul pe labe. Mă supărai că nu obţinusem cabina 17 şi mă îngrijora că nu eram în stare să te citesc. Erai fata inocentă care păreai, sau nu? Când Rayburn a ieşit să se ducă la întâlnire în noaptea aceea, l-am pus pe Minks să-l intercepteze. Minks a dat-o în bară, bine-nţeles.

— Dar de ce mesajul spunea „şaptesprezece” în loc de „şaptezeci şi unu”?

— Am descoperit. Carton trebuie să i-l fi dat telegrafistului să-l copieze pe formular şi n-a mai citit copia. Telegrafistul a făcut greşeala pe care am făcut-o cu toţii, citind 17.1.22, în loc de 1.71.22. Lucrul pe care nu-l ştiu este cum de a dibuit Minks cabina 17. Trebuie să fi fost din pur instinct.

— Şi documentele către generalul Smuts? Cine a umblat la ele?

— Draga mea Anne, doar nu-ţi închipui că aveam de gând să-mi văd planurile eşuând fără să fac un efort să le salvez? Cu un criminal fugar ca secretar, n-am ezitat o secundă să înlocuiesc hârtiile cu foi albe. Nimănui nu i-ar fi dat prin minte să-l suspecteze pe bietul bătrânel Pedler.

— Dar ce-a fost cu colonelul Race?

— Da, asta a fost o treabă scârboasă. Când Pagett mi-a spus că tipul face parte din Secret Service, am simţit un fior rece pe şira spinării. Mi-am amintit că adulmecase primprejurul Nadinei la Paris, în timpul războiului… Şi aveam o cumplită bănuială că era pe urmele mele! Nu-mi place felul în care se lipeşte de mine. E unul dintre bărbaţii puternici şi tăcuţi care întotdeauna ascund ceva în mânecă.

Se auzi un fluierat. Sir Eustace luă tubul de transmisie, ascultă câteva clipe, apoi răspunse:

— Foarte bine, am să-l primesc imediat.

— Afaceri, îmi spuse el. Domnişoară Anne, dă-mi voie să-ţi arăt camera dumitale.

Mă conduse într-un mic apartament sărăcăcios, un cafru mititel îmi aduse valijoara, iar sir Eustace, îndemnându-mă să cer tot ce vreau, prototipul gazdei desăvârşite, ieşi. Pe lavoar se afla o carafă cu apă fierbinte şi am început să despachetez cele câteva mărunţişuri necesare. Ceva tare şi familiar în buretele meu îndoit m-a uimit nespus. L-am dezlegat şi m-am uitat în el.

Spre marea mea uimire, am scos un mic revolver sidefiu. Nu fusese acolo, când plecasem din Kimberley. Am examinat obiectul cu grijă. Se dovedi a fi încărcat.

Ţinându-l în mână am avut un sentiment reconfortant, într-o casă ca asta, era un lucru folositor. Însă îmbrăcămintea modernă este foarte nepotrivită pentru a purta arme de foc. În cele din urmă, l-am băgat, cu infinită atenţie, în vârful ciorapului. Făcea o umflătură teribilă şi mă aşteptam, din clipă în clipă, să se descarce şi să mă împuşte în picior, dar se părea că ăsta era, cu adevărat, singurul loc unde-l puteam ţine ascuns.

Până târziu, după-amiază, sir Eustace n-a avut nevoie de prezenţa mea. Mi s-au servit în apartament ceaiul de la ora unsprezece şi un prânz substanţial, după care m-am simţit fortificată pentru următoarele evenimente.

Sir Eustace era singur. Se plimba de colo-colo prin cameră şi avea o licărire în ochi şi un neastâmpăr în purtări care nu mi-au scăpat. Ceva anume îi dădea o stare de exaltare. Se observa o subtilă schimbare în atitudinea lui faţă de mine.

— Am veşti pentru dumneata. Tânărul dumitale e pe drum. Va fi aici în câteva minute. Nu te ambala… Mai am ceva să-ţi spun. În dimineaţa asta, ai încercat să mă înşeli. Te-am avertizat că era mai înţelept să-mi spui adevărul şi, până la un anumit punct, te-ai conformat. Apoi ai luat-o pe mirişte. Ai căutat să mă faci să cred că diamantele sunt în posesia lui Harry Rayburn. La ora aceea, am acceptat mărturisirea dumitale, pentru că îmi uşura sarcina… Sarcina de a te convinge să-l faci pe Harry Rayburn să vină aici. Dar, draga mea Anne, diamantele se află în posesia mea, chiar de când am plecat de la Cascadă… Deşi n-am descoperit-o decât ieri.

— Ştiţi deci! Am icnit.

— Poate te interesează să afli că Pagett a fost protagonistul. A insistat să mă plictisească, îndrugându-mi o poveste fără cap şi fără coadă despre o gură de ventilaţie şi un rolfilm. Nu mi-a trebuit mult ca să pun lucrurile cap la cap… Neîncrederea doamnei Blair în colonelul Race, agitaţia ei, rugămintea ca să-i duc eu suvenirurile ei. Excelentul Pagett, din exces de zel, îi despachetase cutiile.

Înainte de a părăsi hotelul, am transferat, pur şi simplu, toate rolfilmele în buzunarul meu. Sunt în colţ, acolo. Recunosc că n-am avut încă timp să le examinez, însă am observat că unul diferă mult ca greutate de celălalte, sună într-un mod ciudat când îl scuturi, şi a fost lipit cu sicotină, ceea ce înseamnă că ne va trebui un cuţit ca să-l desfacem. Treaba pare clară, nu-i aşa? Şi acum, înţelegi, vă am frumuşel pe amândoi în mână… Ce păcat că nu ţi-a surâs ideea de a fi lady Pedler!

— Nu, am răspuns.

M-am uitat lung la el.

Pe scări se auziră paşi, uşa se deschise şi în cameră intră Harry Rayburn, încadrat de doi bărbaţi. Sir Eustace îmi aruncă o privire triumfătoare.

— Planul mi-a reuşit, spuse el uşurel. Acum, amatorii stau faţă în faţă cu profesioniştii.

— Ce înseamnă toate astea? Strigă răguşit Harry.

— Asta înseamnă că v-aţi prins în plasa mea… Spuse păianjenul musculiţei, rosti maliţios sir Eustace. Dragul meu Rayburn, eşti fantastic de ghinionist.

— Tu mi-ai spus că pot veni fără grijă, Anne?

— Nu i-o reproşa ei, dragă colega. Biletul i l-am dictat eu, iar doamna n-a avut încotro. Era mai înţelept din partea ei să nu-l scrie, dar nu i-am spus-o la vremea respectivă. I-ai urmat instrucţiunile, te-ai dus la magazinul de antichităţi, unde ai fost condus, prin coridorul secret, în camera din spate… Şi iată-te în mâinile duşmanului!

Harry se uită la mine. I-am înţeles privirea şi m-am tras mai aproape de sir Eustace.

— Da, murmură acesta din urmă, hotărât, eşti ghinionist! Asta e… stai să văd, da, a treia întâlnire.

— Ai dreptate, spuse Harry. Asta e a treia întâlnire. De două ori, m-ai învins… Dar n-ai auzit, niciodată, că a treia oară norocul se schimbă? Acum e rândul meu… Acoperă-l Anne!

Eram gata. Într-o fracţiune de secundă am smuls pistolul din ciorap şi l-am aţintit în direcţia capului lui. Cei doi oameni care îl flancau pe Harry ţâşniră în faţă, dar glasul lui îi opri.

— Încă un pas… Şi e mort! Dacă ăştia se apropie, Anne, trage, nu ezita!

— N-am să ezit, am spus voioasă. Mi-e teamă că oricum am să trag.

Cred că sir Eustace îmi împărtăşea temerile. Tremura ca piftia.

— Rămâneţi pe loc, comandă el, şi oamenii se opriră ascultători.

— Spune-le să părăsească încăperea, ordonă Harry.

Sir Eustace dădu ordinul. Cei doi bărbaţi ieşiră şi Harry trase zăvorul în urma lor.

— Acum putem sta de vorbă, rosti el întunecat şi, traversând camera, veni şi-mi luă revolverul din mână.

Sir Eustace scoase un oftat de uşurare şi îşi şterse fruntea cu batista.

— Sunt şocat din cale afară, spuse el. Cred că am făcut infarct. Mă bucur că pistolul e în mâini competente. Nu aveam încredere că domnişoara Anne ştia cum se ţine. Ei bine, tinere prieten, cum spuneai, acum putem vorbi. Sunt gata să admit că e unu la zero pentru dumneata. De unde dracu a apărut pistolul ăsta, nu ştiu. I-am cercetat cu atenţie bagajele fetei când a venit. Şi de unde l-ai scos? Acum un minut nu-l aveai.

— Ba da, îl aveam, am răspuns. Era în ciorap.

— Nu cunosc destule despre femei. Ar fi trebuit să le studiez mai mult, rosti cu tristeţe sir Eustace. Mă întreb dacă Pagett ar fi ştiut asta.

Harry bătu cu pumnul în masă.

— Nu face pe prostul! Dacă n-ar fi părul tău cărunt la mijloc, te-aş arunca pe fereastră. Ticălos blestemat! Păr cărunt sau nu, eu…

Înaintă câţiva paşi şi sir Eustace sări iute în spatele mesei.

— Tinerii sunt mereu atât de violenţi, spuse el cu reproş. Incapabili să-şi folosească creierul, se bazează doar pe muşchi. Hai să vorbim rezonabil. În momentul de faţă, dumneata eşti cel tare. Dar această stare a lucrurilor nu poate continua. Casa e plină de oamenii mei. Eşti încolţit fără speranţă. Ascendentul dumitale de moment a fost câştigat, doar printr-o întâmplare…

— Zău?

Ceva în glasul lui Harry, o notă batjocoritoare, îi atrase atenţia lui sir Eustace. Se uită lung la el.

— Zău? Întrebă din nou Harry. Stai jos, sir Eustace şi ascultă ce am să-ţi spun. Ţinând încă revolverul îndreptat asupra lui, continuă: De data asta, cărţile sunt împotriva ta. Pentru început, ascultă asta!

„Asta” era o bubuitură puternică în uşa de jos. Se auzeau strigăte, înjurături, apoi focuri de armă. Sir Eustace păli.

— Ce e asta?

— Race… Şi oamenii lui. Nu ştiai, nu-i aşa, sir Eustace, că eu şi Anne aveam o înţelegere prin care urma să ne dăm seama dacă vreunul din mesajele trimise de unul dintre noi celuilalt era real sau fals? Telegramele trebuiau semnate „Andi”, scrisorile urmau să includă undeva cuvântul „şi”. Anne a ştiut că telegrama aceea era un truc. A venit aici cu bună ştiinţă, a intrat în mod deliberat în viespar, cu speranţa că o să te prindă în propriul tău bârlog. Înainte de a părăsi Kimberley, ne-a telegrafiat atât mie cât şi lui Race. Doamna Blair a fost permanent în legătură cu noi. Am primit scrisoarea dictată de tine şi era exact ceea ce aşteptam. Discutasem deja cu Race posibilitatea existenţei unui coridor secret în magazinul de antichităţi, şi el descoperise locul în care se ieşea din el.

Se auzi un zgomot infernal, apoi o explozie puternică ce scutură încăperea.

— Au început să bombardeze partea asta a oraşului. Trebuie să te scot de aici, Anne.

Izbucni o lumină puternică. Clădirea de vizavi era în flăcări. Sir Eustace se ridicase şi umbla agitat prin cameră. Harry îl ţinea sub ameninţarea pistolului.

— După cum vezi, sir Eustace, jocul a luat sfârşit. Tu însuţi ne-ai furnizat indiciile ascunzătorii tale. Oamenii lui Race urmăresc ieşirea din coridorul secret. În ciuda tuturor precauţilor tale, au reuşit cu succes să mă urmeze până aici.

Sir Eustace se întoarse brusc.

— Foarte deştept. Foarte credibil. Dar mai am încă un cuvânt de spus. Dacă eu am pierdut prinsoarea, la fel ai pierdut-o şi dumneata. N-ai să fii niciodată în stare să-mi pui în sarcină moartea Nadinei. Singura probă pe care o ai împotriva mea e că eram la Marlow în ziua aceea. Nimeni nu poate dovedi că o cunoşteam măcar, aşa că proba se întoarce împotriva dumitale. Eşti un hoţ, nu uita, un hoţ. Poate nu ştii un lucru. Diamantele sunt la mine. Şi uite…

Cu o mişcare incredibil de ageră, se opri, ridică braţul, şi aruncă ceva. Se auzi un zăngănit de geam spart, în timp ce un obiect trecea prin fereastră şi dispărea în marea de flăcări de peste drum.

— Uite-aşa s-a dus singura dumitale şansă de a-ţi dovedi nevinovăţia în afacerea Kimberley. Şi acum să stăm de vorbă. Îţi propun un târg. M-ai încolţit. Race va găsi în casa asta tot ce caută. Singura şansă a mea e să dispar. Dacă rămân sunt pierdut, dar şi dumneata eşti pierdut, tinere! În camera de alături e un luminator. Un avans de câteva minute îmi va fi suficient. Am deja pregătite câteva mici aranjamente. Dumneata mă laşi să plec şi-mi dai un avans, iar eu îţi las o mărturisire semnată că eu am omorât-o pe Nadina.

— Da, Harry, am strigat. Da, da, da!

— Nu, Anne, de o mie de ori, nu! Nu ştii ce vorbeşti.

— Ba da. Asta rezolvă totul.

— N-aş putea să-l mai privesc niciodată în faţă pe Race. Mi s-a dus şansa, dar blestemat să fiu dacă las să scape vulpea

asta bătrână. Nu insista, Anne. N-am s-o fac.

Sir Eustace chicoti. Îşi acceptă înfrângerea fără cea mai mică emoţie.

— Măi, măi, rosti el. Se pare că ţi-ai găsit stăpânul, Anne. Însă pot să vă asigur că nu întotdeauna merită să ţii cont de corectitudine.

Se auzi un zgomot de lemn despicat, apoi paşi urcând grăbiţi scara. Harry se dădu înapoi şi trase zăvorul. Primul care intră în cameră fu colonelul Race. La vederea noastră, faţa i se lumină.

— Eşti bine, Anne. Mă temeam… Se întoarse către sir Eustace. De mult te urmăresc, Pedler… Şi, în sfârşit, te-am prins.

— Parcă a înnebunit toată lumea, rosti candid sir Eustace. Tinerii ăştia doi mă ameninţau cu revolverul şi mă acuzau de cele mai şocante treburi? Nu ştiu ce se întâmplă, ce înseamnă asta?

— Nu? Asta înseamnă că l-am găsit pe „Colonel”. Asta înseamnă că pe 8 ianuarie nu erai la Cannes, ci la Marlow. Asta înseamnă că atunci când unealta ta, madame Nadina, s-a întors împotriva ta, ţi-ai făcut planul să o lichidezi… Şi, în sfârşit, putem să te acuzăm de uciderea ei.

— Zău? Şi, mă rog, de la cine deţineţi această informaţie preţioasă? De la omul care, chiar în clipa de faţă, e căutat de poliţie? Mărturia lui va fi foarte valoroasă, ce să zic!

— Avem altă mărturie. Mai există o persoană care ştia că Nadina urma să te întâlnească la Mill House.

Sir Eustace păru surprins. Colonelul Race făcu un gest cu mâna. Arthur Minks, alias reverendul Edward Chichester, alias domnişoara Pettigrew, intră în cameră. Era palid şi nervos, dar vorbi cu destulă claritate.

— Am văzut-o pe Nadina în Paris, cu o noapte înainte să plece în Anglia. În momentul acela mă dădeam drept conte rus. Mi-a vorbit despre planul ei. Am avertizat-o, ştiind cu ce fel de om avea de-a face, dar nu mi-a ascultat sfatul. Pe masă era o telegramă. Am citit-o. După aceea m-am gândit

să încerc să-mi însuşesc eu diamantele. În Johannesburg, m-a acostat domnul Rayburn. M-a convins să trec de partea lui.

Sir Eustace îl privi. Nu spuse nimic, dar Minks se împuţină vizibil.

— Şobolanii părăsesc întotdeauna corabia ce se scufundă, rosti sir Eustace. Puţin îmi pasă de şobolani. Mai devreme sau mai târziu, voi stârpi dăunătorul.

— Ar mai fi un lucru pe care aş vrea să vi-l spun, sir Eustace, am intervenit eu. Rolfilmul pe care l-aţi aruncat pe geam nu conţinea diamante, ci pietricele obişnuite. Diamantele sunt la loc sigur. De fapt, sunt în burta girafei. Suzanne i-a făcut o scobitură, a băgat înăuntru diamantele învelite în vată, ca să nu zornăie, apoi a astupat la loc scobitura.

Sir Eustace mă privi un timp. Replica lui fu caracteristică:

— Niciodată n-am putut să sufăr girafa aia chioară, spuse el. Cred că din instinct.

Nu ne-am putut întoarce la Johannesburg în acea noapte. Luptele înaintau destul de repede şi am dedus că drumul ne era, într-o oarecare măsură, tăiat, căci rebelii puseseră stăpânire pe o nouă zonă a periferiei oraşului.

Refugiul nostru era o fermă la vreo douăzeci de mile de Johannesburg. Cădeam de oboseală. Toate emoţiile şi neliniştea ultimelor două zile mă înmuiaseră ca pe-o zdreanţă.

Îmi repetam întruna, fără să fiu în stare s-o cred, că problemele noastre se sfârşiseră cu adevărat. Eu şi Harry eram împreună şi nu aveam să ne mai despărţim vreodată. Totuşi, tot timpul eram conştientă că între noi exista o barieră… O reţinere din partea lui, pe care nu puteam să mi-o explic.

Sir Eustace plecase în direcţia opusă, însoţit de o escortă puternică. La despărţire, ne făcusem semn cu mâna.

În dimineaţa următoare, am ieşit foarte devreme pe stoep şi m-am uitat în direcţia Johannesburgului. Vedeam mari

pălălăi licărind în lumina palidă a dimineţii şi auzeam zgomotul surd al împuşcăturilor. Revoluţia încă nu se terminase.

Soţia fermierului veni după mine să mă cheme la micul dejun. Era blândă, avea un suflet matern şi deja mă ataşasem de ea. Mă informă că Harry ieşise şi încă nu se întorsese. Am simţit cum mă cuprinde o senzaţie de nelinişte. Ce însemna umbra aceea dintre noi, de care eram atât de conştientă?

După micul dejun am ieşit iar în stoep, în mână cu o carte pe care n-o citeam. Eram atât de absorbită de propriile mele gânduri, că nu l-am văzut pe colonelul Race apropiindu-se călare şi descălecând. Abia când mi-a spus: „Bună dimineaţa, Anne”, i-am sesizat prezenţa.

— Oh, am spus roşind, dumneavoastră eraţi!

— Da. Pot lua loc?

Şi-a tras un scaun lângă mine. Era pentru prima dată când ne aflam singuri, după întâmplarea aceea de la Matoppos. Ca întotdeauna, am simţit acel ciudat amestec de fascinaţie şi teamă pe care mi-l inspira.

— Care sunt veştile? Am întrebat.

— Smuts va fi mâine în Johannesburg. Îi mai dau acestei răzmeriţe doar trei zile, înainte de a fi înăbuşită complet. Între timp, luptele continuă.

— Aş vrea să pot fi sigură că au murit cei ce meritau. Vreau să zic, cei care au provocat lupta… Nu toţi acei sărmani oameni care se întâmplă să trăiască în zonele în care se duce bătălia.

Dădu din cap.

— Ştiu ce vrei să spui, Anne. Asta e una din nedreptăţile războiului. Dar am altă veste pentru dumneata.

— Da?

— O dovadă de incompetenţă din partea mea. Pedler a reuşit să scape.

— Ce?

— Da. Nimeni nu ştie cum a reuşit să o facă. A fost încuiat în siguranţă peste noapte… Într-o cameră de la etaj, în una din fermele din împrejurimi, controlate de armată, dar, în dimineaţa asta, camera era goală şi pasărea îşi luase zborul.

În secret, eram oarecum mulţumită. Niciodată până azi n-am fost în stare să mă eliberez de sentimentul acela tainic de simpatie, faţă de sir Eustace. Poate e de neînţeles, dar asta e! Îl admiram. Era cu adevărat un mare răufăcător… Dar unul plăcut. N-am întâlnit pe altcineva, nici pe jumătate, atât de amuzant.

Bineînţeles că mi-am ascuns sentimentele. Colonelul Race s-ar fi simţit revoltat. El se considera vinovat de ce se întâmplase. Vroia ca sir Eustace să fie deferit justiţiei. Dacă te gândeai mai bine, evadarea lui nu era foarte surprinzătoare. Trebuie să fi avut agenţi şi spioni peste tot, în jurul Johannesburgului. Şi, orice ar fi crezut colonelul Race, mă îndoiam profund că aveau să-l mai prindă vreodată. Probabil îşi pusese foarte bine la punct retragerea. De fapt, ne-o şi spusese.

Mi-am exprimat părerea de rău, deşi fără mare tragere de inimă, şi conversaţia lâncezi. Apoi colonelul Race întrebă subit de Harry. I-am spus că plecase în zori şi încă nu se întorsese.

— Anne, înţelegi, nu-i aşa, că, în afara formalităţilor ce urmează, el este complet dezvinovăţit? Mai există nişte proceduri tehnice de îndeplinit, desigur, dar vina lui sir Eustace e pe deplin dovedită. Nu mai există nimic care să vă despartă.

Spusese asta fără să se uite la mine, pe un ton jos, cu un glas tremurător.

— Înţeleg, am zis recunoscătoare.

— Şi nu există nici un motiv pentru care să nu-şi reia imediat numele lui adevărat.

— Nu, bineînţeles că nu.

— Îi cunoşti adevăratul nume?

— Sigur că îl cunosc. Harry Lucas.

Nu-mi răspunse şi ceva anume în tăcerea lui mă izbi în mod ciudat.

— Anne, îţi aminteşti că, în ziua aceea, când ne întorceam de la Matoppos, ţi-am spus că ştiam ce aveam de făcut?

— Îmi amintesc bine-nţeles.

— Cred că poate e mai cinstit să-ţi spun că am făcut-o. Bărbatul pe care îl iubeşti este acum complet reabilitat.

— Asta aţi vrut să spuneţi atunci?

— Da.

Am plecat capul, ruşinată de bănuielile lipsite de temei pe care le avusesem faţă de acest om. Începu iar să vorbească, cu o voce îngândurată:

— Când eram doar un puştan, am fost îndrăgostit nebuneşte de o fată care m-a înşelat. După aceea, nu m-am mai gândit decât la munca mea. Pentru mine, cariera însemna totul. Apoi te-am întâlnit pe dumneata, Anne… Şi totul de până atunci părea să nu mai aibă nici o valoare. Dar tinereţea atrage tinereţe… Mi-a rămas, totuşi, munca mea.

Tăceam. Presupun că nu poţi iubi doi bărbaţi deodată… Dar exact asta simţeam. Bărbatul ăsta avea un magnetism puternic. M-am uitat brusc la el.

— Cred că veţi ajunge foarte departe, am spus visătoare. Cred că aveţi o carieră strălucită în faţă. Veţi fi unul dintre marii oameni ai lumii.

Simţeam că dădeam glas unei profeţii.

— Totuşi, am să fiu singur.

— Credeţi?

— Sunt sigur.

Îmi luă mâna şi rosti cu glas scăzut.

— Aş fi preferat… Cealaltă alternativă.

În momentul acela Harry dădu colţul casei. Colonelul Race se ridică.

— Bună dimineaţa… Lucas, spuse.

Dintr-un oarecare motiv, Harry roşi până la rădăcina părului.

— Da, am spus veselă, a sosit timpul să fii cunoscut pe adevăratul tău nume.

Dar Harry continuă să-l privească lung pe colonelul Race.

— Aşadar, ştiţi, spuse el, într-un târziu.

— Nu uit niciodată un chip. Te-am văzut o dată când erai copil.

— Ce-s toate astea? Am întrebat nedumerită, uitându-mă când la unul, când la celălalt.

Între ei părea să se dea o bătălie. Race câştigă. Harry se întoarse într-o parte.

— Cred că aveţi dreptate, domnule. Spuneţi-i adevăratul meu nume.

— Anne, acesta nu este Harry Lucas. Harry Lucas a fost ucis în război. Acesta e John Harold Eardsley.

Cu aceste ultime cuvinte, colonelul Race se întoarse şi ne părăsi. M-am uitat lung după el. Glasul lui Harry mă readuse la realitate.

— Anne, iartă-mă, spune-mi că m-ai iertat.

Îmi luă mâna în a sa şi, aproape mecanic, mi-am tras-o.

— De ce m-ai minţit?

— Nu ştiu cum aş putea să te fac să înţelegi. Îmi era frică de tot felul de lucruri… De puterea şi fascinaţia bogăţiei. Voiam să mă iubeşti pentru mine însumi… ca bărbat, fără zorzoane şi onoruri.

— Vrei să spui că nu aveai încredere în mine?

— Ia-o şi aşa, dacă vrei, dar nu e chiar adevărat. Devenisem acru, bănuitor… Căutând tot timpul motive ascunse… Şi era atât de minunat să fiu iubit aşa cum mă iubeai tu.

— Înţeleg, am spus încetişor. Am depănat în minte povestea pe care mi-o spusese. Pentru prima dată, am observat neconcordanţe care îmi scăpaseră… Sursa de bani, capacitatea de a răscumpăra diamantele de la Nadina, felul în care vorbea despre cei doi tineri ca o terţă persoană. Iar când spunea „prietenul meu”, vrusese să spună nu Eardsley, ci Lucas. Lucas, tipul liniştit, fusese cel ce o iubise atât de profund pe Nadina.

— Cum s-a întâmplat? Am întrebat.

— Amândoi eram nesăbuiţi… Nerăbdători să înfruntăm moartea. Într-o noapte am schimbat între noi matricolele de identificare… ca să avem noroc! Lucas a fost omorât a doua zi… Făcut bucăţele într-o explozie.

M-am cutremurat.

— Dar de ce nu mi-ai spus-o acum? Azi-dimineaţă? Nu te mai puteai îndoi de iubirea mea.

— Anne, nu vroiam să stric totul. Vroiam să te duc înapoi pe insulă. La ce ajută banii? Nu poţi cumpăra fericirea cu ei. Am fi fost fericiţi pe insulă. Îţi spun că mi-e frică de cealaltă viaţă… Aproape m-a distrus odată.

— Sir Eustace ştie cine eşti în realitate?

— Oh, da.

— Şi Carton?

— Nu. Ne văzuse pe amândoi cu Nadina în Kemberley, într-o noapte, dar nu ştia care cine ce. A acceptat afirmaţia mea că eram Lucas, iar Nadina s-a lăsat păcălită de telegrama lui. Ei nu-i fusese niciodată frică de Lucas. Era un tip liniştit… Foarte profund. În schimb, eu, întotdeauna, am avut un temperament ca de drac. Ar fi murit de groază să fi ştiut că mă întorsesem dintre cei morţi.

— Harry, dacă nu mi-ar fi spus-o colonelul Race, ce aveai de gând să faci?

— N-aş fi spus nimic. Aş fi continuat să fiu Lucas.

— Şi milioanele tatălui tău?

— Pentru Race sunt binevenite. Oricum, el va şti să le folosească mai bine decât aş fi făcut-o eu vreodată. Anne, la ce te gândeşti? Eşti încruntată.

— Mă gândesc că aproape aş fi dorit ca Race să nu-mi fi spus nimic.

— Nu. A avut dreptate. Îţi datoram adevărul.

Se opri, apoi spuse brusc:

— Ştii, Anne, sunt gelos pe Race. Şi el te iubeşte… Iar el e un om mai important decât sunt sau voi fi eu vreodată.

M-am întors râzând spre el.

— Harry, prostule. Pe tine te vreau… Şi asta-i tot ce contează.

Ne-am întors la Capetown cât am putut de repede. Suzanne m-a întâmpinat şi amândouă am desfăcut girafa uriaşă. Când revoluţia fu complet înăbuşită, colonelul Race veni la Capetown şi, la sugestia lui, vila mare din Muizenberg, care aparţinuse lui sir Lawrence Eardsley, fu redeschisă, şi ne-am mutat cu toţii în ea.

Acolo ne-am făcut planurile. Eu urma să mă întorc în Anglia cu Suzanne şi să mă căsătoresc în casa ei din Londra. Iar trusoul urma să fie cumpărat de la Paris! Suzanne era extrem de încântată să se ocupe de toate aceste detalii. Şi eu la fel. Şi totuşi, viitorul meu părea ciudat de ireal. Iar uneori, fără să ştiu de ce, mă simţeam complet înţepenită… De parcă nu puteam respira.

Era în noaptea dinaintea plecării. Nu puteam să dorm. Mă simţeam nefericită, fără să ştiu de ce. Nu puteam să sufăr ideea de a părăsi Africa. Când aveam să revin, ar fi fost acelaşi lucru? Ar mai fi fost vreodată acelaşi lucru?

Atunci am tresărit la auzul unui răpăit autoritar în oblon. Am sărit. Harry era afară, în stoep.

— Pune-ţi ceva pe tine, Anne, şi ieşi afară. Vreau să vorbesc cu tine.

M-am înfăşurat, într-un halat şi am ieşit în aerul rece al nopţii… Neclintit şi parfumat, cu senzaţia lui de catifea. Harry mă conduse la o distanţă de casă, de la care nu ne putea auzi nimeni. Era palid şi hotărât, şi ochii îi luceau.

— Anne, îţi aminteşti că mi-ai spus odată că femeilor le place să facă lucruri care nu le plac pentru cineva care le place?

— Da, am spus, întrebându-mă unde vroia să ajungă.

Mă cuprinse în braţe.

— Anne, vino cu mine… Acum… În noaptea asta. Înapoi, în Rhodesia… Înapoi, pe insulă. Nu pot să suport toată aiureala asta. Nu pot să te mai aştept.

M-am eliberat într-o clipă.

— Şi cum rămâne cu rochiile mele franţuzeşti? M-am lamentat, prefăcută.

Din acea zi, Harry nu ştie niciodată când vorbesc serios şi când doar îl tachinez.

— La dracu cu rochiile tale franţuzeşti! Crezi că vreau să te iubesc în rochii? Mai degrabă, mă tentează al dracului să le rup de pe tine. N-am de gând să te las să pleci, auzi tu? Eşti femeia mea. Dacă te las să pleci, s-ar putea să te pierd. Niciodată nu sunt sigur de tine. Ai să vii cu mine acum, în noaptea asta, iar ceilalţi ducă-se dracului!

Mă trase spre el şi mă sărută până când mi se tăie respiraţia.

— Nu mai pot fără tine, Anne. Zău, nu mai pot. Urăsc toţi banii ăştia. Să-i ia Race. Vino! Să plecăm!

— Şi periuţa mea de dinţi? Am întrebat candidă.

— Îţi cumperi alta. Ştii că sunt un lunatic, dar, pentru numele lui Dumnezeu, vino!

O porni cu paşi furioşi. Îl urmam tot atât de supusă precum femeia Barotsi pe care o văzusem la Cascadă. Numai că n-aveam tigaie pe cap. Mergea atât de repede că abia puteam să ţiu pasul cu el.

— Harry, am spus în cele din urmă, cu glas moale, ai de gând să ajungem pe jos, tot aşa până în Rhodesia?

Se întoarse brusc, şi, cu un hohot de râs puternic, mă luă în braţe.

— Sunt nebun, iubito, ştiu. Dar te iubesc atât de mult!

— Suntem doi lunatici. Şi, oh, Harry, nu m-ai întrebat, dar eu nu fac deloc un sacrificiu! Eu vreau să vin!

Toate acestea s-au întâmplat acum doi ani. Locuim încă pe insulă. În faţă, pe masa din lemn neşlefuit, am scrisoarea de la Suzanne.

„Dragi copii ai pădurii… Dragi lunatici îndrăgostiţi.

Nu sunt surprinsă… deloc. Tot timpul vorbeam de Paris şi de rochii, dar simţeam că toate astea erau un picuţ ireale… Că o să vă luaţi lumea în cap, într-o zi, ca să vă căsătoriţi, la lumina flăcărilor, după străvechea datină ţigănească. Dar

sunteţi o pereche de lunatici! Ideea de a renunţa la o imensă avere e absurdă. Colonelul Race vrea să discute problema, dar l-am convins să lase timpul să decidă. O poate administra pentru Harry… Şi nimeni n-ar face-o mai bine. Pentru că, la urma urmei, lunile de miere nu ţin o veşnicie. (Nu eşti aici, Anne, aşa că pot s-o spun în voie, fără să te repezi la mine ca o pisică sălbatică). Dragostea în pustietate va dura un timp destul de lung, dar, într-o zi, vei începe subit să visezi la case în Park Lane, la blănuri luxoase, la rochii de la Paris, la cele mai lungi automobile şi ultimele modele de cărucioare pentru copii, la servitoare franţuzoaice şi la doici nordice! Oh, ba da, vei visa!

Dar vedeţi-vă de luna voastră de miere, dragi lunatici, şi să dea Domnul să fie lungă. Şi gândiţi-vă, câteodată, şi la mine, care iau binişor în greutate, în plin huzur!

A voastră prietenă iubitoare, Suzanne Blair.

P. S. Vă trimit un set de tigăi ca dar de nuntă şi un enorm terrine de pâté de foie gras ca să vă amintească de mine”.

Există şi o altă scrisoare pe care o recitesc uneori. A venit la mult timp după cealaltă şi era însoţită de un pachet, părea să fi fost trimisă de undeva din Bolivia.

„Draga mea Anne Beddingfeld, Nu pot rezista să nu-ţi scriu, nu atât din plăcerea pe care mi-o dă scrisul, cât din uriaşa plăcere de a şti că asta îţi va oferi veşti despre mine. Prietenul nostru Race nu a fost chiar atât de deştept pe cât se considera, nu-i aşa?

Cred că am să te numesc executorul meu literar. Îţi trimit jurnalul meu. Nu conţine nimic care l-ar putea interesa pe Race şi turma sa, dar îmi închipui că pe dumneata te-ar putea amuza unele pasaje. Foloseşte-l după pofta inimii. Îţi sugerez un articol pentru „Daily Budget”: „Criminalii pe care i-am cunoscut”. Singura pretenţie pe care o am este ca eu să fiu figura centrală.

La ora asta nu mă îndoiesc că nu mai eşti Anne Beddingfeld, ci lady Eardsley, domnind în Park Lane. Aş vrea să-ţi spun doar că nu-ţi port deloc pică. Bineînţeles că

e greu să trebuiască să o iau de la început la vârsta mea, dar, entre nous, aveam o mică rezervă, pusă bine de-o parte pentru o asemenea eventualitate. S-a dovedit a-mi fi foarte folositoare şi o ducem minunat împreună. Apropo, dacă dai vreodată de acel ciudat prieten al vostru, Arthur Minks, spune-i doar că nu l-am uitat, vrei? Asta o să-l facă să stea ca pe ghimpi.

În mare, cred că am dat dovadă de cel mai înalt spirit creştinesc, iertând. Chiar şi pe Pagett. Mi-a fost dat să aud că el, sau mai precis doamna Pagett, a adus pe lume, mai zilele trecute, un al şaselea suflet. În curând, Anglia va fi, în totalitate poluată, cu pui de Pagett. I-am trimis copilului o cană de argint, iar pe o carte poştală mi-am făcut cunoscută dorinţa de a-i fi naş. Parcă îl şi văd pe Pagett prezentându-se, atât cu cana cât şi cu cartea poştală, direct la Scotland Yard, fără să zâmbească!

Te binecuvântez, ochi limpezi. Într-o zi vei înţelege ce greşeală ai făcut nemăritându-te cu mine.

Al dumitale pentru totdeauna, Eustace Pedler”

Harry a fost furios. Ăsta este singurul lucru pe care îl vedem fiecare altfel. Pentru el, sir Eustace era omul care a încercat să mă omoare şi pe care îl considera răspunzător de moartea prietenului său. Atentatele lui sir Eustace la viaţa mea m-au nedumerit întotdeauna. N-au fost ca în filme, ca să spun aşa. Căci sunt sigură că a nutrit o afecţiune caldă şi sinceră faţă de mine.

Atunci de ce încercase, de două ori, să-mi ia viaţa? Harry spune: „pentru că e un ticălos afurisit” şi cu asta problema e rezolvată. Suzanne a fost mai analistă. Discutasem împreună despre asta şi ea o pusese pe seama unui „complex de teamă”. Suzanne se dă în vânt după psihanaliză. După ea, întreaga viaţă a lui sir Eustace fusese axată pe dorinţa de a trăi tihnit şi confortabil. El avea un sentiment acut al auto-conservării. Iar omorârea Nadinei activase anumite inhibiţii. Acţiunile lui nu reprezentau ceea ce simţea el pentru mine, ci erau rezultatul fricii pentru

propria lui siguranţă. Cred că Suzanne are dreptate. Cât despre Nadina, ea era femeia care merita să moară. Bărbaţii fac tot felul de lucruri interpretabile din dorinţa de a se îmbogăţi, însă femeile n-ar trebui să se pretindă îndrăgostite, când nu sunt, ci urmăresc scopuri ascunse.

Pe sir Eustace îl pot ierta destul de uşor, dar pe Nadina n-am s-o iert niciodată. Niciodată, niciodată, niciodată!

Ieri despachetam nişte conserve, care erau învelite în pagini vechi din „Daily Budget”, şi, brusc, ochii mi-au căzut pe cuvintele „Bărbatul în costum maro”. Ce mult pare să fi trecut de atunci! Bineînţeles că rupsesem de mult legătura cu „Daily Budget”… Mai degrabă o rupsesem eu cu el, decât el cu mine. Romantica mea nuntă cunoscuse o largă publicitate.

Fiul meu stă întins la soare, dând din picioruşe. El e un „Bărbat în costum maro”, dacă vreţi. Se uzează foarte puţin, ceea ce îl face cel mai bun costum pentru Africa, şi e tot atât de maro ca un urs. Mereu scormoneşte în pământ. Cred că a moştenit-o de la tata. Va avea aceeaşi manie pentru straturile pleistocenului.

La naşterea lui, Suzanne mi-a trimis o telegramă.

„Felicitări şi dragoste ultimului sosit pe insula lunaticilor. Are capul dolicocefal sau brahicefal?”

Nu i-am rămas datoare lui Suzanne. I-am trimis răspunsul printr-un singur cuvânt, economic şi la obiect: „Platicefal!”

SFÂRŞIT

1 brachycephalic (în engleză).

2 Rand = monedă a Africii de Sud

3 Protectoratul Bechuanaland (BP) a fost un protectorat stabilit pe 31 martie 1885, de către Marea Britanie în sudul Africii.

4 în engleză – „and”